

Ngọt Ngào Đùa Tình

Contents

Ngọt Ngào Đùa Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	41
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	73

Ngọt Ngào Đùa Tình

Giới thiệu

Đùa giỡn để có những giây phút thư giãn. Vậy Ngọt Ngào Đùa Tình có vui hay là một cuộc tình lãng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-ngao-dua-tinh>

1. Chương 1

Mở đầu

New York

Đồ nội thất cổ, thảm Ba Tư, trưng bày các bức tranh cùng một số tác phẩm điêu khắc nổi tiếng giống như là ở viện bảo tàng, sống trong ngôi nhà nằm ở khu căn hộ cao cấp ở đại lộ thứ 5* này chỉ đơn giản là một nhà ba người, nhưng chỉ là bề ngoài, người đàn ông nhìn như dân chơi của xã hội thượng lưu, nhưng mà

thân phận thật sự chính là thành viên do thám của CIA, mà hình như..... Ngực trần của ông đã bị vạch trần.

*Đại lộ thứ 5 (Fifth Avenue) là một đại lộ lớn ở trung tâm của quận Manhattan ở New York City, tiểu bang New York, Hoa Kỳ.

Katrina xách theo một cái túi tinh phẩm lớn ở chỗ cửa hàng, bên trong là áo khoác lông thú cô vừa mới đổ máu giành lại, không biết có phải là cái cửa hàng này trúng giải thưởng lớn mà lộ ra vui vẻ hay không, nếu không thì cho tới bây giờ cũng không giảm giá, ngày hôm nay lại có thể giảm 20%, cô không chút do dự quét 5000 đô la, thử một lần thì làm cô không thể không mua được cái áo khoác này.

Cô và cha của cô lướt qua nhau lúc sắp vào cửa, không biết là Daddy của cô đang đuổi cái gì, chỉ rất nhanh mà hôn môi xuống cái trán của cô, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

“Daddy.....” cô quay lại vừa gọi thì bóng dáng của cha đã biến mất, có chút thất vọng, nhưng mà ngay sau đó cô le lưỡi, may mà cha của cô không có nhìn thấy chiếc áo khoác này.

Bành Giai Du ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa bằng da thật, nét mặt trên khuôn mặt của bà là bình tĩnh, tự kiểm chế, gặp nguy không loạn, nhìn thấy con gái bảo bối duy nhất, bà chỉ vuốt tay vậy gọi con gái lại.

“Mẹ, có muốn nhìn một chút con mua được đồ tốt gì hay không” Katrina muốn khoe cái mình tưởng là mới lạ. Cô đang muốn mở “Tám chiết——” túi ra.

“Lại đây ngồi xuống!” Bành Giai Du dùng tiếng Trung ra lệnh.

“Xem trước một chút——”

“Không có thời gian!” Chưa từng có dùng qua giọng điệu nghiêm túc thế này nói chuyện với con gái. “Tiểu Mạn, hãy nghe mẹ nói!”

Tiếng Trung gọi Bành Tiểu Mạn - Katrina là một con lai, cô có mái tóc màu nâu, hai tròng mắt đen trong suốt, ngũ quan cùng thân hình nhỏ bé duyên dáng, giống như là một con búp bê bằng sứ, cái loại kết hợp Đông, Tây Phương này chỗ ưu điểm bày ra bên ngoài là không thể soi mói, không chê vào đâu được, nếu như có thể, đối với vợ chồng này thà rằng con gái bình thường một chút, mà không phải đi đến đâu cũng là tiêu điểm, cũng không đếm được người theo đuổi, đem con gái của bà xem như là nữ hoàng.

Đem cái túi để xuống, Katrina đến ngồi xuống bên cạnh mẹ của cô, dựa vào mẹ của cô, chỉ có hai mẹ con thì họ luôn luôn dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau.

“Con không thấy được trong nhà cháy à” Về mặt của Katrina xem như là nghiêm túc. “Chuyện gì gấp như vậy?”

“Trong vòng một giờ con phải chuẩn bị xong để rời khỏi nơi này!” Bành Giai Du không muốn nói quá nhiều, con gái biết càng ít càng an toàn.

“Chúng ta phá sản rồi” Cô chỉ hơi nhíu mày.

“Katrina, đừng nói giỡn nữa!”

“Mẹ, tại sao phải rời đi?” Đương nhiên cô muốn hỏi. “Về mặt ban nãy của Daddy như là người ngoài hành tinh đã đánh tới trái đất, bộ ”Thế Giới Đại Chiến” kia chỉ là một bộ phim, thực sự sẽ không có người ngoài hành tinh!”

Bành Giai biết thời gian trong chốc lát nói không rõ, con gái bảo bối duy nhất này của bà chỉ cho rằng Daddy của cô là con nhà giàu kế thừa di sản gia tộc, không nghĩ qua hóa ra cha của cô là một phần tử CIA.

“Katrina, thân phận của cha con bị bại lộ rồi!” Bành Giai Du nói rất nhanh.

“Thân phận của cha bị bại lộ” Bành Tiểu Mạn hoàn toàn không hiểu ý. “Mẹ, mẹ đau đầu? Đầu choáng váng, thần trí mơ hồ”

“Daddy của con.....” Bành Giai Du biết giấy không thể gói được lửa, hơn nữa con gái lại cực kỳ thông minh, cực kỳ lợi hại. “Ông ấy là một thành viên của CIA!”

“CIA!”

“Cục tình báo trung ương của nước Mĩ, gọi tắt là CIA.” Bành Giai Du nói.

“Không buồn cười!” Bành Tiểu Mạn vỗ vỗ cánh tay của mẹ cô. Cách ngày cá tháng tư còn có hai tháng!”

“Daddy của con đã bị phần tử khủng bố để mất!”

“Mẹ.....”

“Ta và Daddy của con phải tạm thời đến Mexico ẩn náu một thời gian, chờ sự việc trôi qua rồi trở về, ông ấy không muốn ba người chúng ta quần cùng một chỗ, mục tiêu rất rõ ràng, cho nên con đi Đài Loan, mẹ đã nói với cậu của con xong rồi!” Bành Giai Du nâng khuôn mặt của con gái nói.

“Hai người đi Mexico” Bành Tiểu Mạn còn đang tiêu hóa “Tin tức bất ngờ” này, cô nhìn thẳng vào mẹ của cô. “Daddy thật là nhân viên tình báo” vậy cha thật đúng là quá biết nguy trang rồi, làm sao cha bị vạch trần? Súng của cha đã giấu ở nơi nào?”

Nhìn thấy con gái hưng phấn, nét mặt kinh ngạc lại tràn đầy tò mò, Bành Giai Du là cười không nổi, bà vỗ nhẹ vào má của con gái. “Tiểu Mạn, bây giờ không phải là lúc nói mấy cái này, kết thúc mọi thứ lại ở đây, con còn phải bắt kịp máy bay!”

“Con cũng muốn đi Mexico!” Bành Tiểu Mạn lập tức nói, cô không chờ được muốn đi gặp Daddy của cô “Tra hỏi” mọi thứ!

“Đích đến của con là Đài Loan!”

“Con không muốn đi Đài Loan!” Cô kháng cự.

“Nơi đó an toàn hơn.”

“Bà nói!”

“Katrina.....” Bành Giai Du một bộ thể hiện thể xác và tinh thần mệt mỏi. “Chúng ta cũng không muốn cùng con xa nhau, thế nhưng vì tốt ọi người, chúng ta nhất định phải làm như vậy, cậu của con sẽ trông nom con, những phần tử khủng bố kia vốn là máu lạnh lại không có nhân tính, mẹ cùng Daddy của con không thể để cho con có một chút rủi ro!”

“Vậy hai người an toàn chứ?”

“Chính phủ sẽ an bài.”

“Vậy con cũng sẽ không gặp nguy hiểm!”

“Katria, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lý do tại sao cha của con không tự mình nói cho con chính là sợ con sẽ cùng ông ấy ”Dây dưa” không dứt, ông ấy không muốn con đi Mexico, bảo vệ của chính phủ là chặt chẽ, hoặc có thể bị phần tử cố ý thâm nhập, con đi Đài Loan..... Ông ấy có thể yên tâm làm chuyện khác, luôn luôn bắt được những phần tử khủng bố này!” Về mặt của Bành Giai Du trầm tĩnh.

“Vậy mẹ có thể cùng đi Đài Loan với con a!”

“Katrina, mẹ muốn ở cùng với cha của con!” Ánh mắt của Bành Giai Du kiên định. “Mẹ muốn ở bên cạnh của ông ấy, mẹ là vợ của ông ấy, cho dù có bất kỳ tình huống gì—”

“Vậy con là con gái của hai người, con cũng muốn—”

“Katrina, đi Đài Loan!” Bà không muốn con gái có ý kiến phản đối. “Con còn có 40 phút!”

“Mẹ.....” Trong lòng của Bành Tiểu Mạn hoàn toàn không muốn.

“Sau khi mọi chuyện qua đi, một nhà ba người của chúng ta sẽ được đoàn tụ!”

Chương 1

Đài Loan

Vừa tới Đài Loan Katrina liền được cả nhà cậu tiếp đón nồng nhiệt, vừa đón tiếp tiệc rượu, vừa mua sắm, cả ngày lại đi dạo chơi “Các điểm tham quan lớn”, hầu như cô bận điên rồi, chơi điên rồi, nhưng dù sao đây cũng không phải là một cuộc sống bình thường, một ngày bình thường.

Đương nhiên Bành Trung Hằng thương yêu cô cháu gái này của mình, nhất là việc chị gái thân trọng đem con gái giao cho ông chăm sóc, cho nên đừng nói là sơ xuất gì đó, ngay cả một sợi tóc của cô cháu gái ông cũng không thể để cho rơi xuống, ông sẽ làm cho cô cháu gái này của mình không bị tổn hại một chút gì khi trở về New York.

“Cậu, cậu muốn nói gì đó với con sao?” Thừa dịp mẹ đang rửa chén trong nhà bếp, người em họ lại chơi máy tính ở trong phòng, mà cô lôi kéo cậu của mình ra ban công, một bộ “Lén lén lút lút” thể hiện cô cũng biết “Có chuyện gì đó”.

“Tiểu Mạn, mẹ của con thật là hi vọng muốn con ở bên cạnh của bà ấy, bà ấy không có con gái, con lại là một người đáng yêu, dễ thương, thế nhưng.....” Bành Trung Hằng lắc đầu, một bộ không thể tiếp tục diễn đạt như thế nữa.

“Cậu, cậu có kế hoạch gì?” Katrina hỏi, phối hợp với vẻ mặt vui vẻ, cô chính là người thân của cậu chung quy sẽ không đem cô đi bán!

“Cậu muốn dẫn con đi làm!” Bành Trung Hằng đã suy nghĩ vài ngày rồi.

“Đi làm”

“Con có thể làm trợ lý cho cậu.”

“Con được không?”

“Dù sao cũng chỉ là một chức vụ, sẽ không ai để ý!” Bành Trung Hằng đã tự mình bàn cát suy nghĩ mấy lần rồi. “Cậu làm việc ở Tập đoàn Chương Thị, tập đoàn này kinh doanh ở sáu lĩnh vực, bao gồm tài chính nhân thọ, viễn thông, kiến trúc, giải trí, truyền thông, quỹ hội, cậu phụ trách chính là phiếu khoán trong bộ phận Tài chính nhân thọ, ở bộ phận này, cậu là lão đại.”

“Cho nên con có thể làm trợ lý của cậu” Về mặt của Katrina một bộ hiểu rõ. “Con chỉ phải đi bưng bít, lãnh tiền lương, sau đó uống trà, nói chuyện phiếm, xem báo là được?”

Bành Trung Hằng cười khổ. “Tất nhiên là không phải như vậy, con không cần làm bất cứ chuyện gì, nhưng lời nói và việc làm phải bớt phóng túng một chút.”

“Cậu, vậy rốt cuộc là con phải làm cái gì?”

“Con có thể đi học một ít..... Học rồi thì ở đây làm việc, cậu nghe chị gái..... Cũng chính là mẹ của con nói con ở New York chỉ biết đi dạo phố, shopping, tham gia Party” Đương nhiên Bành Trung Hằng không tin như vậy là khoa trương, nhưng cô cháu gái “Không làm việc đàng hoàng” là chắc chắn.

“Mẹ con nói như vậy” Về mặt của Katrina một bộ mình bị xử oan. “Chỉ là con không có việc làm, ngoại trừ đi dạo phố, shopping, Party, con cũng thường đi một số viện dưỡng lão, cô nhi viện, tình nguyện viên của bệnh viện, con chưa từng sống mơ mơ màng màng!”

“Cho nên con đồng ý”

“Tiền lương? Katrina rất thực tế hỏi.

“Ba vạn nguyên* một tháng.” Bành Trung Hằng cũng không có nói mình phải xuất tiền túi, bởi vì không muốn vì “Dùng người không thích đáng” mà đánh mất công việc, tổng giám đốc của “Tập đoàn Chương Thị” cũng không phải là người ngu ngốc, hơn nữa nghe nói gần đây tập đoàn muốn giảm chi phí nhân sự, cậu ta càng không thể nào muốn bộ phận của ông chi tiền lương ột người “Nhân viên thừa”.

*Nguyên: chỉ đơn vị tiền tệ Đô la Đài Loan (Tân Đài tệ).

“Ba vạn nhiều như vậy” Katrina vui vẻ giở giọng, không tin mình có thể cầm tiền lương cao như vậy. “Cậu, con không biết tình trạng của cậu tốt như vậy, che đây được như vậy!”

“Đợi một chút, Tiểu Mạn.....” Bành Trung Hằng cảm thấy không đúng lắm. “Con cho rằng ba vạn nguyên rất nhiều”

“Một tháng ba mươi nghìn đô la tiền lương lại không cần làm chuyện gì.....”

“Tiểu Mạn.” Bành Trung Hằng lạc giọng thiếu chút nữa tức giận. “Cậu nghĩ có lẽ con có chút hiểu lầm nhỏ nhỏ, cậu nói là....., ba vạn nguyên Tân Đài tệ.”

“Tân Đài tệ” Katrina ngẩn ra.

“Nơi này là Đài Loan.”

“Nói như vậy.....” Cô lập tức chuyển đổi một chút. “Không đến một nghìn đô la Mỹ một tháng, cậu.....”

Biểu hiện của Bành Trung Hằng “Bất đắc dĩ”. “Tiểu Mạn, con ở nơi này có ăn, có ở, ba vạn nguyên Đài tệ này xem như là tiền tiêu vặt, hẳn là con đủ dùng, nếu như thực sự còn chưa đủ, con có thể nói với mẹ của con, bà ấy có rất nhiều tiền riêng.”

Nhàn nhạt thở dài một tiếng, Katrina cũng không tiện nói cái gì nữa, dù sao..... Nói không chừng không cần quá lâu cô sẽ phải rời khỏi Đài Loan quay về New York, cũng không phải là muốn nán lại ở Đài Loan cả đời.

“Thương lượng của chúng ta định rồi chứ?” Bành Trung Hằng xác nhận lại lần nữa. “Buổi sáng 9 giờ phải tới công ty, con ngồi xe của cậu, 6 giờ tan ca, nhưng bình thường cậu không thể nào 6 giờ tan ca, con phải tự mình đi về.”

“Nếu như mà con tự mình lái xe.....”

“Tiểu Mạn, giao thông Đài Loan..... con sẽ không muốn tự mình lái xe.”

“Vậy tự con nghĩ cách về nhà!”

“Ngoại trừ xe bus, xe taxi, Đài Loan còn có xe điện ngầm, rất thuận tiện.” Bành Trung Hằng nói với cô cháu gái. “Nhưng bây giờ có một việc con nhất định phải để ở trong lòng, ghi tạc trong đầu, không thể phạm lỗi!”

“Chuyện gì a?” Katrina thể hiện một cái “Sổn gai ốc”. “Cậu, sống và chết không quan hệ nhé con mới hơn hai mươi tuổi, không muốn sớm như vậy ước hẹn cùng Thượng Đế.”

“Cậu và tổng giám đốc Chương Câu của ”Tập đoàn Chương Thị” đi làm cùng một tầng lầu, con phải tránh cậu ta ra, không nên có bất cứ tiếp xúc gì với cậu ta.” Bành Trung Hằng cẩn thận dặn dò nói.

“Anh ta rất hung dữ sao?” Katrina tò mò.

“Cậu còn muốn giữ lại bát cơm của cậu, dù sao con cũng sẽ không có cơ hội gì nhìn thấy cậu ta, không có việc gì thì con ở lại trong phòng làm việc của cậu, ít ra phòng làm việc của cậu thì 80% sẽ không phạm lỗi!” Bành Trung Hằng “Xin nhờ” cô.

“Vậy nhất định rất nhàm chán, cậu.” Cô có chút làm nũng.

“Nói không chừng rất nhanh con có thể quay về New York, hẳn nài một chút đi!”

“Itry!”

~~~~~

~Nếu như không phải là mở rộng hảo quan hệ vĩnh viễn cũng lạnh lùng, nghiêm khắc, vẻ mặt căng thẳng, thì Chương Câu có thể xem như là một anh chàng đẹp trai, quyến rũ.

Ở trên mặt của tổng giám đốc này có một đôi mắt vô cùng sắc bén, sống mũi thẳng tắp còn có hé ra cái miệng nhìn như rất biết hôn cùng một đầu tóc đen làm cho phái nữ rất muốn chạm vào, hơn nữa chiều cao gần giống như người khổng lồ, hẳn là anh cao trên 190 rồi, vai hẹp, hông hẹp, bắp thịt rắn chắc, thân thể của anh có thể khiến cho bất kỳ phụ nữ ở độ tuổi nào cũng lâm vào điên cuồng.

Việc này dường như là Thượng Đế lường trước đặt biệt vì phụ nữ tạo ra một anh chàng tàn khốc không hề vui vẻ, đang tiếp nhận hậu sự nghiệp suy yếu của gia tộc, anh cảm thấy ngay cả cười cũng là một chuyện

xa xỉ, cái kia anh cười được, nhìn vào những con số trên bảng báo cáo tài vụ làm cho người mắt nhìn tâm kinh, nếu như anh là một người đàn ông yếu đuối, vậy anh sẽ khóc ra ngoài, nhưng từ khi anh vừa sinh ra thì cũng không phải là sẽ không trở thành một người đàn ông yếu đuối.

Mặc dù Đỗ Cận chỉ làm thư ký của Chương Câu nửa năm, nhưng cô rất hiểu ý nghĩ của anh, nỗi đau của anh, muốn cứu sống một cái công ty khổng lồ như vậy là nói dễ hơn làm.

Chương Câu nhìn thư ký của mình, đồ công sở lúc nào cũng là màu đen hoặc là màu lam đậm, tóc lúc nào cũng được chải cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả một cọng tóc không cẩn thận rơi xuống cái trán hoặc là hai bên má cũng không có, dung mạo không phải là khuynh thành, nhưng xem ra thông minh lanh lợi, giỏi giang, có đầu óc, cái loại phụ nữ này tuyệt đối là có thể giúp đàn ông một tay, nhưng cho dù thư ký của anh lợi hại hơn nữa, suy yếu này vẫn là.....

“Tôi muốn chấm dứt mấy quỹ hội.” Anh hỏi thư ký của mình.

“Có thể cân nhắc.” Cô trả lời thẳng.

“Còn có ngành giải trí, đây không phải là lĩnh vực của mình!”

“Nhưng gần đây đã ký mấy thương hiệu lớn, dường như có thể làm.” Đỗ Cận nhắc nhở, cung cấp tin tức chính xác.

“Phương diện viễn thông?”

“Trước mắt rất phổ biến, tạm thời nó từ từ!”

“Tôi muốn bán đi cây Dương Mai, khu đất Long Đàm kia, chẳng những không có tiềm năng tăng giá trị tài sản, ngược lại chẳng khác nào đem tiền thế chấp ở nơi đó, bán đất đi có thể đổi lại một số tiền mặt về lĩnh hoạt sử dụng.” Chương Câu vẫn muốn làm.

“Thế nhưng mấy cự thần và ban giám đốc của công ty đều có tình cảm đặc biệt với khu đất này, tôi nghĩ bọn họ thà chấm dứt sự nghiệp khác.”

“Vậy thì tái điều chỉnh nhân sự, giảm bớt nhân viên thừa không cần thiết.” Anh ta lạnh lùng nói: “Nên đuổi đi thì đuổi đi, nên điều động thì điều động.”

“Đã như vậy thì thông báo cho các đơn vị hành chính.”

“Hiệu quả chứ?” Anh ta lại lạnh nhạt hỏi.

“Hắn là sắp có báo cáo.”

“Còn phải giảm bớt khoản chi tiêu, giảm chi tiêu hữu dụng hơn so với nguồn mở!”

“Tôi sẽ bàn giao xuống.”

“Mở ra nhiều như vậy, đưa ra nhiều ý tưởng, đề xuất như vậy, cái gì không có khởi sắc?” Chương Câu có chút nóng vội. “Giá cổ phiếu vẫn liên tục mất không lên, đến lúc đó cổ đông nhất định sẽ không để cho tôi sống dễ chịu, gần cho tôi là phá gia chi tử hoặc là công tử bột, không đủ khả năng giữ tập đoàn này.”

“Anh tiếp nhận thì trình trạng đã là suy yếu, việc này mọi người đều biết, anh không cần ỉn áp lực lớn như vậy!” Đỗ cận thân nhiên nói: “Hơn nữa mới có chút thời gian như vậy, anh quá nghiêm khắc với mình rồi!”

“Một ngày tôi đã phải làm việc 16 tiếng đồng hồ, một tuần làm việc hết bảy ngày, tôi không biết tôi còn chưa đủ cố gắng chỗ nào?!” Trong giọng nói của Chương Câu đã tràn ngập khiến trách đối với chính mình.

“Có lẽ thần kinh của anh buộc quá chặt rồi!”

“Tôi không để cho Tập đoàn Chương Thị sụp đổ ở trong tay của tôi!”

”Sẽ không!

“Cô nói sẽ không cũng sẽ không” Chương Câu có chút tức giận. “Tôi thấy hai bộ phận xây dựng và tái tạo đều có liên quan phải được kiểm nghiệm, gần đây phòng điền sản đang nóng, hai cái đơn vị này nên kiểm.”

Đỗ Cẩm không có đáp lời, cô biết tổng giám đốc mưu cầu trở mình, từ đáy cốc bò lên mưu tính mạnh biết bao nhiêu, nhưng thành công thường thường là phải thiên thời, địa lợi, nhân hòa, có khi càng nóng nảy càng phản hiệu quả, lấy tâm bình tĩnh hoặc là tự nhiên, tâm thoải mái, ngược lại làm chơi ăn thật.

Nhưng..... Tổng giám đốc này sẽ nghe lọt sao.

“Tôi cần một ly cà phê!” Chương Câu đột nhiên nói.

“Tôi lập tức đi—”

“Không! Tôi muốn đi ra ngoài hít thở thông suốt một chút.” Đường như anh rất muốn tạm thời rời đi tòa văn phòng cao ốc này, có thể khiến mình tạm thoát khỏi nơi này.

Đỗ Cẩm là giờ hai tay tán thành, ánh mắt của cô đã biểu hiện ra ngoài.

“Có chuyện tìm tôi cô gọi điện thoại.” Hẩn đứng dậy.

“Tôi cố gắng không tìm anh!” Đỗ Cẩm nữa đùa nữa thật. “Trừ khi..... ông trời sập xuống.”

“Nếu như ông trời thật sự sập xuống.....” Chương Câu hừ lạnh một cái. “Đường như cô tìm tôi cũng không hữu dụng!”

“Tổng giám đốc, phải có lòng tin!”

“Bản thân tôi cũng đã biết! Nhưng sự thật chứ?” Anh tự giễu, sau đó sải bước đi ra khỏi phòng làm việc của anh, bởi vì tầng lầu này là văn phòng của tổng giám đốc và quản lý của các bộ phận, anh không chạm mặt được với nhân viên bình thường, nhân viên bình thường đi làm ở tầng dưới, như vậy rất tốt, Chương Câu không muốn đối mặt với những người khác.

Đang đợi thang máy thì tâm trạng của anh là nóng nảy, thiếu kiên nhẫn lại tràn đầy tức giận, nhưng kì lạ dường như thang máy cùng anh đối địch, liên tục cũng không đi lên, làm anh càng chờ càng tức giận.

Mà đang lúc anh muốn sử dụng cầu thang ở bên cạnh thang máy xuống lầu thì đúng lúc này cánh cửa sắt của cầu thang còn chưa có đẩy ra, thì anh nghe được giọng hát dễ nghe, còn là..... Bài hát tiếng Anh, người này hát hồ hởi.

Biết là giọng nữ, chẳng qua là anh không biết “Tập đoàn Chương Thị” có nhân viên “Nhân nhĩ” thế này, “Đục nước béo cò” thế này, cứ nhiên có thể ở trong thời gian làm việc đến trong cầu thang ca hát.....

Dùng sức đẩy cửa ra, chỉ thấy một người với tai nghe trên lỗ tai, trên tay cô gái còn cầm quyển tạp chí, ngồi ở trên cầu thang dựa lưng về phía của anh vừa xem tạp chí vừa hát, cô gái có cái bóng lưng mảnh mai, cô gái có một đầu tóc nâu không có phát hiện đến sự tồn tại của anh, dường như cô đang đắm chìm ở trong thế giới riêng của mình.....

Anh lại gần chút, phát hiện được cô đang xem một quyển tạp chí thời trang, trong miệng còn nhai kẹo cao su, không thể chịu đựng được nhân viên “Phóng đăng” lại “Vô trách nhiệm” như vậy, anh đi xuống một vài bậc thang, sau đó đứng lại ở trước mặt của cô, kể tiếp..... Anh lấy một bên tai nghe của cô ra.

“Làm cái gì—” Katrina ngẩng đầu, lấy lại tinh thần từ những bộ quần áo xinh đẹp trên tạp chí thời trang này.

“Cô mới làm cái gì” Chương Câu lạnh lùng đáp trở lại.

~~~~~

~Katrina nhìn người đàn ông giống như núi cao này, cô lập tức đứng dậy, biết trong miệng vẫn còn nhai kẹo, nhưng trước tiên cô tắt đi âm nhạc, bắt lấy một cái tai nghe khác ở lỗ tai, sau đó từ trong túi quần jean lấy ra một cái khăn giấy, lại tiếp tục nhả kẹo cao su vào trong mặt khăn giấy, người đàn ông này là ai mà liên tục nhìn mỗi một động tác của cô?

Người con lai này thật sự là rất xinh đẹp, xinh đẹp lại tràn đầy ngang ngược, anh có nhân viên thế này khi nào? Cô là nhân viên của anh sao?

Đem kẹo cao su gói trong mặt giấy rồi nhét lại túi quần của mình, cô nhất định có đạo đức công cộng, nguyên nhân có thể là lớn lên ở nước ngoài, cũng bởi vì là cô lớn lên ở nước ngoài, cho nên cô thẳng thắn, nghiêng đầu, linh hoạt nhìn anh, may mà bậc thang cô ngồi cao hơn chỗ anh đang đứng mấy bậc, cho nên lúc này đứng lên cô có thể nhìn thẳng vào anh.

“Tôi đang xem tạp chí, nghe nhạc.” Quốc ngữ của cô là có giọng địa phương, nhưng ít nhất cô nói được rõ ràng.

“Cô có thể làm như vậy? Trong thời gian này?” Khó trách “Tập đoàn Chương Thị” lại suy yếu, nếu như nhiều nhân viên giống như cô thế này một chút mới là có quý, cuối cùng anh cũng tìm được một phần nguyên nhân suy yếu.

“Chẳng lẽ xem tạp chí, nghe nhạc còn phải chọn ngày lành tháng tốt?”

“Cô ở đơn vị?” Chương Câu hí hóp mắt hỏi.

”Còn anh đang ở bộ phận?”

“Cô không biết tôi là ai?” Biểu hiện của anh vừa lãnh ngạo lại vừa âm trầm.

“Trên mặt của anh vừa rồi không có viết tên của anh!”

“Tên của cô!”

Người đàn ông này thật là có khuôn phép, cảm thấy thật là MAN, đổi lại một trường hợp khác, cô sẽ cảm thấy anh rất hấp dẫn, thế nhưng thái độ hung hăng kia của anh làm cho toàn thân của cô tràn đầy “Ý chí chiến đấu”.

“Katrina!” Dù sao cũng chỉ là một chữ bằng tên tiếng Anh, cô ấy biểu hiện một bộ cô cũng chỉ nói bấy nhiêu như vậy.

“Katrina.....” Cơ hồ ngay lập tức nghĩ tới cái cơn bão gây thiệt hại nghiêm trọng ở New Orleans nước Mỹ, cái cơn bão đó cũng tên là Katrina. “Cô cùng tên với cơn bão?”

“Hai mươi mấy năm trước tôi ra đời đã được gọi là Katrina.”

“Tên tiếng Trung?”

“Anh là bảo vệ của tòa văn phòng cao ốc này hả” biết rõ anh không giống cũng như không thể, không có một người bảo vệ nào mặc âu phục rất hoàn tất, lại có khí chất đứng trên thiên hạ, nhất định anh là người phụ trách của một cái đơn vị nào đấy, có lẽ trước tiên cô nên hỏi cậu của cô một chút.

“Tôi giống bảo vệ sao?” Anh cười không nổi hỏi.

“Tôi là phạm nhân sao? Thái độ của anh giống như thẩm vấn tôi!”

“Cô đi làm ở tầng lầu này?” Nhất định anh phải biết rõ.

“Anh thì sao?”

“Tôi!”

“Tôi cũng vậy!”

“Chủ quản của cô là ai?” Chương Câu không muốn bứt dây động rừng. “Đã có đồng nghiệp mới gia nhập, không đánh nhau thì không quen biết, chung quy quan trọng là mọi người nhận biết một chút, tôi mới đến nơi này nửa năm, xem như là Thâm niên, cho nên tôi nên tự giới thiệu trước, tôi họ Chương.”

“Chương” Katrina rung mình một cái. “Anh ta cùng tập đoàn này không có quan hệ gì chứ đây là Tập đoàn Chương Thị, tổng giám đốc cũng họ Chương, anh ta..... Không thể nào trùng hợp như thế!” Cô lập tức xoay người muốn chuồn mất, căn bản là không cảm tạp chí, chỉ nắm chặt máy nghe nhạc tùy thân của mình.

Thế nhưng Chương Câu có thể để cho cô đi sao, anh đi một mạch mấy bước vượt qua mấy cái bậc thang, chần ở trước mặt của cô.

“Tôi muốn trở lại làm việc!” Cô lập tức nói.

“Đã quá muộn!” Anh đang muốn bắt tay vào việc tìm người.

“Tôi..... Tôi mới đục nước béo cò không tới 20 phút!” Cô hướng về phía anh xin tha thứ, không phải là lo lắng ình, mà là người cậu vô tội kia của cô, nếu như người đàn ông này thật sự là tổng giám đốc của “Tập đoàn Chương Thị”, vậy cô..... Là hại đến cậu của cô rồi, “Tôi cam đoan—”

“Bộ phận của cô.” Giọng điệu của Chương Câu cương quyết nói.

“Anh..... Tổng giám đốc của ”Tập đoàn Chương Thị” ”

“Tôi!” Anh không có phủ nhận.

“Anh thật sự là” Katrina một bộ trông có vẻ như tai vạ đến nơi. “Làm sao mình có thể xui xẻo như vậy!”

“Chủ quản của cô là ai?”

“Tôi không nói!” Katrina quyết định bảo vệ cậu của mình. “Anh sa thải tôi, tôi lập tức rời đi!”

“Sau đó trực xuất việc dung túng cô đục nước béo cò, hồ đồ, không tập trung, ngồi chơi lãnh tiền lương chủ quản” Chương Câu lắc đầu. “Không có chuyện tốt như vậy, Katrina, tôi nên cảm ơn cô đã giúp tôi bắt được người không hảo hảo trông coi người lại ngồi lĩnh lương cao của người!”

Không biết nước mắt có hữu dụng hay không, nhưng dù sao cũng phải thử mới biết được, vì vậy cô lập tức một bộ dáng “Diễm đạm đáng yêu”, trong hốc mắt lập tức chứa đầy nước mắt, không cần quá phí sức cũng không khó khăn, cô sẽ dùng một chiêu rất nhỏ này.

Chương Câu không biết một người có thể trở nên “biến sắc mặt” nhanh như vậy, nhưng mà con lai này lại đẹp muốn chết? Bộ dáng thật sự là “Sắp khóc”, thoát nhìn làm người..... Không đành lòng.

“Không phải là cô sẽ khóc lên chứ” Về mặt anh không xác định.

“Tất nhiên tôi có thể!” Hình dáng của cô càng thêm “Yếu ớt không chịu nổi”.

“Vừa rồi tôi không có làm cái gì với cô!” Anh cười lạnh.

“Vậy cô cho rằng nước mắt có thể giải quyết tất cả?”

“Tôi không muốn tổn thương người vô tội.”

“Nếu như tôi thật sự khóc lên.....” Cô lên nhìn anh, hơn nữa có chút làm bộ lau lau nước mắt ở khóe mắt. “Lại càng không thể cứu vãn.”

“Đây coi là đe dọa sao?”

“Tôi tự động từ bỏ cũng có thể đi” cô cầu xin hẳn. “Tôi lập tức biến mất, mọi thứ anh làm cũng không tồn tại, chưa từng phát sinh!”

Mà động tác kế tiếp của Chương Câu chính là giữ cổ tay của cô, mà còn chuẩn bị lôi kéo cô đi lên trên.

“Anh muốn làm gì?” Cô dùng lực lui về phía sau, không muốn bị anh mang đi.

“Đến phòng làm việc của tôi.”

“Không cần đi” cô nắm lấy tay của anh, muốn đẩy tay của anh ra.

“Katrina, coi như cô xui xẻo!” Chương Câu “Mỉm cười” với cô một cái. “Vừa khéo tôi đây đem lửa đốt tới cô!”

2. Chương 2

Đỗ Cẩm hoàn toàn đoán không ra là xảy ra chuyện gì cô chỉ biết là tổng giám đốc nói muốn đi ra ngoài hít thở, uống tách cà phê, kết quả không đến nửa giờ, lại “xách” một người hai mắt rưng rưng đầm lệ, hơn nữa

ánh mắt còn nhìn đắm đắm vào người con lai đẹp về đây, cô muốn hỏi, thế nhưng..... Không biết mình có nên hỏi hay không.

“Ngồi xuống!” Chương Câu chỉ vào ghế sofa.

“Không muốn!” Katrina bốc đồng nói.

“Cô càng phối hợp, chuyện càng sớm kết thúc!”

“Chỉ cần anh để cho tôi đi, chuyện liền kết thúc.”

“Cô đừng nằm mơ!”

“Tôi có thể.....” Katrina lau nước mắt. “Tôi có thể kiện anh xâm phạm nhân quyền của tôi, uy hiếp tôi, vi phạm ý chí tự do của tôi, ở đây còn có một người chứng kiến, cô xem, người này Ý thể hiếp người, anh ta ngược đãi tinh thần của tôi!”

Đỗ Cẩm nhìn ông chủ của mình, cô nên nhúng tay sao? Chỉ thấy Chương Câu lắc đầu với thư ký của mình, ý bảo cô đừng động tới.

Katrina cũng nhìn thấy, thế nhưng cô không để ý tới ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông này, cô chạy về phía người con gái nhìn cẩn trọng, bình tĩnh, đầu ra đầy, là phụ nữ nên đứng ở cùng một trận tuyến.

“Cô hẳn là một người rất đáng yêu có lòng tốt, người rất có đồng cảm, giúp giúp tôi, tôi không có làm chuyện gì, càng không có phạm phải tội lớn gì tày trời, nhiều lắm là tôi..... Đục nước béo cò một chút mà thôi, cầu xin cô nói với anh ta, để cho tôi đi!” Katrina hát làm đều tốt.

“Tổng giám đốc.....” Đỗ Cẩm lòng mềm nhũn hướng về phía ông chủ của mình cầu xin. “Nếu như chuyện không lớn—”

“Đỗ Cẩm, rốt cuộc cô không có làm rõ ràng tình huống” Chương Câu bực mình. “Bây giờ tôi muốn cô làm một chuyện, lập tức đi điều tra người con lai gọi là Katrina này là ở bộ phận của người nào.”

“Không có gì hay để điều tra, tôi.....” Katrina rất muốn nói mình chỉ đến cắm hoa. “Tôi thề sau này nhất định cố gắng làm việc.”

“Cô ở bộ phận?” Đỗ Cẩm hòa nhã hỏi, cô cũng cho là nên biết rõ ràng. “Không có việc gì!”

“Cô nhìn vẻ mặt của anh ta xem!” Katrina chỉ chỉ Chương Câu, may mà từ nhỏ mẹ của cô đã ép cô phải ghi nhớ một số thành ngữ, tam tự kinh, từ ngữ tốt đẹp, cô mới có thể “Xuất khẩu thành thơ”. “Một bộ muốn đại khai sát giới, hẳn học muốn đem người nào đó ngũ mã phân thân, bất quá là tôi chỉ..... Đục nước béo cò một chút mà thôi!”

“Cô nói nữa, cô tiếp tục nói không có vấn đề gì!” Chương Câu thật cao hứng vì lòng tràn đầy tức giận đã tìm được lối ra. “Tôi sẽ cho cô biết một chút cái gì là thật sự Đại khai sát giới, Ngũ mã phân thân.”

“Anh đe dọa tôi!” Katrina chỉ vào anh ta.

“Tôi liền có ý này!”

“Lời của cô đã cấu thành một tội phạm!”

“Khốn!” Chương Câu đã chịu không được? Nói tục.

“Tổng giám đốc.....” Đỗ Cẩm lập tức lên tiếng, cô chưa từng thấy Chương Câu Thẳng tính, Biểu lộ chân tình như vậy, gần đây nếu anh lại không vui, sắc mặt cũng chỉ là rất khó coi mà thôi.

“Còn không mau đi thăm dò một chút!” Chương Câu hầm hừ thư ký của mình.

“Không cần!” Katrina biết việc đã đến nước này, dù cô ăn vạ thế nào, né tránh thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật, dứt khoát một chút, thẳng thắn một chút tính ra là vẫn còn có phẩm cách. “Tôi ở bộ phận phiếu khoán.”

“Phiếu khoán.....” Chương Câu sớm đã ghi nhớ người phụ trách của từng đơn vị rồi. “Bàn Trung Hằng”

“Đúng!” Katrina nâng cằm nói: “Nhưng cùng người ấy không quan hệ, anh sa thải tôi đi! Không cần xét nhà giết cả họ, tự tôi làm tự tôi gánh chịu!”

“Cô cũng biết thành ngữ đâm màu, bạo lực thế này ” Chương Câu châm chọc nói.

“Tôi liền sẽ những thứ này!”

“Khó trách cô hiếu chiến!”

“Đừng tìm tôi—” Thiếu chút nữa nói ra hai chữ cậu, lời nói của Katrina lập tức xoay chuyển. “Cấp trên của tôi phiền phức, tôi lập tức đi!”

“Đỗ Cẩm, gọi Bành Trung Hằng tới đây.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Đỗ Cẩm xoay người.

“Đừng đi như vậy!” Khí thế của Katrina bỗng chốc hoàn toàn biến mất. “Làm tổng giám đốc anh phải có phong thái, không cần lãng phí thời gian với những việc nhỏ nhặt ở đây, anh nhất định còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh không cần dùng tinh thần vì chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này!”

“Cô lại biết co biết duỗi!” Chương Câu lại nói móc một câu.

“Tôi xin anh!” Katrina không cần mặt mũi nói: “Tôi cầu xin anh, cầu xin anh—”

“Đỗ Cẩm, cô còn chờ cái gì” Chương Câu lại rít lên một tiếng.

Đỗ Cẩm rời đi, mà Katrina.....

Chính là dùng ánh mắt căm hận nhìn người đàn ông kia, lần đầu tiên—— sức quyến rũ cùng dung mạo của cô hoàn toàn không phải sử dụng đến, còn có nước mắt của cô, lúc này đây hoàn toàn mất tác dụng.

~~~~~

~Bành Trung Hằng không biết “Bi kịch” lại được khuếch trương nhanh như vậy, hơn nữa chết tử tế không xong, Tiểu Mạn lại là dụng phải chính tổng giám đốc, bây giờ phải đến văn phòng của tổng giám đốc, nhìn thấy vẻ mặt tức giận, lạnh lùng của Chương Câu cùng vẻ mặt áy náy, vô tội của Tiểu Mạn, ông đã làm điều tồi tệ nhất.

“Tổng giám đốc.....” Thanh âm của Bành Trung Hằng khách sáo.

“Cô bé này là người của bộ phận ông?”

“Phải.....” Bành Trung Hằng có thể không thừa nhận sao?

“Cô ấy phụ trách cái gì?”

“Là..... trợ lý của tôi.” Bành Trung Hằng chột dạ đáp.

“Trợ lý” Chương Câu lập tức nghĩ lệch sang hướng khác. “Ông phụ trách cả bộ phận phiếu khoán, nhưng lại tìm một cô gái còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy đến làm trợ lý, ông không cảm thấy chuyện ông lấy việc công làm việc tư thực quá rõ ràng, cô ấy thực sự đủ điều kiện làm trợ lý của ông? Cũng là ông..... Có dụng ý khác”

“Tổng giám đốc, tôi.....” Bành Trung Hằng là có miệng khó trả lời.

Mà Katrina ở đây nghe được, công kích người thân rõ ràng như vậy cho dù là ngu ngốc cũng nghe ra được. “Anh không cần khinh người quá đáng! Đừng tưởng rằng anh là tổng giám đốc là có thể bôi nhọ người khác, tư tưởng của anh sao dơ bẩn, bẩn thỉu”

“Tiểu Mạn, đừng nói nữa!” Bành Trung Hằng ngăn cản.

“Anh cho rằng tổng giám đốc là có thể đem tôn nghiêm của người khác giẫm ở dưới chân, anh cho rằng tổng giám đốc là tùy ý định tội của người khác?” Nếu muốn trở mặt, vậy còn quên chú ý cái gì, Katrina hoàn toàn bất chấp tất cả. “Tư tưởng của anh hạ lưu, tà ác, không có nghĩa là sự thật chính là như vậy!”

“Tiểu Mạn.....” Huyết áp của Bành Trung Hằng chắc chắn sẽ tăng lên đến không nói được cái gì. “Con ít nói vài câu đi”

“Cậu, không cần vì một chút tiền lương mà bị người này chèn ép, con chịu trách nhiệm cuộc sống của cậu, Daddy của con có giúp con thành lập một khoản quỹ tín thác, chỉ cần con đủ hai mươi bốn tuổi là có thể dùng, mà một năm nữa..... Thì con hai mươi bốn tuổi rồi!” Katrina kêu căng nói.

“Cậu.....” Ánh mắt của Chương Câu đột nhiên thay đổi, anh nhìn Bành Trung Hằng “Cô ấy là cháu gái của ông”

Bành Trung Hằng chỉ có thể gật đầu, lúc này ông đã bị “Dọa” đến nói không ra lời, Tiểu Mạn lại xưng như vậy, cay độc như vậy.

“Thật sự là cháu gái” Chương Câu lại hỏi một lần nữa.

“Giả được không?” Katrina đáp.

“Cô ấy là con lai.” Chương Câu chỉ nhìn Bành Trung Hằng.

“Chị gái của tôi kết hôn với người nước ngoài, định cư ở New York.”

“Cô ấy.....” Chương Câu chỉ chỉ Katrina.

“Nó có việc trở về Đài Loan ở lại một thời gian, tôi đáp ứng của chị gái tôi phải trông nom nó, cho nên buộc lòng phải mang nó đi làm.” Bành Trung Hằng nói thật tất cả. “Tuyển dụng nó vào làm trợ lý của tôi.”

“Dùng tiền của tôi để——”

“Tổng giám đốc, tiền lương của Tiểu Mạn là tôi tự bỏ tiền túi của mình, không có trình báo với công ty về nó!”

“Cậu, hóa ra là cậu.....” Katrion một bộ bình tĩnh hiểu ra tình hình. “Cho nên đối với tập đoàn này mà nói, con xem như là dân số ma , không hề tồn tại!”

“Tiểu Mạn, cậu phải có trách nhiệm cho sự an toàn của con.” Bành Trung Hằng không dám lơ là.

Về mặt của Katrina lập tức thay đổi, trong lúc này đột nhiên từ một con mèo bệnh nhỏ trở thành một con sư tử cái tràn đầy sinh lực, cô đi tới trước mặt của Chương Câu, một bộ muốn phát uy biểu tình.

“Cho nên tôi không tính là nhân viên của anh” biết rõ cô thấp hơn anh ta một đoạn lớn, cô vẫn ra sức ngẩng đầu lên, nhón đầu chân lên.

“Cô đang ở trong cao ốc của tôi——”

“Không mượn anh xen vào chuyện đục nước béo cò của tôi”

“Cô đang ở trong phạm vi thế lực của tôi——”

“Căn bản có thể tôi không phải là con chim của anh! ”

“Tiểu Mạn.....” Bành Trung Hằng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. “Con nói ít đi một câu đi! Chuyện đã đủ nguy rồi.”

“Cậu, con nhất định phải nói! Nhất định phải nói ra bức dọc!” Katrina không phải là loại cô gái mặt trời xé bóng bị ức hiếp, cho tới nay cô chính là được mọi người nâng ở trên lòng bàn tay dỗ dành, yêu thương, cưng chiều. “Cái người này bắt chẹt tôi không được thì thôi xem anh có thể làm gì tôi Chương đại tổng giám đốc.”

Thật đúng là chưa từng gặp qua cô gái hung hãn như vậy, “Căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình” như vậy, người phụ nữ ở trước mặt của anh..... Chỉ có thể giả bộ đáng yêu, giả bộ dịu dàng, giả bộ tài đức vẹn toàn, chưa từng có bất cứ một người phụ nữ nào bạo dạn tự nhiên như vậy, không hề che dấu mà thể hiện ra chính mình như vậy.

“Bành Trung Hằng.” Chương Câu không để ý tới lửa giận ngút trời của cô gái này, anh nhìn nhân viên chủ quản của mình. “Việc này làm sao bây giờ?”

“Tôi..... Tự động từ chức.”

“Cậu, có khí phách, cho người này——”

“Ông thực sự muốn từ chức?” Chương Câu cho ông ta một cơ hội.

“Tôi không muốn!” Bành Trung Hằng nói ra lời thật lòng. “Tôi thích công việc này, cũng làm hai mươi mấy năm rồi, tôi không muốn rời đi, tổng giám đốc, nếu như còn có chỗ trống bù đắp lại, tôi.....”

“Cậu.....” Cầm của Katrina thiếu chút nữa rơi xuống, tại sao có thể như vậy chứ?

“Tiểu Mạn, con đã gây họa, không cần lại tiếp tục thêm dầu vào lửa, không phải là cậu đã nói cho con biết phải đợi ở trong phòng làm việc của cậu sao, con đi ra ngoài làm cái gì?” Bành Trung Hằng giáo huấn cháu gái của mình. “Không phải là cậu bảo con đem một vài tư liệu, văn kiện của khách hàng chỉnh lý lại lần nữa sao?”

“Bởi vì rất nhàm chán, con mới trốn đến trong cầu thang xem tạp chí!”

“Con có thể đi vào trong phòng làm việc của cậu xem!” Ông nhỏ giọng.

“Con sợ cậu niệm* con.”

*Niệm: nôm na là bị tụng kinh ý.

“Nhìn con bây giờ tạo ra thành bộ dạng gì rồi, cậu phải tự mình xin từ chức, còn phải chờ một năm nữa mới có thể để cho con chiếu cố !” Bành Trung Hằng vừa tức lại vừa đau lòng nói.

“Cậu” Katrina áy náy nói.

Chương Câu lại cũng không muốn giải quyết vấn đề này theo tác phong làm việc trước sau như một của mình, theo ý của anh, chuyện “Tuy lớn mà nhỏ” này, có thể quả quyết truy cứu, cũng có thể xóa bỏ, dù sao cũng không có gây ra tổn hại gì với công ty, mà bộ phận phiếu khoán của Bành Trung Hằng lại liên tục thu lợi, xem như là đơn vị kiếm tiền, cho nên.....

“Cái này như vậy, không ai phải rời khỏi Tập đoàn Chương Thị.” Anh nói rất ngắn gọn.

“Tổng giám đốc.....” Nét mặt của Bành Trung Hằng một bộ còn hưng phấn hơn so với trúng xổ số.

“Sao trở thành như vậy” Katrina đuổi đuổi đầu lưỡi.

“Cô ở lại!” Chương Câu nói còn có một bộ biểu tình.

“Tôi”

“Tổng giám đốc.....” Ánh mắt của Bành Trung Hằng có chút lo lắng.

“Yên tâm, tôi sẽ không ăn cô ấy!”

“Tin rằng anh cũng không có khẩu vị tốt như vậy.” Katrina không chịu yếu thế lập tức đáp trở lại một câu.

~~~~~

~Chương Câu tuyệt không che dấu ánh mắt nghiêm khắc của mình, nhưng anh phát hiện..... một chút Katrina cũng không thêm để ý anh thông thường ánh mắt kia có thể làm người nhượng bộ lui binh.

“Muốn tôi làm việc ở Tập đoàn Chương Thị sao?”

“Nếu như là bắt cậu của tôi tự xuất tiền túi trả lương, thì..... Thà rằng tôi ở nhà của cậu bắt muối.” Cô trả lời thẳng.

“Nhà cậu của cô có rất nhiều muối sao?”

“Đây là ví dụ!” Hình dạng của cô một bộ bất đắc dĩ anh ta thật không có khiếu hài hước. “Môi trường vệ sinh của Đài Loan không có kém như vậy chứ”

Đã lĩnh giáo qua miệng mồm lạnh lợi của cô, Chương Câu cảm thấy phản ứng của cô thực sự là rất mau lẹ, có thể là con lai lại lớn lên ở New York, tính cách và khẩu vị của cô bất đồng với cô gái Đài Loan, nhìn cô tự tin mà còn thoải mái, cô làm cho người..... cảm thấy tràn đầy nghị lực.

“Cô biết cái gì?” Anh nghiêm mặt hỏi cô.

“Cái gì cũng biết, nhưng cái gì cũng không tốt.” Chính cô thú nhận.

“Cô luôn luôn đều nói lời thật lòng?”

“Lời nói dối không thể lâu dài!”

“Được! Tôi tán thưởng điểm này!” Biết rõ tập đoàn đã ở trong tình trạng suy yếu, nhưng anh vẫn bằng lòng chi ra một phần tiền lương. “Nếu như là Tập đoàn Chương Thị chi tiền lương, cô sẵn lòng ở lại?”

“Anh muốn thuê tôi?” Cô bất ngờ.

“Thời gian thử việc..... Tiền lương hai vạn.” Anh nói ra bằng giá tiền lương anh bằng lòng trả.

“Tân Đài Tệ” Ánh mắt của cô thất vọng.

“Chẳng lẽ là đồ la” cô cho rằng cô trị giá hai mươi nghìn đô la một tháng lương cô không phải là Bill Gates hoặc là nhân vật tổng giám đốc đẳng cấp thế giới gì đó chứ Katrina, cô sẽ không mù quáng như vậy hoặc là ngây thơ như vậy chứ?” Chương Câu giễu cợt cô.

“Thế nhưng hai vạn đồng tiền lương.....” Cô thở dài một cái. “Gần như chỉ đủ để mua một đôi giày hàng hiệu.”

“Không phải là cô nhất định mang giày cao cấp thế kia đi chứ”

“Thế nhưng giày tốt cũng ảnh hưởng đến chân và bảo vệ——”

“Cô có thể từ chối!” Anh quả quyết ngắt lời cô.

Katrina muốn nói không, nhưng nếu lấy một phần công việc “giết thời gian” này đến để cân nhắc mà nói, là cô không có tổn thất gì, làm không tốt thì có thể học một chút gì đó, với lại không cần nộp học phí, còn có tiền lương “ít ỏi”, cô nên đồng ý.

“Tôi vẫn là trợ lý của cậu tôi sao?” Cô khôn ngoan hỏi trước.

“Cô là trợ lý của mọi người!” Anh không lộ vẻ gì nói.

“ Mọi người ”

“Bộ phận nào cần cô..... Thì cô phối hợp.”

“Đây được xem như là Tiểu muội cao cấp sao” cô kháng nghị.

“Cô có thể không nghĩ như vậy, cô cũng có thể tự mình đảm nhiệm thiếu hụt không có người của các phòng ban.” Chương Câu hơi khẽ động khóe miệng. “Cô không biết bây giờ tìm việc làm khó khăn biết bao nhiêu sao?”

“Thật sự là Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh!” Biểu hiện của Katrina một người cam chịu số phận. “Tôi đồng ý!”

“Cô đã thực hiện một cái quyết định sáng suốt.”

“Sai, tôi là vì cậu của tôi, tôi mới chịu thiệt làm một người Kiêm giới lao công mà tôi có quyền từ chức bất cứ lúc nào, chỉ cần nguy cơ ở New York vừa giải trừ, tôi lập tức bay trở về!” Cô hướng về phía anh nói sơ. “Tập đoàn Chương Thị của anh không thể có bất kỳ phản đối gì!”

“Nguy cơ gì?” Anh không có muốn hỏi, nhưng hỏi.

“Anh không cần biết!” Katrina cũng không có ý định nói, một chút cô cũng không bán tài khoản của mình.

“Tên tiếng Trung của cô.....” Nếu cô ấy không nói, Chương Câu cũng không ép hỏi, anh hỏi han nhiều như vậy làm cái gì. “Tôi nghe được cậu của cô gọi cô là Tiểu Mạn.”

“Bành Tiểu Mạn.” Cô nói.

“Họ tiếng Anh của cô?”

“Norman.”

“KatrinaNorman.” Chương Câu đọc một lần. “Tôi nghĩ tôi sẽ gọi cô là Bành Tiểu Mạn, dù sao nơi này cũng là Đài Loan, mà ở trong Tập đoàn Chương Thị, chúng tôi cũng quen gọi tên tiếng Trung lẫn nhau, ngoại trừ là để nói chuyện làm ăn với người ngoại quốc.”

“Anh muốn gọi thế nào thì gọi như thế!” Thái độ của cô thờ ơ. “Tôi có thể rời khỏi đây rồi chứ?” Cô đứng đã có chút hơi mệt, anh ngồi thoải mái, cô lại phải đứng nghe giáo huấn.

“Đừng để cho tôi bắt được cô đục nước béo cò đi làm lần nữa!”

“Tôi sẽ không lại xui xẻo như vậy nữa”

“Cô có biết câu thành ngữ Họa vô đơn chí chứ”

“Tôi chỉ biết Phúc vô song chí.”

“Thực ra hai câu nói này..... Ý nghĩa gần giống nhau, đều là nhắc nhở người phải cẩn thận, phải thận trọng, phải làm từng bước một.” Chương Câu là đang giáo huấn cô, tự cấp bài đầu cho cô tiêu thụ.

“Nói đủ chưa?” Katrina không muốn lại phải ngược đãi lỗi tai của mình. “Tôi muốn Đi làm rồi, bắt đầu tính từ ngày hôm nay chứ?”

“Ngày mai.” Chương Câu nhìn nhìn cô. “Sáng ngày mai tính vào.”

“Anh thật đúng là một người làm ăn.” Một lần nữa biểu hiện của cô chẳng quan tâm. “Nếu sáng ngày mai là ngày đầu tiên tôi đi làm, vậy ngay lúc này tôi có thể lại tiếp tục đi xem tạp chí, nghe nhạc rồi”

“Bây giờ có thể!” Anh hào phóng.

Katrina không chút nghĩ ngợi hướng về phía của anh làm trò, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo tiêu sái ra phòng làm việc của anh ta, lúc này cô còn không phải là nhân viên của anh, cô còn có thể đùa giỡn quá lỗ một chút, đợi đến ngày mai.....

Sau khi Bành Tiểu Mạn đi ra ngoài không lâu, Đỗ Cẩm đi vào, trên mặt của cô có một biểu hiện không thể tưởng tượng nổi.

“Tổng giám đốc, tôi mới vừa đụng phải.....” Đỗ Cẩm cố giữ bình tĩnh. “Bành Tiểu Mạn hướng về phía tôi tự giới thiệu, dường như từ ngày mai trở đi, cô đã là thành viên của Tập đoàn Chương Thị chúng ta.”

“Chỉ là đụng thử trước.”

“Anh thật sự thuê cô ấy?” Đỗ Cẩm muốn cười.

“Chỉ bỏ ra hai vạn nguyên một tháng, không đắt!”

“Nhưng điều này cần sao?” Đỗ Cẩm tùy việc mà xét. “Chúng ta vẫn còn bị suy yếu, anh còn nói giảm chi tiêu so với nguồn mở—”

“Tôi biết rõ tôi nói cái gì!” Đột nhiên một chút Chương Câu cũng không phiền, trái lại đã tràn đầy sinh lực. “Nói cho các phòng ban phải đi họp.”

“Bây giờ”

“Bây giờ!”

~~~~~

~Quả thực Bành Trung Hằng thật không ngờ chuyện sẽ phải nghịch chuyển như vậy, hơn nữa Tiểu Mạn còn được tổng giám đốc của “Tập đoàn Chương Thị” thuê, mặc dù miễn cưỡng gượng ép chỉ hai vạn nguyên tiền lương, trên đường về nhà, quả thực ông không thể nào chuyển tâm lái xe, tâm tình như dòng nước ấm áp.

“Tiểu Mạn, con thực sự muốn được làm việc tiếp sao?”

“Cậu, là cậu mang con đi làm mà!”

“Nhưng mà.....” Một hồi lâu Bành Trung Hằng không có lên tiếng đáp, đích thật là ông mang theo cô cháu gái đi làm, bây giờ nó thật sự có thể đi làm, nhưng lại không cần chính ông chỉ ra ba vạn nguyên, hẳn là ông nên vui mừng, nhưng không..... Bởi vì tổng giám đốc của ông dường như không phải là người sẽ đưa ra quyết định như vậy.

“Cậu, còn có nhưng là sao?”

“Con thực sự muốn làm việc cho Chương Câu?” Bành Trung Hằng không thể chấp nhận quyết định của cô. “Ông chủ của ông là một người vô cùng nghiêm khắc lại không nói tình cảm!”

“Con chỉ là một Tiểu muội cao cấp, hẳn là không có cơ hội gì tiếp xúc với anh ta, cậu, chẳng biết tại sao bộ dạng của cậu là đang lo lắng cái gì” Bành Tiểu Mạn nghĩ không ra. “Sẽ có chuyện gì sao?”

“Tiểu Mạn, bây giờ Chương Câu là một Kho hỏa dược.”

“Nói như thế nào”

“Bây giờ Tập đoàn Chương Thị là ở vào tình trạng suy yếu, cảm xúc của tổng giám đốc rất thất thường, áp lực lại lớn.”

“Cái đó và con không có quan hệ thì phải”

“Cậu là sợ con sẽ bị thương!”

“Bị thương”

“Sợ tổng giám đốc sẽ đem tức giận trút ở trên người của con.” Bành Trung Hằng không cho là mình nghĩ quá nhiều. “Rõ ràng cậu ta không có lý do gì để thuê con, nhưng cậu ta thuê rồi, rõ ràng cậu ta không chịu được bình hoa, nhưng chính cậu ta lại mang lên một bình hoa tuyệt đẹp vào trong công ty.....”

“Cậu, cậu là đang nói con sao?” Bành Tiểu Mạn cười gượng hai tiếng. “Con là bình hoa tuyệt đẹp, chỉ là bày đẹp mắt”

“Tiểu Mạn, con nên hiểu rõ chính mình.”

“Đương nhiên là hiểu rõ chính mình!” Bành Tiểu Mạn thao thao bất tuyệt. “Con tích cực, lạc quan, có đầu óc, con có rất nhiều ý sáng tạo và ý tưởng, tiếng Anh của con lại lưu loát, có quan điểm quốc tế, sao cậu có thể cho rằng con chỉ là đồ trang trí bày đẹp mắt, cậu quá làm con thất vọng rồi.”

“Vậy nói cho cậu biết con thật sự chịu được buồn tẻ trong văn phòng, thậm chí không có thay đổi công việc?” Bành Trung Hằng lại hỏi.

“Có thể!”

“Một ngày có thể, một tuần có thể, nhưng nếu là thời gian dài hơn nữa?”

“Con không muốn nghỉ xa như vậy!”

“Làm bữa không tốt đấy!”

“Vậy thì không làm bữa!”

“Tiểu Mạn, cậu, cậu có không ít người liên hệ, cậu giới thiệu con đến công ty của một người bạn đi làm tốt lắm!” Thật ra thì Bành Trung Hằng thật sự sợ chính là ngày đó ngay cả chính ông cũng ở Tập đoàn Chương Thị lẫn lộn không xong, lời nói và việc làm của Tiểu Mạn không phải là ông có thể nắm trong tay, sợ ý một chút, nó tuyệt đối tạo ra một đồng phiền toái.

“Cậu, cậu đem tư tưởng phóng khoáng đi!”

“Cậu.....”

“Hóa ra anh ta nguội lạnh như vậy, sắc bén như vậy là có nguyên nhân!” Trái lại Bành Tiểu Mạn lên tiếng nói thay cho Chương Câu. “Trong lòng của anh ta nhất định là có rất nhiều đau khổ, khó trách một nụ cười anh ta cũng không có!”

“Cậu không có nhìn thấy cậu ta cười!”

“Chưa từng có sao?”

“Hơn nữa năm qua..... lúc nào cậu ta cũng lạnh lùng, khuôn mặt sầu lo, mở ra đến cũng chỉ là dùng vẻ mặt lạnh nhất, không kiên nhẫn nhất, nhất là tư thái khó chịu như muốn làm thịt người của anh, tất cả mọi người quen với việc cậu ta không cười, vẻ mặt bình tĩnh của cậu ta.” Bành Trung Hằng thiếu chút nữa vượt đèn đỏ, ông đạp sát phanh xe.

“Con đây đến làm cho anh ta cười!” Bành Tiểu Mạn thể hiện một bộ trời không sợ, đất không sợ. “Chỉ cần người bình thường cũng sẽ cười.”

“Tiểu Mạn.....” Bành Trung Hằng càng sợ hơn.

“Con không tin anh ta là làm bằng sắt, không có cảm giác, không có phản ứng.” Bành Tiểu Mạn luôn luôn là một cô gái cái gì cũng không chịu thua. “Xem con!”

“Đừng đi chọc cậu ta, cậu xin con!”

“Con chỉ là đi đùa anh ta!”

“Cũng đừng trêu đùa cậu ta, cậu ta không có cái tâm tình đấy!” Bành Trung Hằng tin rằng cô cháu gái đến là Thượng Đế đang thử thách cậu ta, thử thách trí tuệ và năng lực của cậu ta, khả năng xử sự của cậu ta, mức độ chịu đựng của cậu ta đến đâu.

“Con là có lòng tốt!”

“Tiểu Mạn, đừng động thủ ở trên đầu thái tử.”

“Là con đang giải cứu anh ta.”

“Con muốn đi Mexico chứ?” Bành Trung Hằng cẩn thận hỏi. “Cậu có thể bàn bạc một chút với cha và mẹ của con, có lẽ tình hình không nghiêm trọng lắm, có lẽ căn bản không có phần tử khủng bố gì đó uy hiếp, một nhà ba người của con có thể đoàn tụ, cậu về nhà liền gọi điện thoại!”

“Cậu, nghe qua.....” Bành Tiểu Mạn cảm thấy rất mất thể diện. “Cậu cũng không hy vọng con ở lại Đài Loan”

“Là cậu sợ con làm cho thiên hạ đại loạn.”

“Cái này con lợi hại!”

“Con.....” Bành Trung Hằng không dám đánh giá thấp năng lực phá hoại của cô cháu gái này của mình, chỉ là vòng đầu đầu tiên với Chương Câu, nó cũng đã chiếm ưu thế, chính cậu ta không có bỏ công việc, Tiểu Mạn còn được tuyển dụng. “Tự con biết rõ!”

“Cậu, vậy cậu chờ coi đi!”

3. Chương 3

Điện thoại nhận không ngừng, cho nên lúc tiếng vang của cánh cửa lên trên cửa văn phòng, Chương Câu cũng không có trả lời.

Tưởng rằng anh không có ở trong văn phòng, cho nên Bành Tiểu Mạn tự ý mở ra cửa văn phòng của Chương Câu, nghĩ rằng cô đem đồ để xuống rồi đi, nhưng khi cô phát hiện anh thật ra là đang ở đây thì đầu tiên là cô lặng xuống, mà tiếp theo sau đó là tươi cười một cái, nhìn thấy anh đang nói điện thoại, cô đi qua phía của anh đem đồ đặt ở trên bàn làm việc, đồng thời ra dấu tay bảo anh nên ăn, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Chương Câu kết thúc điện thoại, đối với động tác của Bành Tiểu Mạn cảm thấy có chút “Khó hiểu”, cô ấy là đang làm cái gì.

“Đứng lại!” Anh gọi cô lại.

Bành Tiểu Mạn quay người lại, trước tiên cô tự giải thích. “Kim là một chén canh đậu đỏ, anh ăn phải nhân lúc còn nóng, trời lạnh ăn bát canh nóng hổi không tệ, đồng nghiệp khác nói với tôi nhà ăn này siêu ngon, tôi ăn cũng tán thành, cho nên mang về giúp anh một chén!”

“Canh đậu đỏ” Nhất thời Chương Câu phản ứng không được.

“Anh chưa từng ăn canh đậu đỏ”

“Đương nhiên là tôi ăn rồi!” Bản năng của anh trở lại với cô.

“Vậy thì nhân lúc còn nóng!”

Đương nhiên là Chương Câu ăn canh đậu đỏ rồi, chẳng qua là anh không ngờ rằng Bành Tiểu Mạn sẽ mua canh đậu đỏ cho anh, lẽ ra cô nên rất lạnh lùng với anh, rất bất mãn, thế nhưng thái độ này của cô..... Anh luôn luôn là không có bệnh đa nghi, giờ phút này cũng nhin không được muốn hỏi rõ ràng.

”Bành Tiểu Mạn, tại sao cô muốn mua?

“Một chén chỉ có bốn mươi lăm nguyên, tôi lại cảm thấy ăn ngon, cho nên liền mua, thế nào? Anh sợ tôi rắc tâm hại?” Bành Tiểu Mạn khẽ trừng mắt anh. “Anh nghĩ rằng tôi sẽ bỏ lung tung đồ gì đó ở bên trong để hại anh?” Về mặt của cô ấy một bộ bị xúc phạm.

“Tôi còn không nghĩ tới chỗ này!” Chương Câu nhàn nhạt trả lời cô.

“Tôi không có tiểu nhân như vậy!”

“Vậy càng tệ hơn rồi, nếu như anh nghĩ rằng tôi là muốn dùng một chén canh đậu đỏ đến đánh cuộc hồi lộ anh..... Vậy chứng tỏ chỉ số IQ của tôi không cao!” Cô mất hứng nói.

“Tôi cũng không có nghĩ đến hồi lộ.”

“Vậy là anh nghĩ đến cái gì?” Cô chất vấn anh.

“Chẳng qua là..... Chưa từng có một người phụ nữ nào mua canh đậu đỏ cho tôi!” Đương nhiên anh ăn qua canh đậu đỏ ở rất nhiều nơi, nhưng mà đặc biệt mua đến cho anh một chén, cô là người đầu tiên.

“Đây cũng không phải là việc gì lớn!”

“Nhưng tôi tưởng là..... Cô nên có rất nhiều Khó chịu đối với tôi.” Anh nói thẳng.

“Con người của tôi không mang hận thù.” Cô không có đề cập đến chuyện cô biết rõ công ty của anh suy yếu. “Sinh người khác tức đồng thời cũng là làm ỉn bị khinh bỉ, không cần thống khổ như vậy sống qua ngày.”

”Nhìn cô không có thông minh như vậy. Chương Câu không muốn phụ lòng tốt của cô, vì vậy anh cầm lấy bát canh đậu đỏ kia, và mở nắp, lập tức một cỗ hương thơm ngào ngạt của đậu đỏ xông vào mũi.

Anh không có cự tuyệt canh đậu đỏ của cô làm cho Bành Tiểu Mạn cảm thấy hài lòng, quả nhiên là chỉ cần đối tốt với người ta, đối phương là có thể cảm nhận được lòng thiện chí.

“Tối hôm qua tôi lên mạng xem một số truyện cười, anh có muốn nghe hay không?” Sau đó nét mặt của cô hưng phấn, đồng thời lập tức đi qua mép chỗ ngồi bàn làm việc của anh, dường như có nhiều quen thuộc cùng nhau.

Chương Câu nên ngăn cản cô, nên khiển trách cô, nhưng anh lại không có, anh chỉ là vừa uống canh đậu đỏ vừa nhìn cô, muốn nghe một chút cô sẽ nói ra truyện cười gì.

“Nói cho tôi biết.....” Cô một bộ đang hỏi đồ về mặt của anh. “Mẹ của gạo là ai a?”

“Gạo” anh trầm ngâm xuống. “ Gạo mà ngày thường chúng ta ăn?”

“Đúng! Chính là gạo , mẹ của nó là ai?”

Chương Câu lắc đầu, không muốn trả lời tùy tiện.

“Tôi biết anh đoán không được!” Về mặt của cô lập tức biểu lộ đắc ý. “Là Hoa !”

“Hoa”

“Bởi vì hoa sinh gạo!” Cô mỉm cười trộm. “Hoa sinh gạo, cho nên hoa là mẹ của gạo.”

Môi giật giật, nhưng Chương Câu không cười ra, bởi vì anh cũng còn đang uống canh đậu đỏ, không thể cười quá rõ ràng.

“Anh có biết lão công* của hoa là ai hay không?” Cô lại hỏi.

*Lão công: nghĩa là chồng ý, thay vì dùng “chồng của hoa” thì ta lại thấy dùng “lão công của hoa” nghe nó hay hơn, nên để nguyên vậy, mọi người thông cảm nhé, hehe.

“Lão công của hoa?” Chương Câu chưa từng có nghĩ tới “Hoa” lại có lão công, tất nhiên anh đã từng trải qua khóa sinh học, biết rõ cấu trúc của hoa, nhưng hoa cũng có lão công sức tưởng tượng của người trẻ tuổi thời đại ngày nay thật sự là làm cho người ta rất ấn tượng, làm người ta bái phục cũng làm cho người ta dở khóc dở cười. “Tôi không biết!”

“Liền biết nhất định là anh không biết!” Ánh mắt của Bành Tiểu Mạn thông cảm. “Lão công của hoa là Biển!”

“Biển”

“Anh chưa từng nghe qua bài hát Hoa trên biển sao”

“Hoa trên biển” Trí nhớ của anh thật sự là không có gì, nhưng chỉ là nghĩ đến biển “Trên” biển, anh liền thả lỏng cả người bật cười, may mà canh đậu đỏ trong miệng đã nuốt vào trong cổ họng, bằng không..... Rất có thể anh sẽ thất thố. “Thật thua thiệt có người nghĩ ra thứ này!”

“Anh cười rồi.....” Bành Tiểu Mạn biểu hiện một mình “Được một phần”.

“Cười là tốt!”

“Vậy anh có thể lên mạng xem, còn có rất nhiều truyện cười sẽ làm cho anh cười vỡ bụng!” Cô đề nghị anh.

“Cô nghĩ rằng tôi rãnh rỗi như vậy” thu lại nụ cười trên mặt, anh phát hiện mình thật là “Không đúng mực”, vì vậy uống canh đậu đỏ nhanh hơn, chỉ cần uống xong canh đậu đỏ, hẳn là cô sẽ đi.

“Con giận sợ nhất cái gì?” Đột nhiên cô lại hỏi anh, toàn bộ cơ thể nghiêng về phía của anh, đến rất gần với anh.

“Diệt côn trùng a” Anh không xác định nói.

“Ngốc! Là dép!”

“Dép” thật đúng là anh không có cách nào liên tưởng đến làm việc này.

“Vô ích, chờ anh đi lấy được thuốc diệt côn trùng, con gián cũng không biết trốn vậy, đương nhiên là dép dưới chân mình nhanh nhất, tiện nhất, thực tế nhất, cuối cùng còn phải có lá gan, phải nhanh, tàn nhẫn, chuẩn, nói về thuốc diệt côn trùng.....” Cô lắc đầu. “Một chút cũng không buồn cười!”

“Là không buồn cười!” Anh trầm thấp một câu.

“Còn có——” Cô càng nói càng phấn khởi.

“Katrina.” Đột nhiên anh dùng tên tiếng Anh của cô gọi cô. “Tôi biết bây giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, có lẽ cô rất nhàn, nhưng tôi thì không, biết nói bây giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, có lẽ cô rất nhàn, nhưng tôi thì không, cho nên nếu như truyện cười của cô nói xong rồi, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Nhảy xuống bàn làm việc của anh, đương nhiên là Bành Tiểu Mạn biết rõ anh đang đuổi cô đi ra ngoài, việc này ngừng cũng thật thực tế, canh đậu đỏ vừa uống hết liền trở mặt, nhưng cô vẫn không có ý kiến hướng về phía cửa chính phòng làm việc của anh đi.

”Chương Câu nhìn bóng lưng của cô, ngay cả bóng lưng của cô cũng là hấp dẫn người như thế, eo là eo, chân là chân, trời! Anh nghĩ đến đó.

“Một lần!” Rõ ràng cô đã mở cửa để đi ra ngoài, nhưng là lập tức lại ló đầu vào gọi anh.

“Một lần gì?” Ánh mắt của anh cảnh giác.

“Anh cười một lần rồi!”

“Anh rất vô vị! Tôi đang tính số lần anh cười”

“Tính toán rất tốt!” Cô biểu lộ một cái giễu cợt, từ đầu tới cuối không có sợ qua anh. “Bởi vì anh cười không nhiều lắm!”

“Đi ra ngoài!” Vẻ mặt của anh không chút thay đổi phân phó.

“Lần sau nói cho anh biết chim nhỏ sợ cái gì!” Nói xong cô khép cửa, tiếng cười vang vọng ở bên ngoài cửa văn phòng.

Đột nhiên rất muốn gọi Bành Tiểu Mạn trở lại, anh muốn biết “Chim nhỏ” rốt cuộc là sợ cái gì, bởi vì giọng điệu kia của cô ấy, ý cười kia, rõ ràng là..... Rất buồn cười, nhưng mà Chương Cầu không thể cũng không muốn gọi cô trở lại, nếu như anh vừa cười, vậy..... Trước mắt trong sinh hoạt của anh không có chuyện gì đáng cười.

Không có!

~~~~~

~Đang thất thần trong phòng giải khát tập thể, vốn là Đỗ Cẩn muốn tới pha cà phê, nhưng mà tâm trạng sầu lo cùng sợ hãi đột nhiên đến, làm cho cô ngồi yên trên chiếc ghế ở trong phòng giải khát, thật lâu không hồi thần được.

Biết mình thật sự trở thành tiểu muội của “Tập đoàn Chương Thị”, chủ quản của bộ phận viễn thông thuộc tập đoàn mở hội nghị, cô trở thành người rót cà phê, chạy việc vặt vặt đưa tư liệu, nếu như họp hội nghị trong một khoảng thời gian đủ dài, không làm được cô còn phải gọi điện thoại gọi mua đồ ăn ở bên ngoài hoặc tự mình đi ra ngoài mua.

“Đường đường là Bông hoa New York”, thời đại hiện nay thật sự là hoàn toàn bị “Tra tấn”.

Vừa vào phòng giải khát, Bành Tiểu Mạn liền nhìn thấy thư ký của tổng giám đốc ngồi ngay người ở trên chiếc ghế, nghĩ đến lần trước xem như là cô ấy giúp cô, cho nên Bành Tiểu Mạn có ý tốt lắc lắc vai của cô ấy.

“Đỗ Cẩn.” Không có thói quen gọi người ta là chị gì đó a, nhất là Đỗ Cẩn xem ra không có hơn cô bao nhiêu tuổi, cô gọi thẳng tên của cô ấy. “Nếu như bị tổng giám đốc nhìn thấy bộ dáng này của cô, sẽ phá hủy hình tượng thư ký chuyên nghiệp kia của cô!”

Đỗ Cẩn như là bị điện giật đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt của cô còn không kịp thay về giới giang thường ngày, một giây này tựa hồ cô rất yếu ớt.

“Katrina.” Trực giác Đỗ Cẩn gọi tên tiếng Anh của cô, bởi vì bộ dáng kia của Bành Tiểu Mạn tựa như búp bê nước ngoài.

“Cô có tâm sự hả” Gà mái* Bành Tiểu Mạn.

*Gà mái: ý chỉ người tò mò.

“Tôi chỉ là..... Tránh thần.” Cô che dấu nói.

“Ít nữa, tôi biết rõ tránh nói là xảy ra chuyện gì!”

Đỗ Cẩn có mắt, đương nhiên cô biết rõ Katrina sức quyến rũ mười phần, thiên kiều bách mị[1], chỉ cần là một người đàn ông bình thường, đúng lúc trông thấy cô thì tám phần đang “Tâm đãng thần trì”[2], “Thất thường”, nhưng mà cô không tin Lập Quốc Uy là di tình biệt luyến[3], là có một người phụ nữ khác, cô không tin.

[1] Thiên kiều bách mị: nghĩa là ngàn kiều diễm trăm mê người, ý là ca ngợi vẻ đẹp.

[2] Tâm đang thần trí: suy tư, thần trí chăm chú về một điều gì đó, hồn trí thần thờ.

[3] Di tình biệt luyện: nôm na là thay đổi đối tượng tình yêu, có một nửa khác ở bên ngoài.

“Trong lòng để nhiều chuyện đau khổ, cô yên tâm, tôi không phải là đài phát thanh!” Bành Tiểu Mạn cô một vẻ mặt nghiêm túc.

“Katrina, bạn trai của cô nhiều không?”

“Tôi mới đến Đài Loan mà thôi.”

“Ở New York đấy?”

“Tôi không có hứng thú đối với người phương Tây, nhưng mà người phương Đông không dám theo đuổi tôi, tôi chỉ có thể nói có rất nhiều nam sinh len lén nhìn tôi, nhưng không người nào dám phóng ngựa tới.” Đây là phần Bành Tiểu Mạn ngại phiền.

“Vậy cô..... Chưa từng bị qua bắt cá hai tay?”

“Chưa từng !”

“Trải qua thất tình”

“Ngay cả một lần yêu đương chân chính cũng còn chưa từng nói qua.”

“Vậy cô muốn tôi nói cái gì với cô?” Đỗ Cẩm có chút xem thường. “Điều kiện của cô tốt, cô là thiên chi kiêu nữ, cô vẫn chờ để nói một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, cô bây giờ làm thế nào có biện pháp tưởng tượng hoặc là dùng sự đồng cảm đi cảm thụ tâm tình của một người khốn khổ vì tình.”

“Cô khốn khổ vì tình” Bành Tiểu Mạn bắt được trọng điểm.

“Tôi cũng không có nói tôi khốn khổ vì tình!” Đỗ Cẩm lập tức phủ nhận. “Tôi là nói..... Tôi biết cô muốn giúp đỡ, nhưng là tôi không cần thiết, tôi vẫn ổn! Chỉ là tâm tình tôi nhất thời có chút suy sụp, bên ngoài trời lạnh lại mưa xuống, loại khí hậu này sẽ làm người..... Đa sầu đa cảm!”

“Chúng ta đều hiểu rõ khiến cô đa sầu đa cảm không phải là thời tiết bên ngoài.” Cô không có tính tra hỏi. “Dù sao ở New York tôi cũng là cố vấn đào tình của chị em tôi, chuyên giải tạp chứng nghi vấn trên mặt tình cảm.”

“Một người chưa từng trải qua chuyện yêu đương của người——”

“Có một số người chính là suy nghĩ tinh tế, thông minh tuyệt đỉnh, thiên về phân tích hơn, mưu mô lại rất nhiều.” Bành Tiểu Mạn cắt ngang lời nói của Đỗ Cẩm. “Không nhất định phải trải qua chuyện yêu đương mới biết được tình yêu là gì!”

Đỗ Cẩm im lặng không nói.

“Tóm lại đừng làm khó dễ chính mình!”

“Katrina, cô mới hơn hai mươi mà có thể nói ra lời như thế này?” Đỗ Cẩm là đánh giá thấp cô.

“Tôi không phải người chỉ bày ra có khuôn mặt như búp bê Barbie!” Bành Tiểu Mạn cười ranh ma lại linh hoạt. “Cô không biết chỉ số IQ của Daddy và mẹ tôi cộng lại cao bao nhiêu, mà tôi di truyền tất cả ưu điểm của họ, tin tưởng tôi! Đứng ở trước mặt cô quyết không phải là một con nhóc ngốc nghếch!”

“Khó trách tổng giám đốc lại thuê dùng cô!”

“Coi như là anh ta có chút hiểu biết người.”

“Được rồi! Khi có ngày tôi cần giúp đỡ thì tôi nhất định sẽ tìm cô làm Cố vấn ”. Đỗ Cẩm đã hứa với cô ấy.

“Đỗ Cẩm, rốt cuộc thiệt thòi tổn hại của Tập đoàn Chương Thị nghiêm trọng thế nào? Bành Tiểu Mạn thay đổi đề tài.

“So với bất cứ ai nghĩ đến vẫn còn nghiêm trọng gấp mấy lần.”

“Khó trách anh ta cười không nổi, không có biện pháp nào khác?”

“Anh ta còn đang suy nghĩ.” Đỗ Cẩm nhắc nhở Bành Tiểu Mạn. “Tôi biết cô thẳng thắn, nhưng mà không có việc gì đừng gây chuyện, bây giờ tổng giám đốc..... So với con báo hoang đã còn nguy hiểm hơn.”

“Không có dọa người như thế chứ”

“Ít đi trêu chọc anh ta, để tránh cho cô..... Thương tích khắp người.”

~~~~~

~Chương Tử Cường này làm anh họ rất có nghĩa khí, thỉnh thoảng thì anh sẽ tìm người em họ của mình đến PianoBar nơi trong khách sạn kinh doanh uống tí ly rượu, đương nhiên anh biết rõ chuyện “Tập đoàn Chương Thị” suy yếu, đương nhiên biết rõ người em họ lúc nào cũng lo nghĩ, mới hơn nửa năm, về mặt trạng thái tinh thần của Chương Câu dường như già trên mười tuổi rồi.

Dường như tâm trạng tối nay của Chương Câu không có kém như lần trước vậy, anh nhìn người anh họ của mình, vừa hớp một chút rượu, vừa muốn lập tức nói cho anh ta biết chỗ truyện cười Katrina chia sẻ với anh.

“Mẹ của gao là ai?”

“Hoa.” Nét mặt của Chương Tử Cường bình thường.

Chương Câu kinh ngạc rồi hạ xuống. “Vậy lão công của hoa là ai?”

“Biển!” Chương Tử Cường một bộ dáng không buồn cười. “Bởi vì hoa trên biển nha, đặc biệt phải nhấn mạnh Trên .”

“Vậy con gián sợ cái gì anh nhất định biết rõ?” Chương Câu cảm thấy không thú vị.

“Dép.”

“Vậy chim nhỏ sợ cái gì?” Chương Câu muốn biết, bởi vì Katrina không có nói.

” Chim nhỏ sợ rủ xuống.” Nói xong Chương Tử Cường còn hướng về phía người em họ của mình rồi nháy mắt, tỏ vẻ anh nên biết rõ ý tứ của anh ta. “Truyện cười trên mạng này đã không biết là trước đây bao lâu rồi, bây giờ mà mới biết được? Em trai, có phải mà theo không kịp thời đại hay không hả”

Không phải là Chương Câu theo không kịp thời đại, mà là người kia ở nước Mỹ có quá nhiều thời gian lên mạng xem những “chuyện vô bổ”, bị anh họ chế nhạo như vậy, anh buồn bực châu đầu uống rượu.

“Tình hình cải thiện nhiều không” Chương Tử Cường quan tâm.

“Tình hình đương nhiên có thể cải thiện, nhưng nếu có thể quyết tâm tàn nhẫn!” Đây chính là phần Chương Câu cảm thấy khó khăn nhất, đương nhiên anh có thể dứt khoát hẳn hoi, hạ quyết tâm đóng đi mấy cái bộ phận hoặc là đơn vị, nhưng vừa nghĩ tới những nhân viên này đột nhiên thất nghiệp và gia đình của họ sẽ phải chịu ảnh hưởng, thì anh chần chờ, mặc dù? Trên mặt anh có thể nói là lớn tiếng, nhưng trên thực tế anh không nhẫn tâm được.

“Nên tàn nhẫn thì cứ phải tàn nhẫn!”

“Anh họ, người hiện đại kháng ép tính chất cũng không cao, động một tí là nhảy lầu, đốt than tự sát, nếu không thì cũng là bệnh trầm cảm, cùng nhau sụp đổ, tôi thật hy vọng tôi có thể cũng cố mọi thứ!” Hướng về phía người phục vụ ở quán rượu yêu cầu một chai Whisky, tửu lượng của Chương Câu siêu tốt.

“Em họ, thực ra anh có thể ày một đề nghị.” Chương Tử Cường thở dài. “Mặc dù mà nhất định sẽ cho rằng anh đang nói mát.”

“Đề nghị của anh thường thường.....” Chương Câu không có lòng tin khê hừ một tiếng.

“ Minh Dương công chúa bảo bối của Kim Khổng đã đến tuổi nên gả cưới.”

“Liên quan gì đến chuyện của tôi?”

“Chỉ cần theo đuổi cô ấy.....”

”Tôi nghe nói cô ấy thân cao không đến 160, cân nặng lại 70 kg, người hai mươi mấy còn mang niềng răng, hơn nữa nghe nói cô ấy bị lác mắt (ngó xiên). Chương Câu biết rõ thực ra Xã hội thượng lưu mới là một cái xã hội tàn khốc, người có tiền gièm pha nâng người khác thẳng hơn, lãnh khốc hơn.

“Cho dù bề ngoài của cô ấy giống như là nữ Thằng gù nhà thờ Đức Bà , nhưng cha của cô ấy có thể dùng một số Cửa hội môn hậu hĩnh đến ày xoay chuyển thiệt thòi tổn hại trước mắt của Tập đoàn Chương Thị , mày có nguyện ý Hy sinh hay không” Chương Tử Cường cố nén cười, muốn biết phản ứng của người em họ.

“Nếu như là anh, anh hy hay không hy sinh” lòng mảy của Chương Câu vừa nhắc hỏi lại anh họ của mình.

“Anh kinh doanh khách sạn cũng không có lỗi là.”

“Tôi nghĩ tôi làm không được.” Chương Câu thành thực.

“Bởi vì bên ngoài” Võ xuống bả vai người em họ Chương Câu. “Mày có thể cưới cô ấy sau đó để cô ấy ở trong nhà, tiếp đó ra ngoài muốn bao nhiêu phong tình vạn chủng* phụ nữ đều có thể, anh nghĩ không người nào dám trách mày!”

*Phong tình vạn chủng: là nói về một tình yêu đẹp muôn màu muôn sắc, rất lãng mạn và phong phú.

“Này càng quá đáng rồi!”

“Mọi người sẽ thông cảm !”

“Anh họ, tôi lấy cô ấy vì tiền đã là sỉ nhục đầu tiên đối với cô ấy, nếu như mà tôi lại kiếm một đồng phụ nữ bên ngoài đối với cô ấy mà nói là đả kích thứ hai, nếu như ngày đó tôi lại vì người con gái tôi yêu không cần cô ấy, và ly hôn cô ấy, vậy đối với cô ấy là càng tổn thương trí mạng hơn, làm không tốt cô ấy sẽ đi chết!” Chương Câu hừ lạnh một cái.

“Mày thật đúng là sẽ nghĩ thay cho người khác!”

“Tôi quyết không đi lấy một người phụ nữ tôi không thương!”

“Tình thánh!”

“Đây là tôn trọng tối thiểu đối với chính mình và đối với người khác.”

“Vậy anh cũng không ra chủ ý cùi bắp rồi!” Chương Tử Cường nghiêm chỉnh chút. “Cái thằng này chung quy mày cũng không đi bằng môn ngoại đạo.”

Chương Câu không có đáp lời, chỉ lẳng lặng thưởng thức Whiskey, lúc này nữ ca sĩ đang hát bài hát tiếng Anh cùng ngày đó Katrina hát là như nhau, đương nhiên kỹ năng hát của người nữ ca sĩ này tốt hơn so với Katrina, nhưng mà anh lại cảm thấy Katrina hát được có vẻ có hương vị.

Không có bất kỳ lý do gì, Chương Câu cười nhẹ xuống.

“Mày đang cười cái gì?” Chương Tử Cường tinh mắt phát hiện.

“Tôi có cười sao?”

“Mày có!”

“Chỉ là nghĩ đến một chuyện có chút thú vị.” Nói xong, Chương Câu nhìn nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay. “Tôi phải về công ty rồi!”

“Bây giờ đã gần mười hai giờ khuya, mày vẫn còn quay lại công ty” không thể không bội phục nghị lực người sát người em họ của mình.

“Anh không biết dường như bây giờ tôi đều là lấy công ty làm nhà, cho dù có thể nằm ở trên giường của mình, cũng ngủ không tới 3 - 4 tiếng đồng hồ sẽ đứng dậy xuống giường.” Chương Câu cay đắng nói.

“Như thế nếu những người phụ nữ kia muốn ở trong lòng hoặc là dưới cánh tay của mày qua đêm, tựa hồ là không thể nào đúng không?” Chương Tử Cường bất bình thay cho tất cả phụ nữ.

“Trước mắt là không thể nào!”

“Cuộc sống đó nhàm chán biết bao.” Hiện tại Chương Tử Cường là đang bắt bình thay người em họ của mình. “Tìm ỉnh chút niềm vui cuộc sống, phụ nữ là tuyệt đối không thể thiếu, cấm dục cũng không giúp mày cải thiện thiệt tổn hại của công ty.”

Chương Câu không đáp, chào một tiếng với chủ quán rượu, nhờ ông ta đem rượu mình uống còn dư lại bảo quản.

“Mày uống rượu, anh tiễn mày!” Chương Tử Cường rất có tình anh em.

“Xe taxi là được rồi!” Lẽ ra Chương Câu không muốn vạch trần, anh vỗ vỗ vai anh họ của mình. “Tôi nhìn thấy được nữ ca sĩ kia cùng anh đang liếc mắt đưa tình!”

“Mày thật lợi hại!”

“Thỏ không ăn cỏ gần hang!” Chương Câu một câu.

“Tất cả mọi người là đang gặp dịp thì chơi.” Chương Tử Cường không có coi đó là một sự việc. “Không phải mỗi người đàn ông, phụ nữ đều giống như mày thế này !”

Chương Câu nhún vai, đây chính là câu trả lời của anh.

~~~~~

~Ngồi ở trên bậc thang lầu bên ngoài lầu một cao ốc văn phòng của “Tập đoàn Chương Thị”, Bành Tiểu Mạn đang đợi cậu của mình tan ca, đương nhiên cô có thể chờ ở trong văn phòng của cậu, nhưng cô thà hít thở một chút không khí trong lành bên ngoài, chỉ là không biết một cái hội nghị, mà cậu của cô lại có thể cùng cấp dưới của mình làm lâu như vậy.

Ngay từ lúc từ trên xe taxi đi xuống Chương Câu cũng không có phát hiện được, khi anh càng đến gần, khi anh sắp bước lên cầu thang đi vào cao ốc văn phòng thì anh rất khẳng định cái người ngồi ở trên bậc thang kia là Bành Tiểu Mạn, bây giờ lại.....

“Katrina”

Lẽ ra Bành Tiểu Mạn đã có chút muốn ngủ gà ngủ gật, lúc này cả người lại mạnh mẽ tỉnh táo lại, nhìn thấy Chương Câu, cô cũng có chút bất ngờ.

“Anh——”

“Cô ở chỗ này làm cái gì” Nếu như anh đủ hài hước, anh nên thêm một câu nữa rằng nhìn cô giống như là đứa trẻ lang thang hoặc là đứa trẻ bị bỏ rơi, mà cô còn có chút buồn ngủ, rõ ràng thoát nhìn xinh đẹp vô cùng, anh đây lại đảo ngược thật cao hứng anh không hài hước, cô cách đứa trẻ lang thang hoặc là đứa trẻ bị bỏ rơi với khoảng cách - cách xa vạn dặm.

“Chờ cậu của tôi, ông còn đang họp.”

“Cô có thể đi đến trong văn phòng chờ.”

“Không khí ở đây tốt.”

“Nhưng là nửa đêm rồi.....”

“Bảo vệ nhìn thấy tôi, ông đã đi qua ân cần tôi rồi!” Bành Tiểu Mạn phát hiện ở mặt ngoài của Chương Câu anh ta cũng không có nguội lạnh như vậy. “Anh thì sao? Sao lúc này anh còn đến công ty?”

“Katrina, rốt cuộc là Tập đoàn Chương Thị là của cô hay là của tôi? Cô hỏi tôi tại sao tới công ty” anh không vui nói.

“Đã khuya rồi nha!”

“Tôi thích đến, tôi phải đến, tôi nhất định phải đến!”

“Vậy đến đi! Hung dữ cái gì” Cô nói thầm.

Lời nói lạnh nhạt của Chương Câu là không có lý do gì, lúc anh đi ra khách sạn của anh họ thì tâm tình của anh vẫn còn không tệ, nhưng mười hai giờ khuya rồi vẫn còn nhìn thấy Katrina một mình ở đây, anh

lại không khỏi có một luồng tức giận, chẳng lẽ cô ấy không biết trị an của Đài Loan thật ra thì không có được tốt như New York? Trong cái thành phố này biến thái cuồng ma gì đó đều có.

“Hội nghị còn bao lâu nữa?” Anh lấy điện thoại di động ra.

“Tôi nào biết!”

“Tôi bảo bọn họ kết thúc!” Anh tính mở di động gọi Bành Trung Hằng.

Mà động tác kế tiếp của Bành Tiểu Mạn là đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó đoạt lấy di động từ trong tay của Chương Câu, bỏ vào trong túi xách của mình.

“Cô đây là cướp sao?” Anh kéo dài giọng lạnh lùng nói.

“Điện thoại của anh giá trị liên thành sao?”

“Vậy hành động bất ngờ này của cô đại biểu cái gì?”

“Cậu của tôi đang họp, không phải là đang uống rượu mua vui, nếu như chỉ là bởi vì anh cho rằng một mình tôi đợi ở bên ngoài nguy hiểm hoặc là..... nguyên nhân khác, muốn cuộc họp đột nhiên gián đoạn, vậy có phải quá lập dị và quá..... Không phải là anh rất quan tâm biểu hiện công việc và mức độ tận trách của nhân viên sao?” Bành Tiểu Mạn rất vui vì mẹ của cô bức cô phải học tiếng Trung, nói tiếng Trung, nói xong một mạch như thể cảm giác thật sự là quá sung sướng.

Chương Câu lại không tiếp nổi lời.

“Nếu tôi nói sai thì anh sửa cho tôi!”

“Lấy di động ra!” Anh toát ra chính là một câu lạnh lùng này.

“Nhưng anh không được gọi cho cậu của tôi!”

“Không được”

“Bằng không không trả anh!”

“Katrina!” Ngón tay của anh chỉ về phía của cô. “Cô nghĩ rằng tôi đang đùa với cô sao?”

“Có lẽ anh không có thời gian rồi, nhưng tôi không muốn quấy nhiễu đến cậu của tôi, nếu như anh không đáp ứng tôi, tôi liền lập tức vọt tới ven đường gọi một chiếc taxi, sau đó mang theo điện thoại của anh nghênh ngang rời đi.” Cô đe dọa anh.

“Cô.....” Chương Câu có chút sững sờ.

“Không có điện thoại rất bất tiện a!” Cô quơ quơ túi xách của mình.

“Lấy ra cho tôi!” Anh gầm nhẹ.

“Không——”

Nhưng Chương Câu cũng rất lợi hại, anh hành động một cái nhanh như chớp, đầu tiên là kéo cánh tay của cô đem cô kéo về phía của mình, sau đó anh giật lấy cái túi xách của cô, buông tay của cô ra, cầm lấy túi xách của cô, anh cho cô một cái biểu hiện lạnh lùng lại đắc ý.

“Anh mới giống cướp!” Cô châm chọc.

”Giở túi xách của cô ra, anh tìm kiếm di động của mình, đang tìm di động, đồng thời anh phát hiện trong túi xách của cô ngoại trừ bóp da, di động, bóp đựng tiền lẻ, còn có..... Kẹo, chocolate, đồ ăn vặt, bánh quy, anh ngẩng đầu lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía của cô.

“Kẹo que ư?” Chương Câu nén cười giễu cợt hỏi.

“Ăn hết!” Cô biểu lộ một bộ “Mình lớn nhất”.

“Không để đồ trang điểm, những thứ son môi gì đó, trong túi xách của cô.....”

“Không tìm được di động của mình” Cô tiếp cận muốn lấy túi xách của mình. “Từ nhỏ tôi đã thích đồ ngọt, bây giờ vẫn còn, không được sao?”

“Chung quy núm vú cao su cô từ bỏ đi thôi” Anh chế giễu nói, sau đó mò ra cái điện thoại kia của anh, và sau đó anh lập tức đem túi xách trả lại cô.

Liền đón lấy túi xách, Bành Tiểu Mạn lập tức xoay người định rời đi, cô có thể tự mình về nhà, cô đã sớm độc lập rồi.

“Katrina, một mình cô không được——”

Trùng hợp như thế, đúng lúc xe của Bành Trung Hằng dừng lại ở trước cao ốc văn phòng, bảo vệ gọi thoại cho ông, nói tổng giám đốc và cô cháu gái của ông ở bên ngoài “Lôi lôi kéo kéo”.

“Tổng giám đốc, chúng tôi lập tức đi!” Bành Trung Hằng ở trong xe hô: “Tiểu Mạn, lên xe!”

Bành Tiểu Mạn nhìn Chương Câu. “Có thể đi được rồi chứ”

”Cô nghĩ rằng tôi muốn ép giữ cô lại? Anh lạnh lùng nhìn cô, sau đó xoay người.

Bành Tiểu Mạn không có tiếp tục tỏ rõ miệng lưỡi cực nhanh nữa, bởi vì giờ phút này lòng của cô..... Ngọt.

4. Chương 4

Từ cửa văn phòng rộng mở nhìn ra ngoài, hôm nay Chương Câu cảm thấy vị trí tầng lầu này của anh rất náo nhiệt, rất xôn xao, dường như có rất nhiều người tới tới lui lui, mà việc này tổng giám đốc anh lại hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, vì vậy anh gọi xã* Cần vào.

*Xã: đơn vị hành chính.

Cô đứng ở trước bàn làm việc của anh, một bộ biểu lộ nghe theo mệnh lệnh làm việc, nhưng mà khóe miệng lại có thoáng hiện một nụ cười mơ hồ.

“Mạng lưới liên lạc và mạng lưới cố định bên kia khi nào thì đưa sổ sách cho chúng ta?”

“Tuần tới.”

“Dem cho thuê cái đơn vị kia cần phải điều động phí tổn cùng lương hưu trước hết hãy gọi kế toán tính thử ra, tôi muốn làm đánh giá.” Anh nói thêm.

Đỗ Cần rất nhanh ghi lại chỉ thị ở trên sổ ghi chép của mình.

“Và liên lạc mấy người phụ trách quỹ hội thử xem, hai tuần sau tôi muốn họp cùng bọn họ.” Anh lại phân phó, nhưng một trận tiếng cười bên ngoài phòng làm việc cách đó không xa, lại làm anh dừng giao phó hạng mục công việc.

Mà vẻ mặt của Đỗ Cần cũng biểu lộ sự nôn nóng muốn rời khỏi văn phòng, dường như bên ngoài đang có thứ gì đó thu hút cô.

“Chuyện gì?” Anh nghiêm nghị hỏi.

“Tổng giám đốc, anh hỏi là cái gì?”

“Rốt cuộc bên ngoài văn phòng xảy ra chuyện gì?” Anh cau mày. “Nơi này là chỗ làm, không phải là đoàn xiếc thú, cả buổi sáng đều rùng rục náo loạn, là đại minh tinh gì đó tới đây, hay là ai đó lên tin tức liên tuyến SNG?”

Biết rõ vẻ mặt và giọng điệu của tổng giám đốc đã cực kỳ khó chịu, cho nên Đỗ Cần dè dặt lại có chút cảnh thái bình giả tạo nói: “Cũng không có cái chuyện gì lớn, cũng đã ok rồi.”

“Vậy là chuyện gì?” Anh chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

“Tổng giám đốc.....” Cô không muốn nhiều lời. “Thật sự là đã——”

Ngay lập tức Chương Câu làm một cái cử chỉ cảnh cáo. Không biết vì cái gì? Anh lập tức liên tưởng đến Bành Tiểu Mạn. Nhất định có liên quan tới cô ấy, trước khi cô ấy đến làm trợ lý, tầng lầu này luôn luôn vô cùng im lặng, nghiêm cẩn, mà còn ngay ngắn trật tự, nhưng mà bây giờ.....

“Liên quan đến Bành Tiểu Mạn, có đúng hay không?” Cơ hồ anh có thể hoàn toàn xác định.

“Không phải là lỗi của cô ấy!” Đỗ Cẩm lập tức nhảy ra biện hộ thay cho cô ấy.

Lộ ra một cái vẻ mặt đau đầu, Chương Câu bắt đầu hồi hận khi đó lấy hai vạn nguyên giữ cô ấy lại tiếp nhận “Trợ lý” của các bộ phận, nhất định là ngày đó thần trí của anh mơ hồ, làm việc quá sức mệt đến hồ đồ rồi.

“Cô ấy làm cái gì?” Anh kiềm chế hỏi.

“Cô ấy.....”

“Không có giết người hoặc là phóng hỏa chứ?” Anh đoán cô ấy không có lá gan này, một cô gái hơn hai mươi, còn có thể để đồ ngọt, bánh quy ở trong túi xách, là không thể nào độc ác đến thế đâu. “Có cần mang tiền bảo lãnh đến cục cảnh sát bảo lãnh cô ấy ra hay không?”

“Tổng giám đốc, không có khoa trương như vậy a!” Đỗ Cẩm nín cười.

“Rốt cuộc cô ấy làm cái gì?” Anh cảm thấy mình như là một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, nếu như thư ký của anh nữa áp a áp úng hoặc là áp úng, thật sự là anh sẽ bộc phát ọi người xem.

“Cô ấy và người khác..... Đánh nhau.” Đỗ Cẩm nói ra, sau đó lập tức cúi đầu xuống, rất sợ mình sẽ nhin không được cười to.

“Đánh nhau?” Chương Câu lặp lại nói. Lúc này anh thà rằng tin người ngoài hành tinh đang tấn công trái đất, cũng không tin Bành Tiểu Mạn lại cùng người ta đánh nhau. “Đỗ Cẩm, cô khẳng định cô nói là..... Đánh nhau?!”

“Đánh nhau.” Cô chắc chắn nói.

“Cùng ai?”

“Một cô em.”

“Đánh ở đâu?”

“Star-bucks.”

Rốt cuộc anh xác định cũng tin có một sự việc như vậy, nhưng anh không thể nào hiểu giống như chuyện đánh nhau thô bạo như vậy, làm sao có thể xảy ra ở trên người của Bành Tiểu Mạn, rõ ràng EQ của cô không tệ, hơn nữa thì xem ra kinh nghiệm anh tiếp xúc với cô, một chút cô cũng không bạo lực cũng không mang thù.

“Cô ấy có bị thương không?” Anh giả vờ như không có việc gì hỏi.

“Trên mặt có một vài vết xước nhỏ của móng tay, tóc rối loạn thành một cục, quần áo cũng bị xé rách, cho nên mọi người xung quanh mới hợp lại tìm quần áo, thuốc giúp cô ấy, mà hai tay của cô ấy cũng có một vài vết bầm tím..... Dù sau cũng là cô ấy giúp mọi người mua cà phê mới bị thương.” Đỗ Cẩm nói thật nhỏ.

“Các người thực coi cổ ấy như sinh viên làm việc bán thời gian hoặc tiểu muội của công ty à?” Anh cực kỳ tức giận chất vấn.

“Tổng giám đốc, là anh.....” Cô rụt rè nói: “Không phải là anh nói muốn cô ấy làm trợ lý của mọi người sao?”

Anh đương nhiên biết mình nói qua cái gì! Chương Câu nhìn nhìn đồng hồ mà anh đã cởi ra đặt ở trên bàn làm việc. Mặc dù vẫn còn chưa đến thời gian ăn cơm giữa trưa, nhưng mà anh đói bụng.

“Tôi đi ra ngoài ăn cơm trưa.” Anh thuận tay cầm lấy đồng hồ đeo lên tay.

“Vâng”

“Nói cho Bành Tiểu Man, tôi chờ cô ấy dưới bãi đỗ xe của công ty.” Anh thờ ơ nói, dường như tất cả đều tựa như không có gì ghê gớm.

“Tổng giám đốc, anh.....” Đỗ Cẩm cho là mình nghe lầm, nhưng mà cô không dám yêu cầu anh lặp lại lần nữa. “Bành Tiểu Mạn?”

“Tiếng Anh là Katrina.” Anh lạnh lùng nhìn thư ký sững sờ.

“Bãi đỗ xe?”

“Nói cho cô ấy dãy số chỗ đỗ xe của tôi, tôi ở trên xe chờ cô ấy.”

“Trên xe?”

“Tôi muốn đưa cô ấy đi ra ngoài nói chuyện.”

“Tổng giám đốc, không phải là anh muốn sa thải cô ấy chứ?” Dường như cô có chút lo lắng, “Bởi vì theo cách nói của cô ấy, chuyện cũng không phải là cô ấy gây ra trước, là bạn trai của người cô gái kia bắt chuyện với cô ấy khi đang xếp hàng muốn mua cà phê, cô ấy chỉ thuận miệng trò chuyện trên hai câu với anh ta mà thôi.”

“Trêu hoa ghẹo nguyệt.” Anh lạnh lùng chỉ trích.

“Tổng giám đốc, anh chớ nên kết luận nhanh như vậy——”

“Mười phút.” Anh cầm lên di động của mình. “Tốt nhất cô ấy đừng để cho tôi chờ quá lâu, bây giờ tôi đang trong cơn giận dữ, nếu như cô ấy còn muốn phần công việc này, bảo động tác của cô ấy nhanh một chút cho tôi!”

~~~~~

~Chương Câu vừa mới khởi động động cơ, Bành Tiểu Mạn liền mở cửa xe lên xe, ánh mắt của anh cố tình lơ đãng quét về phía của cô. Quả nhiên, quần áo cô đang mặc trên người vừa không phù hợp lại quá cổ lỗ, cứng nhắc, trên khuôn mặt xinh đẹp kia cũng có vết xước mờ nhạt, tóc đương nhiên là sửa sang lại rồi, bởi vì cô buộc một cái đuôi ngựa, ngoài ra, trên hai tay của cô, cũng có một vài vết bầm tím có thể thấy được rõ ràng, anh vô thức lắc đầu.

“Tôi có thể giải thích——” Bành Tiểu Mạn ủy khuất nói.

“Câm miệng của cô lại.” Anh “Dịu dàng” chặn lời của cô.

“Thật sự không phải là——”

“Câm miệng!” Anh xoay tròn tay lái, lái xe ra khỏi chỗ đỗ xe.

Dọc theo đường đi chỉ có sự im lặng làm người ta ghẹt thở. May mà Chương Câu cũng không có lựa chọn quán ăn quá xa.

Đây là một cái quán nơi chuyên kinh doanh các món ăn uống của cửa hàng, mà anh chỉ gọi hai phần hợp lưu sandwich và cà phê, hiển nhiên cơm trưa của anh luôn luôn rất đơn giản.

“Có đủ hay không?” Anh hỏi cô.

“Cái gì?”

“Một phần hợp lưu sandwich và cà phê, cà phê có thể thêm tách.”

“Đủ rồi, cô nghĩ rằng tôi là bò, có bốn dạ dày sao?”

“Khó trách cô lại đánh nhau với người khác, với miệng lưỡi sắc bén của cô.....”

“Tổng giám đốc!” Bành Tiểu Mạn lập tức trở về với một vẻ mặt vô cùng chịu nhục. “Là cái tên kia chủ động nói chuyện với tôi nha! Trước tiên anh ta dùng tiếng Anh hỏi tôi có thể nói tiếng Trung hay không? Tôi nói có thể; Sau đó anh ta lại hỏi tôi đến từ đâu, là người Đài Loan bản xứ sao? Tôi nói tôi đến từ New York, anh ta liền hưng phấn nói anh ta đã từng đến New York du học.”

“Cô có cần thiết là nói rõ ràng như vậy với anh ta không? Không phải là anh ta còn dẫn theo một cô em sao?” Anh lại cảm thấy hơi ghen tức.

“Nói chuyện thân thiện với nhau ở Đài Loan phải được cho phép sao?” Cô hét lên: “Chỉ trò chuyện vài câu mà thôi.”

“Nếu như bạn trai của cô làm chuyện giống vậy.....”

“Tôi OK a!”

“Cô sẽ không ăn dấm chua?”

“Tôi có lòng tin đối với chính mình!”

“Nổi đóa?”

“Vây hẹp hòi biết bao!” Mãi cho đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu, “Bất quá là chúng tôi chỉ hàn huyên một chút, sau đó người con gái kia lại đột nhiên đánh về phía của tôi, không phân tốt xấu túm tóc và mặt của tôi, bỗng chốc tôi thật sự ngây người!”

Không biết là anh nên mắng cô, hay là an ủi cô, bởi vì nghe qua dường như cô là hoàn toàn đã gặp phải tai bay vạ gió không sao nói rõ được.

“Tôi không biết con gái Đài Loan lại dã man như vậy, bạo lực như vậy, nhưng mà tôi tuyệt không thể chịu đòn uống phí a!” Cô biện hộ vì mình. “Cho nên đương nhiên phải đánh lại rồi.”

“Sau đó các cô liền đánh thành một cục?”

“Một tý mà thôi a!” Bành Tiểu Mạn tròn mắt. “Nhân viên phục vụ rất nhanh liền đem chúng tôi kéo ra, nhưng làm cho tôi muốn mắng lời thô tục nhất chính là, người đàn ông khơi lên sự việc kia cứ nhiên chạy, không biết là sợ trở thành mục tiêu ọi người chỉ trích, hay là da mặt mỏng?”

“Nếu như da mặt của anh ta mỏng thì sẽ không cùng cô ha hả rồi a, rõ ràng anh ta là một kẻ hèn nhát.” Chương Câu thẳng thắn kết luận.

“Nhưng đó không phải là lỗi của tôi phải không?” Cô nghiêm mặt hỏi. “Tôi chỉ là.....”

“Chỉ là cô ngây thơ!” Anh chỉ trích.

“Tôi không ngây thơ, cái này gọi là thân thiện.”

“Cô còn..... Quá đẹp.” Anh bày ra một cái vẻ mặt chán ghét. “Có bao nhiêu cô gái chịu được bạn trai của mình liếc mắt đưa tình với cô, nếu như hôm nay cô là một người cực kỳ xấu xí hoặc là mập to béo, dám chắc tình hình là không giống nhau rồi, cô có thể làm cho toàn bộ cô gái ghen tức nổ tung trong nháy mắt.”

“Cho nên anh cũng cảm thấy là tôi xinh đẹp?” Tâm tình của cô đột nhiên tốt hơn nhiều. “Vây cũng không phải là lỗi của tôi, ai kêu tôi có một người cha anh tuấn, người mẹ xinh đẹp.”

Chương Câu trừng mắt nhìn cô. Không phải là anh muốn tới ca ngợi cô hoặc là an ủi cô, anh là định bụng muốn hảo hảo “Dạy bảo” cô.

“Cam đoan với tôi sẽ không có chuyện như vậy nữa.” Anh lạnh lùng nói.

“Đánh nhau?”

“Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Chương Câu——” cô gọi thẳng tên của anh.

“Nếu như ngay từ đầu cô không đáp lại cũng không nói chuyện, thì ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu như cái cô bé kia bạo lực hơn một chút nữa, nói không chừng cô ấy sẽ tìm đồ vẽ hoa mặt của cô, cô có nghĩ tới điều đó không? Phụ nữ ghen tức là không thể cứu vãn!” Anh nhắc nhở cô.

“Nghe anh nói là rất giống phim kinh dị.” Bành Tiểu Mạn hừ một tiếng.

“Rốt cuộc đã làm cô hiểu chưa?” Anh bắt đầu không có tính nhẫn nại.

“Hiểu cái gì?” Cô trở lại với một ánh mắt phản nghịch.

“Tôi là đang đàn gảy tai trâu sao?”

“Tôi không cho là mình có lỗi a.”

“Bây giờ còn không thừa nhận?”

“Tôi chỉ là tương đối xui xẻo.”

Chương Câu chợt phát hiện anh thực sự là đánh giá bản thân quá cao rồi. Vốn là cho rằng chỉ cần nói một chút lý lẽ với cô, trách mắng cô, là cô có thể thu lại cá tính của mình, rốt cuộc là anh quá ngây thơ rồi.

“Bành Tiểu Mạn. vậy lần sau lại có người muốn đánh cô thì cô có thể trực tiếp giữa mọi người?”

“Tôi mới không làm gà rơi chạy a!” Cô ngẩng cằm. “Đánh thì đánh, tôi cũng không phải là đứa con nít yếu đuối.”

“Cho nên là tôi nói vô ích rồi đúng không?”

“Anh là đang——” Đột nhiên cô có cảm giác khác thường, “Quan tâm tôi sao?”

“Tôi chỉ là không muốn cô phá hoại danh tiếng của tập đoàn Chương Thị.” Anh cầm lấy hộp lưu sandwich. “Có nghe hay không là do cô, nhưng nếu còn có lần sau, tôi nhất định..... sa thải cô.”

“Tôi sẽ làm cho không đợi được ngày đó.” Cô nhin không được phản kích lại lời của anh. “Sâu sắc, anh nói giống như là hết thấy đều là lỗi của tôi.”

“Câm miệng, ăn đi.”

“Thái độ loại người như anh, ai nuốt trôi?”

“Thái độ loại người như cô, không phải là tôi vẫn còn ăn như thường.”

Đối với điệu đáp của anh ta, Bành Tiểu Mạn nhin không được bật cười, mà nụ cười này của cô, lập tức thay đổi bầu không khí, nụ cười của cô dường như cũng lây truyền cho anh, làm cho anh không nhin được cũng nâng lên khóe môi.

“Một lần.” Cô lại bắt đầu tính.

“Chỉ cần một ngày anh cười hơn ba lần, tôi mời anh ăn một thanh chocolate.”

“Thần kinh.”

“Chỉ cần cười hai lần nữa,” cô trêu chọc anh. “Rất dễ dàng.”

“Câm miệng, ăn đi.” Anh lặp lại lời nói vừa rồi.

“Câm miệng đi làm sao ăn?” Đây chính là yêu cầu siêu khó.

Vì thế, Chương Câu cư nhiên lại nhin không được nở nụ cười lần thứ nhất. Anh thật sự là bại bởi cô rồi!

~~~~~

~Lập Quốc Uy có một công ty xây dựng của riêng mình, cũng coi là một doanh nhân thành công, nhưng trên người anh dù sao vẫn làm cho người ta cảm thấy một loại xảo quyết, tay ăn chơi bất cần đời, làm ông chủ, thường thường luôn mặc âu phục hoặc là quần áo ngay ngắn để làm việc, nhưng anh thì lại cứ mặc áo da, quần jean, làm cho không người nào có thể liên tưởng đến bộ dáng chỉ huy mọi thứ của anh ở trong phòng làm việc.

Lúc này Đỗ Cẩm ngồi ở trước mặt của anh, vẫn là bộ dáng lỗ mãng cà lơ phát phơ, anh luôn luôn là một người đàn ông không câu nệ, bảo thủ, anh luôn luôn có cái gì thì nói cái đó, khi cho rằng người phụ nữ phù hợp xuất hiện thì anh sẽ bắt lấy, nhưng khi mất cảm giác, cho dù đã từng là người phụ nữ phù hợp, anh cũng sẽ chặt đứt phần nhân tình này ngay lập tức.

“Chúng ta chia tay đi!” Anh nói thẳng.

Sớm đã có linh cảm chẳng lành, những ngày qua Đỗ Cẩn là trải qua lo lắng đề phòng, bất ổn. Cô yêu Lập Quốc Uy, cô không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng là..... Nó vẫn xảy ra.

“Tôi biết như thế rất thẳng, nhưng.....” Anh làm ra một cái vẻ mặt thẳng thắn. “Cô không hy vọng tôi ứng phó cô sao?”

“Đương nhiên không hy vọng.”

“Cho nên tôi lựa chọn thẳng thắn nói thẳng.”

Cô vốn cho rằng ngày này đến thì mình sẽ khóc nức nở sụp đổ ở trước mặt của anh ta, nhưng cô phát hiện mình lại hoàn toàn tiếp được, cũng chống được, cô thật muốn vì mình hoan hô.

“Cô chịu được chứ?” Lập Quốc Uy không phải là một người đàn ông không có lương tâm, mặc dù ác ý muốn vứt bỏ cô, nhưng tình cảm phai nhạt, không có cảm giác là sự thật, anh không muốn miễn cưỡng chính mình.

“Có..... người thứ ba sao?” Đỗ Cẩn muốn biết rõ điểm này.

“Không có.”

“Tôi tin tưởng anh sẽ không gạt tôi.”

“Tôi không có lừa cô.”

“Vậy tại sao?” Trái tim của cô đau đớn, đau quá, cái loại này giống như là bị người ném từ Thiên đường vào địa ngục; cái loại này giống như là lần đầu tiên bị mười chiếc xe tải lớn chạy qua; cái loại này giống như là rơi vào trong sông băng khắp người đau đớn; cái loại này giống như là cả trái tim sống sờ sờ bị người móc ra.....

“Cẩn, chẳng lẽ một chút cảm giác của mình cô cũng không có sao?” Lập Quốc Uy cau mày, ngội lạnh hỏi cô. “Thực sự là cô cho rằng giữa chúng ta còn có tia lửa, còn có tình cảm mãnh liệt sao?”

“Nhưng.....” Cô khóc không ra nước mắt.

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta không có mùi vị gì cả.”

“Nhưng mà tôi chính là người như vậy a.”

“Đúng! Ban đầu cô thu hút tôi, chính là đơn thuần thật thà cùng truyền thống của cô, cô bất đồng với cái loại phụ nữ vừa cay, vừa dã, vừa cuồng, lại vừa bạo dạn, nhưng khi trong một thời gian dài.....” Anh nói ra lời thật lòng, không muốn có bất kỳ sự lừa dối nào đối với cô.

“Cháu trắng rau dưa vẫn còn thua kém của ngon vật lạ.” Cuối cùng cô đã hiểu. “Phụ nữ giống tôi thế này vốn là buộc không được loại đàn ông như anh, một khi hứng thú của anh đã không còn, lòng hiếu kỳ của anh thỏa mãn rồi.....”

“Cẩn, cô không cần nói như vậy.”

“Không nói ra về sau này tôi làm sao đối mặt?”

“Nhưng tôi cũng không muốn làm tổn thương cô.”

“Anh đã làm tổn thương rồi!” Trong lòng của Đỗ Cẩn hét lên đau đớn. “Tôi học không được vẻ tự nhiên của anh, học không được nâng lên được, bỏ xuống được của anh!”

Anh sờ sờ cái mũi của mình, cho là mình vẫn là không cần nói là tốt hơn, dù sau người nói chia tay chính là anh.

“Quốc Uy, nếu như anh thích chính là cái loại phụ nữ vừa cuồng, vừa bạo dạn, vừa cay, lại vừa dã, vậy lúc trước vì cái gì anh muốn trêu chọc tôi?” Cô cực kỳ tức giận vỗ xuống cái bàn. “Tôi từng nói cho anh biết hai chúng ta không thích hợp, ngay từ đầu tôi đã nói qua với anh rồi.”

“Cho là cô nói qua, nhưng tôi cho là.....” Ánh mắt của anh để lộ tự phụ của anh.

“Anh nhất định có thể đuổi theo tôi?”

“Tôi nhất định có thể đánh động cô!” Anh cười đến thật cuồng.

“Chỉ vì chứng minh anh có bản lĩnh này, anh có thủ đoạn này, cho nên anh không tiếc tổn thương một người..... người phụ nữ yêu anh thật sự yêu sâu sắc?” Đỗ Cẩm có thể bỏ xuống tự ái, bỏ xuống sĩ diện, chỉ cần có thể vặn hỏi một đoạn tình cảm này, huống chi giữa bọn họ hẳn là không có kẻ thứ ba.

“Tôi biết cô yêu tôi, lỗi cũng không phải là ở cô, nhưng tôi đối với cô thật sự là không có cảm giác, miễn cưỡng muốn ghé vào một khối, sớm muộn gì chúng ta sẽ hủy đi đối phương.” Anh vẫn như cũ thành thực nói ra.

“Tôi..... Có thể thay đổi.” Cô dừng cảm đưa ra phương pháp giải quyết.

“Cẩn, kết thúc chính là kết thúc!”

“Tôi có thể trở thành bất kỳ kiểu gì mà anh muốn, tôi rất dễ thích nghi, tôi có thể sửa đổi bản thân mình, loại phụ nữ nào hấp dẫn anh, tôi đều nguyện ý đi nếm thử!” Cô vội vàng nói.

“Cô chính là cô, cô không phải là phụ nữ khác!” Lập Quốc Uy thở dài. “Cẩn, cô sẽ gặp được người đàn ông thích hợp hơn với cô.”

“Nhưng là..... Tôi yêu anh!” Cô móc tim móc phổi hô hào.

“Tôi không yêu cô.”

“Anh.....” Cô cắn môi, thật hy vọng anh chỉ là trêu chọc cô, chỉ là muốn thử thách cô hoặc là chinh cô. “Quốc Uy, cho hai bên chúng ta một cơ hội chứ?”

“Tôi không thích dây dưa, kéo dài chỉ.....”

“Anh có thể thay đổi tâm ý.”

“Không!” Anh nhìn cô chăm chú. “Tôi thật sự không có chút cảm giác, nhưng nếu chỉ làm bạn đơn thuần.....”

“Bạn?” Cô lắc đầu, nước mắt tràn mi. “Anh là tình yêu trong cuộc đời tôi, tôi vĩnh viễn cũng không thể đem anh trở thành bạn!”

“Vậy tôi..... Bất lực rồi.” Anh cười khổ. “Chỉ hy vọng nỗi buồn thất tình của cô sẽ không kéo dài quá lâu.”

~~~~~

~Dem một phần tài liệu đến để trên bàn của Đỗ Cẩm, thấy cô ấy nằm ở trên bàn làm việc, Bành Tiểu Mạn tưởng rằng cô ấy chỉ đang nghỉ ngơi, nhưng khi cô chuẩn bị xoay người muốn rời đi thì lại nghe được tiếng khóc nức nở rất nhỏ, khiến cho cô lại lần nữa đứng lại.

“Đỗ Cẩm?!” Cô khẽ gọi.

Đỗ Cẩm không có trả lời.

“Cô đang khóc sao?”

Cô vẫn không có ngừng đầu.

“Cần giúp một tay không? Nếu như tôi có thể——”

Chợt ngừng đầu lên, chỉ thấy Đỗ Cẩm một mặt nước mắt, đôi mắt kia sưng lên có thể so sánh với quả hạnh đào, tản ra đau thương, cảm phần, thống khổ cùng cõi lòng tan nát, không cần đoán nhiều cũng có thể biết—— cô khốn khổ vì tình!

“Nếu như cô muốn một mình yên tĩnh.....” Lớn lên ở New York Bành Tiểu Mạn rất chú trọng việc riêng tư này.

“Không sao cả.” Đỗ Cẩm giả bộ kiên cường. “Tôi chịu được, tôi sẽ không đi nhảy lầu, cũng sẽ không đi cắt cổ tay.”

Nhớ lần trước từng cùng cô ấy nói chuyện qua với nhau, cho nên Bành Tiểu Mạn không có nói nhiều, chỉ kéo một chiếc ghế làm việc khác qua, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cô ấy, có đôi khi con đường chữa thương tốt nhất chính là làm bạn, không cần nói nhiều lời nói đau khổ không liên quan.

“Tiểu Mạn, tại sao cô không hỏi tôi?” Đỗ Cẩm tức giận thét lên với cô. “Cô hỏi a!”

“Cô muốn tôi hỏi cô cái gì?” Cô hỏi.

“Hỏi tôi tại sao khóc, hỏi tôi tại sao một bộ mặt ngày tận thế, hỏi tôi sao thất thố như vậy!” Đỗ Cẩm cũng đã đặt câu hỏi giúp cô ấy rồi.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi bị vứt bỏ.” Cô ấy còn chưa nói hết lời, Đỗ Cẩm liền tự mình cướp trả lời. “Tôi bị người đàn ông tôi yêu vứt bỏ.”

“À!” Cô thán nhiên lên tiếng.

“Cô chỉ có một câu à?”

“Chuyện như vậy mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày đều xảy ra, tôi không biết tôi nên làm thế nào trả lời cô, hơn nữa nếu như tôi thao thao bất tuyệt, vậy cô nhất định lại muốn mắng một người chưa từng nói qua yêu đương của người, dựa vào cái gì nói xằng nói bậy!” Lần này cô đã có kinh nghiệm. “Tôi lại không muốn đòi mắng!”

“Tiểu Mạn.....” Nước mắt của cô lại như cơn lốc đi ra.

“Nhưng mà khóc cũng chỉ vô ích.”

“Tôi rất muốn chết....” Về mặt của Đỗ Cẩm đau khổ nói.

“Ít ngu ngốc, vì bị đá mà muốn chết?!”

“Cô không biết, cảm giác kia——”

Tôi biết không dễ chịu, nhưng nữa năm sau, hoặc là 1~2 năm sau cô quay đầu nhìn lại, làm không tốt cô sẽ tự mình nôn chết vì cuồng dại lúc này, và chỗ nước mắt chảy này, thật sự, tôi thấy nhiều rồi!” Cô biểu lộ một bộ lão luyện.

“Nhưng mà tôi không muốn mất đi anh ấy.....”

“Đỗ Cẩm, đàn ông trên đời này——”

“Tôi biết đàn ông trên đời này có mấy chục tỷ người, nhưng tôi chỉ muốn Lập Quốc Uy!” Đỗ Cẩm là loại phụ nữ mà từ đầu tới cuối một kiểu. “Tôi không muốn trải qua cuộc đời không có anh ấy!”

“Các người chỉ là tình nhân, cũng không phải là vợ chồng chứ?” Cô dò hỏi. “Hắn là cô không có mang thai chứ?”

“Tôi không có mang thai, tôi và anh cũng không phải là vợ chồng, nhưng..... Anh ấy yêu tôi, nhất định là anh ấy yêu tôi!” Về mặt của Đỗ Cẩm cố chấp, không có gì có thể thay đổi được ý nghĩ của cô.

“Cô chết thật để tâm!” Bành Tiểu Mạn thở dài, lại ngắm ngắm cô ấy, “Chẳng qua là bộ dáng này của cô!”

“Tiểu Mạn.....” Đỗ Cẩm muốn đánh cô ấy, vào lúc này chính mình có rất nhiều oán khí, tức giận muốn phát.

“Có phải có một người phụ nữ khác a?”

“Không có!”

“Vậy nguyên nhân chia tay của các người?”

“Anh ấy cảm thấy không có cái cảm giác mới mẻ, nhàm chán rồi,”

“Như vậy a.....” Bành Tiểu Mạn biểu hiện một cái ở trong lòng đã hiểu rõ. Nếu như chỉ là như vậy, hắn là còn có cứu. “Thu hồi lại nước mắt của cô, chớ để bị Chương Câu nhìn thấy một mặt không chuyên nghiệp của cô, chút chuyện nhỏ này để tôi xử lý.”

“Cô có thể?” Cô ấy liền ngưng khóc thút thít, trong lòng lại cháy một tia cơ hội sống sót.

“Cứ để tôi lo!”

5. Chương 5

Đỗ Cẩm mặc váy ngắn trên người làm cho Chương Câu cảm thấy nhìn rất quen mắt, anh nhớ đã từng nhìn thấy thông qua Bành Tiểu Mạn. Thật không ngờ mình lại nhớ cái “Chuyện nhỏ” này, càng không nghĩ đến Đỗ Cẩm người phụ nữ cá tính thận trọng này lại mặc váy giống với Bành Tiểu Mạn, trên mặt còn trang điểm, khiến anh hết sức không quen.

“Đỗ Cẩm, cái váy này dường như.....” Anh không có nói rõ, chỉ là sắc bén quan sát cô.

“Tiểu Mạn.” Đồng thời Đỗ Cẩm trả lời, nụ cười trên mặt người phụ nữ này xem ra quyến rũ hơn nhiều.

“Cô mượn váy của cô ấy?”

“Là Tiểu Mạn muốn tôi mặc trước nhìn một chút, nếu như cảm thấy thích hợp, tôi lại đi mua tương tự.” Đã bỏ đi mấy chiếc quần bó dài đến đầu gối, cô muốn tự mình thích ứng với trang phục khác nhau.

“Vậy cô..... Cho là thích hợp sao?” Chương Câu lạnh nhạt hỏi. Kỳ thực xem ra cũng không tệ, chẳng qua là cảm thấy có chút lạ.

“Còn có thể.”

“Cô cũng trang điểm.”

“Trang điểm vừa phải là lịch sự.”

“Đó cũng là Bành Tiểu Mạn nói?” Anh biết cơn bão Katriana ở New Orleans kia là mang đến tai họa, vậy Katrina Bành Tiểu Mạn này mang đến là gì? “Trừ cô ra, còn có những người khác theo vào sao? Tôi là nói..... Thay đổi tạo hình.”

“Tôi không biết người khác có cần hay không, nhưng tôi cần!” Giọng điệu nói chuyện của cô cũng trở nên giống như là của Katrina.

“Cô cần?”

“Tổng giám đốc, bây giờ tôi phải lập tức Fax một phần văn kiện đi ra ngoài.” Cô cố tình xem nhẹ vấn đề này.

“Gọi Bành Tiểu Mạn vào đây!” Chương Câu lập tức nói.

“Tổng giám đốc, không phải là anh muốn tìm cô ấy rầy rà chứ?” Đỗ Cẩm có chút lo lắng hỏi, ánh mắt có vẻ có chút lo lắng. “Cùng Tiểu Mạn một chút quan hệ cũng không có, là tôi xin cô ấy giúp đỡ, chuyện không liên quan tới cô ấy, hơn nữa tôi cũng không có vì mặc mà làm cho hiệu suất công việc suy giảm.”

“Gọi cô ấy vào là được.”

“Nhưng——”

“Nhanh đi!” Anh ra lệnh.

Đỗ Cẩm mang một trái tim thấp thỏm đi ra văn phòng, chỉ chốc lát, Bành Tiểu Mạn đi vào.

Một cái áo lông màu đỏ thắm phối với một chiếc váy ngắn, kết hợp với một chiếc mũ Berets màu đen kiểu Pháp, trông cô càng thêm xinh đẹp động lòng người, có cổ nòng đậm lẳng lơ ngoại quốc, mà khuôn mặt của người con lai kia, nếu muốn không chút lay động, vậy nhất định phải có ý chí năng lực siêu nhân.

Trên tay ôm nhiều cặp hồ sơ, dường như cô thật sự bề bộn nhiều việc, không giống như là một tiểu muội cấp cao vô công rồi nghề.

“Có việc phân phó sao?” Lúc này cô đem Chương Câu đối đãi là tổng giám đốc.

“Tại sao cô muốn đem thư ký của tôi biến thành như một con búp bê Barbie?” Anh bất mãn nói.

“Đỗ Cẩm?! Anh nói cô ấy giống Barbie?”

“Tôi mặc kệ cô mặc như thế nào, bởi vì cô là khách qua đường, nhưng mà Đỗ Cẩm thì khác, tôi không muốn tìm một thư ký trang điểm xinh đẹp, vậy đối với công việc của cô ấy không có giúp ích gì.”

“Tổng giám đốc,” cô có ý dùng biểu cảm cùng giọng điệu nói: “Ăn mặc vừa phải cũng không làm cho người ta ngốc nghếch hoặc là không có hiệu suất, xinh đẹp không phải là một loại tội ác.”

“Bộ dáng trước kia của cô ấy cũng không phải là không tốt.”

“Nhưng quá giản dị, quá đơn điệu.”

“Cô là chuyên gia sao?”

“Tôi là có một chút kinh nghiệm có thể lấy ra chia sẻ cùng người khác.”

Không biết có phải là mỗi chuyện cô đều có lý do và có cơ hay không, mà kỳ thực anh không cần phải xen vào chuyện nhỏ này, chỉ cần Đỗ Cẩm làm việc hiệu quả như trước, cho dù cô ấy mặc bikini đi làm, anh cũng sẽ làm như không thấy, nhưng là anh lại cùng Bành Tiểu Mạn tranh cãi đến tận giờ nghỉ rồi.

“Bành Tiểu Mạn, tôi không hy vọng cô đem cao ốc văn phòng của tôi, trở thành một công ty người mẫu,” Anh nghiêm chỉnh tuyên bố.

”Không phải là anh chuyện bé xé ra to?”

“Tôi cũng không hy vọng nhân viên của tôi như người mẫu.”

“Đây là ý nghĩ của anh, họ cũng không nghĩ như vậy.”

“Cô nghe không hiểu ý của tôi sao?” Anh có chút tức giận.

Chỉ số IQ của cô lại không thấp, làm sao có thể không hiểu ý tứ của anh ta, chẳng qua là Đỗ Cẩm có lý do nhất định phải thay đổi như vậy. Bản chất của cô ấy không tồi, chỉ cần cải tạo thêm chút, cô cảm thấy Đỗ Cẩm nhất định có thể làm Lập Quốc Uy bớt vỡ mắt kính, hối hận vì mình đã đưa ra yêu cầu chia tay với cô ấy.

“Tùy tiện á!” Bành Tiểu Mạn một bộ biểu tình anh còn sống ở thời đại khủng long. “Tốt nhất anh quy định tất cả nhân viên nữ của anh, đều tự mặc váy dài kéo dài tới đất đi làm, như thế vừa tuân thủ lại vừa có thể tiết kiệm chi phí tìm nhân công làm vệ sinh, thuận tiện cũng đem đất kéo sạch sẽ!”

Chương Cầu vừa muốn cười lại vừa muốn mắng chửi người, chỉ có đang đối mặt với cô thì anh mới có loại phản ứng háo hức này.

“Tôi mặc kệ cô mặc như thế nào, nhưng những người khác——”

“Mặc quần áo mình muốn mặc là nhân quyền cơ bản của mỗi người, chỉ cần không có ở trước mặt anh làm hỏng phong tục, anh nhắm một con mắt mở một con mắt đi, không cần tự làm ắt mắt.” Cô đem đồng hồ sơ làm điều chỉnh qua loa, thật đúng là nặng a. “Anh còn muốn nói thật lâu sao?”

“Cô muốn hạn chế thời gian nói chuyện của tôi?” Anh ngạc nhiên.

“Nếu như anh vẫn còn tiếp tục nói.....” Đột nhiên, cô đem sấp hồ sơ đi đến để trên bàn làm việc của anh. “Vậy tôi cũng chậm chậm nghe, bây giờ có thể thoải mái hơn nhiều rồi.”

“Có muốn tôi kéo một cái ghế cho cô ngồi hay không?”

“Tôi có thể tự làm.” Cô nói nhưng không có hành động.

Nếu như biết nên đem cô làm thế nào bây giờ, vậy anh nhất định sẽ vui hơn, bây giờ ngoại trừ phiền não chuyện tập đoàn suy yếu, anh vẫn còn phải bận tâm đến một cô gái tên là Bành Tiểu Mạn.

“Cô có biết tôi đã rất phiền rồi hay không?”

“Tôi có rất nhiều truyện cười trên mạng.” Cô lập tức nói.

“Bành Tiểu Mạn——” Anh một bộ rất muốn bóp chết vẻ mặt của cô, tại sao cô khó trị như vậy?!

“Đây là về.....” Cô vút cho anh một cái ánh mắt làm ra vẻ mờ ám. “Trọng tâm câu chuyện về một người đàn ông cùng một người phụ nữ qua đêm.”

Anh có thể ra lệnh cô không cần nói, càng có thể bảo cô rút đi ra phòng làm việc của anh, nhưng anh một lần lại một lần “Dung túng” cô, chỉ là im lặng, thản nhiên chờ ngử điệu kinh người của cô.

“Nếu như là chàng có tình muội có ý, đã xảy ra quan hệ—— vậy đại diện anh là một thiếu niên say sưa ở trong tình yêu tươi rói; không có xảy ra—— anh còn lại là dịu dàng quan tâm lại tôn trọng phụ nữ hảo bầu bạn.” Cô chậm rãi nói, trên mặt lộ vẻ ý cười.

Anh chỉ là biểu lộ một cái nhún vai, cũng không có cười.

“Nếu như là chàng có tình muội vô ý, đã xảy ra quan hệ—— chứng minh anh đích thực là một người mặt người dạ thú; không có xảy ra—— anh hẳn là còn có thể xem như là một quân tử tri thư đạt lễ.” Cô tình nghịch hướng về phía của anh nháy mắt.

Khóe miệng của anh cong cong, cuối cùng cũng có chút phản ứng.

“Nếu như là chàng vô tình mà muội có ý, đã xảy ra quan hệ—— thì đại diện anh là một người thoải mái dong duỗi tình trường hoa tâm đại la bạc*, hay nói cách khác là một con chó hoang dùng nửa người dưới suy tính động dục, bởi vì anh là một người tự chủ hơn so với loài ngựa đực còn yếu kém; không có xảy ra—— anh như người đàn ông Liễu Hạ Huệ ngồi mà trong lòng vẫn không loạn (ý bảo là chính nhân quân tử), có thể là một kẻ ngốc đầu óc tối dạ không hiểu phong tình, bằng không chính là không có năng lực muốn dùng uy mà cưỡng.” Cô bắt đầu rất nghiêm túc, cũng nhìn chăm chú vào Chương Cầu.

*Hoa tâm đại la bạc: câu nói này là dùng cho những người đàn ông không đứng đắn, hay quyến rũ phụ nữ, tình cảm thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ.

Thật ra thì khóe miệng của anh đã hơi nâng lên rồi, nhưng anh không muốn làm cho cô quá đắc ý, vì thế cứ răn giã bộ không hề gì nói. “Còn nữa không?”

Tròng mắt của Bành Tiểu Mạn đảo một vòng, “Đương nhiên là còn.”

“Vậy cô một hơi nói hết đi.”

“Nếu như là chàng vô tình muội vô ý, đã xảy ra quan hệ—— anh có thể giải thích là lửa gần rơm, cá bé gặp phải dòng sông lớn; không có xảy ra—— nhiều lắm coi như hành vi của anh là bình thường, tư tưởng trong sáng là công dân tốt.”

Rốt cuộc anh bật cười thành tiếng, anh rất ít dùng thanh âm to rõ như vậy, trực tiếp cười to như vậy, càng cười anh liền càng nghĩ đến mối quan hệ tế nhị giữa con trai con gái, càng nghĩ tới khác biệt trong đó, anh càng liền càng cười không ngừng, thật sự là biểu đạt vừa rồi hoàn toàn sinh động lại vừa châm chọc a!”

Bành Tiểu Mạn rất hài lòng với “Kiệt tác” của mình. Cô không biết biểu hiện của anh như vậy có thể coi là “Mấy lần” ? Bởi vì anh cười đến mức thật sự rất là vui, rất tự nhiên.

“Tôi còn có rất nhiều truyện cười.” Cô nghiêng đầu nháy mắt với anh.

“Cô không biết có chừng có mực sao?” Anh càng muốn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, thì càng thất bại.

“Nếu như anh còn có thể nghiêm mặt không cười, vậy tôi cũng không có hứng thú nữa, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác anh cười đến quên mình như vậy.” Cô kháng nghị.

“Tôi đã không cười.” Anh buộc mình tỉnh táo lại.

“Không cười liền không cười.”

“Vậy cô.....” Anh chỉ chỉ trên bàn làm việc của anh, một đồng hồ sơ cô vừa mới buông tay để xuống. “Có phải nên đi làm việc chuyện của cô rồi hay không? Có lẽ có nhiều bộ phận muốn gặp mấy thứ này.”

Cô lập tức tiến lên ôm lấy sắp hồ sơ từ trên bàn làm việc của anh, sau đó bĩu môi yêu cầu ân huệ với anh. “Nếu như anh muốn cảm ơn truyện cười của tôi, có thể mời tôi đi ra ngoài ăn cơm.”

“Mời cô ăn cơm? Vì một thứ truyện cười trên mạng?!”

“Cái này gọi là phong độ.”

“Đi đưa hồ sơ đi!” Chương Câu cái gì cũng không có đáp ứng cô.

“Anh.....” Cô trừng mắt liếc anh một cái.

“Cùng tôi làm nhân tình?” Anh cười cười. “Tôi không chê cô phiền đã tận tình tận nghĩa rồi.”

Cô vứt cho anh một cái ánh mắt “Chờ xem”, lập tức rời khỏi phòng làm việc của anh, mà khi cô vừa biến mất, Chương Câu lại bắt đầu không khỏi nở nụ cười, anh cảm thấy ngày hôm nay nhất định sẽ là một cái ngày tốt đẹp.

~~~~~

~Chương Tử Cường chỉ mới 2-3 tuần chưa đi đến văn phòng của em họ mình, kết quả ngay lập tức anh đã phát hiện hai chuyện làm anh kinh ngạc không thôi mà lại cười đến mức cười toe toét, một trong số đó là bất ngờ tầng lầu này có một con lai xinh đẹp, mặt khác chính là——Chương Câu cư nhiên mang theo nụ cười đang phê duyệt hồ sơ.

Trời sắp đổ mưa hồng xuống rồi sao?

Có lẽ năm 2006 thật là một năm thế giới hòa bình?

“Em họ.....” Chương Tử Cường bước đi thông thả đến phía sau anh ta ngồi trước tấm cửa sổ sát sàn kia nhìn chăm chú vào em họ ngồi ở ghế làm việc, một bộ biểu hiện không có gì có thể làm anh trợn mắt nhìn ngây ngô. “Anh nhất định phải làm rõ ràng, hẳn là có một thời gian dài anh không có đến đây?”

Xoay tròn rồi hạ ghế hướng về phía làm việc của mình, lúc này tâm tình của Chương Câu chính là rất tốt, có nhàn hạ thoải mái có thể cùng anh họ đánh rắm một vài câu.

“Anh đại giá quang lâm vì chuyện gì?” Chương Câu hỏi.

“Mày thuê một người con lai?” Chương Tử Cường lộ ra vẻ mặt háng hái bưng bưng, từ đầu không để ý tới em họ mình hỏi cái gì.

“Anh thấy được?”

“Ở trước thang máy.”

“Vừa mới gần một tháng.” Chương Câu không thích kiểu vội vã biểu hiện ra ngoài nơi anh họ, lại càng không thích cổ ghen tuông thấp thoáng lại bắt đầu tỏa ra trong lòng của mình. “Anh muốn làm cái gì?”

“Cô ấy tên gì?”

“Katrina.”

“Katrina.....” Vẻ mặt của Chương Tử Cường chẳng biết nghe qua tên này ở nơi nào, nhưng anh vẫn chưa liên tưởng đến cái cơn bão siêu cấp ở New Orleans nước Mỹ. “Không có tên tiếng Trung sao?”

“Bành Tiểu Mạn.” Sắc mặt của Chương Câu càng lúc càng tệ. “Anh họ——”

“Cô ấy là hoa có chủ rồi sao?”

“Tôi không có hỏi cô ấy việc này, đó là chuyện riêng của cô ấy!” Anh rất muốn cho anh họ của mình một quyền. “Anh họ, không phải là anh đuổi theo con ngựa đuổi tới cao ốc văn phòng của tôi chứ? Anh biết rõ tôi không chịu nổi”

“Được, được!” Chương Tử Cường luôn miệng nói. “Anh có thể nghĩ cách để có được số điện thoại của cô ấy, sau đó lại hẹn cô ấy, Đỗ Cảnh nhất định biết di động của Katrina chứ? Vừa rồi chúng ta ở trước thang máy bốn mắt giao nhau rồi, tin rằng cô ấy đối với anh hẳn là có ấn tượng.”

Không chỉ là một quyền, bây giờ anh rất muốn đánh cho anh ta một trận, anh họ của anh thật cho rằng Bành Tiểu Mạn tùy tiện, cởi mở như vậy? Mà sức hấp dẫn nam tính của anh ta vô biên sao?

“Chương Tử Cường.” Anh gọi thẳng tên anh họ của mình. “Tôi nghĩ anh đến nhất định là có việc, hẳn không phải là đúng lúc đến tán gái?”

“Anh.....” Đột nhiên anh ta dùng nắm tay gỗ xuống sau đầu của mình. “Đương nhiên là anh có chính sự mới đến!”

“Chính sự gì?”

“Anh muốn giới thiệu một người ày biết, gần đây ông ta muốn mua một ít đất đai, mà đúng lúc không phải là mày có một ít đất đai phải xử lý sao?”

“Tôi.”

“Vậy anh đây sắp xếp thời gian,” Chương Tử Cường làm trung gian giới thiệu. “Có thể hẹn ở khách sạn đi, đúng rồi, người kia không thích nói chuyện làm ăn kiểu cứng rắn, máy móc, tốt nhất mày mang theo bạn đồng hành, anh sẽ đem bầu không khí biến thành như là đang ăn một bữa Ăn tối bình thường.”

“Biết rõ.”

“Người kia có rất nhiều tiền, nhưng yêu nhất chính là đất đai.”

“Biết rồi.” Chương Câu bày ra một bộ biểu tình có việc nói mau, vô sự có thể rời đi.

“Còn có——” Chương Tử Cường chợt nghĩ đến, “Anh vừa mới đi tới thì đúng lúc mày đang cười.”

“Tôi không thể cười sao?”

“Nhưng đã lâu anh không có thấy mày cười qua.”

“Tôi sẽ cười.” Anh cắn răng nói.

“Đây là hiện tượng tốt, chứng tỏ áp lực trên vai của mày có thể không có lớn như vậy, cũng có thể có thể là.....” Chương Tử Cường làm ra một cái ánh mắt ám muội. “Mày cùng Katriana kia quen sao?”

“Chương Tử Cường.....” Anh lấy ánh mắt tỏ ý cảnh cáo.

“Chỉ là anh muốn hỏi thăm một chút, để tránh tính sai.”

“Tính sai cái gì?”

“Mày có biết,” anh ta vừa làm động tác nháy mắt cường điệu. “Anh không muốn khiến cho huynh đệ trở mặt thành thù, mày và cô ấy..... hẳn là không có chuyện tình bí mật gì chứ?”

“Chương Tử Cường, nếu như ở đây không phải là phòng làm việc của tôi——” Chương Câu không có đứng lên, anh chỉ là ngồi còn có khí thế thống trị hết thấy. “Tôi sẽ quần áo anh một trận.”

“Anh là anh họ của mày nha!”

“Theo đẹp!” Anh không lưu tình nói. “Huống chi không phải là anh còn có một nữ ca sĩ hát ở khách sạn PianoBar của anh sao? Anh muốn hưởng thụ thuận lợi mọi bề, hay là thích cầm thú bắt hai tay?”

“Anh chỉ là trung thành với cảm giác của chính mình.” Chương Tử Cường nhấn mạnh.

“Anh họ, tôi chỉ có một câu,” Chương Câu cũng không biết giờ phút này biểu hiện trên mặt của mình có bao nhiêu thận trọng mà còn nghiêm túc. “Tốt nhất anh đừng đi trêu chọc Bành Tiểu Mạn, cô ấy đến từ New York, cũng không có dự định ở lại Đài Loan cả đời.”

“Thì sao?” Anh cảm thấy có chút mù mờ. “Anh muốn cũng không phải là thiên trường địa cửu, chỉ là muốn đã từng có được mà thôi,”

“Vậy lại càng không nên đi trêu chọc cô ấy, ”Trong mắt của anh hiện ra một cổ sát khí. “Tôi là vì tốt cho anh.”

“Thật vậy chăng?” Chương Tử Cường gia du.

“Anh không che chở được cô ấy.”

“Vậy còn mày?” Anh lập tức hỏi ngược lại.

“Tôi đối với cô ấy..... Không có hứng thú.” Anh làm trái lương tâm nói.

~~~~~

~Hơn ba giờ chiều, Chương Câu đứng ở trước cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng, anh nghe nói hầu như ngày ngày Bành Tiểu Mạn đều sẽ bị phải đi tới nơi này mua bánh ngọt về văn phòng, lấy thói quen thích ăn đồ ngọt của mình, cô nhất định ước gì ngày ngày có cái việc vô tích sự này.

Bành Tiểu Mạn đón taxi, liền cúi đầu tính toán phải mấy miếng bánh ngọt chocolate, mấy phần phô mai hạt dẻ, sữa đặc bánh ngọt là ai đặt, vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm trong miệng, mãi đến mình không cẩn thận đụng phải bức tường thịt chắn, cô mới bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Thực xin lỗi! Tôi——” Cô ngẩng đầu thì chợt dừng lại. “Là anh!”

“Đây có tính là trốn công tác?” Anh chất vấn.

“Tôi đi ra kí gửi một số công ty muốn kí gửi gì đó, thuận tiện mua chút điểm tâm về văn phòng, nếu như anh cảm thấy không thích đáng..... Khấu trừ tiền lương của tôi là được rồi.” Cô mới không hướng về phía của anh xin khoan dung.

“Chút tiền lương kia của cô nếu như lại bị khấu trừ——”

“Vậy tăng lương cho tôi a!” Cô lập tức đề nghị.

Anh lại muốn cười, tại sao phản ứng của cô có thể nhanh như vậy? Nhưng anh cũng không muốn khấu trừ tiền lương của cô, cũng không muốn tăng lương cho cô. “Sáng sớm hôm nay ở trước thang máy cô có đụng phải một người đàn ông dáng dấp có chút tương tự với tôi hay không?”

“Đàn ông nào?” Về mặt của cô nghi hoặc.

Chương Câu vẫn rất “Để ý” một câu nói “Bốn mắt giao nhau” kia của anh họ và Bành Tiểu Mạn, nhưng lại chắc chắn cô tuyệt đối sẽ không có ấn tượng với anh ta, cho nên anh muốn chứng thực có phải là cô biết người anh họ này của anh hay không.

“Thấp hơn tôi một chút, vẻ mặt nhu hòa hơn tôi một chút, mặc một bộ âu phục màu xám đậm,” Chương Câu gợi ý, “Cô nhớ không?”

“Không nhớ rõ!” Bành Tiểu Mạn nói: “Khách hàng hoặc là đàn ông ra vào tầng lầu này của chúng ta nhiều như vậy, tôi không biết anh đang nói ai.”

Nghe vậy Chương Câu nở nụ cười.

Một cái nụ cười vô cùng sáng lạn, vô cùng tự kiêu, mà còn yên tâm.

“Anh đang cười cái gì?” Rõ ràng cô còn chưa có bắt đầu kể chuyện cười a. “Hôm nay tâm tình của anh không tệ?”

“Tôi..... Nghĩ tới truyện cười trên mạng của cô.” Anh qua loa.

“Còn nói anh không muốn nghe.” Cô đắc ý nói.

“Hai ngày nữa.....” Biết rõ không thể làm, có lúc lý trí quả thực chiến thắng không được tình cảm, lý trí là sẽ bị tình cảm hung hăng ném ra sau đầu. “Tôi sẽ dẫn cô đi ăn cơm.”

“Anh muốn mời tôi?” Ánh mắt của cô mở thật lớn, dường như không tin từ trong miệng của anh sẽ nói ra lời nói như vậy.

“Đừng nghĩ quá nhiều,” Anh lập tức dội cô nước lạnh. “Chỉ là vì nói chuyện làm ăn, không muốn làm cho quá tận tâm, cho nên tôi quyết định mang một người bạn đồng hành, cô cũng nói muốn tôi mời cô ăn cơm, cho nên tôi liền thuận tiện, một công đôi việc a!”

“Cái người này sao tâm cơ của anh nặng như vậy!”

“Có đi hay không?” Anh muốn cô trả lời ngay.

“Đi, dù sao cũng ăn chực một bữa!” Cô liếc anh một cái.

“Mang cô đi còn có một cái mục đích khác,” Anh có chút giấu đầu lòi đuôi, tự mình đánh mình bạt tai nói: “Cô đủ xinh đẹp, có vẻ đẹp đủ dã tính, một số khách hàng chính là thích ánh mắt ăn kem, chỉ cần là nhìn thấy phụ nữ đẹp một chút, ý thức lập tức sẽ không linh quang.”

“Chương Câu!” Về mặt của Bành Tiểu Mạn đích thực là sĩ khả sát bất khả nhục* biểu tình. “Rốt cuộc là anh đang khen tôi mặt ngoài xuất chúng có được dung mạo khuynh thành, hay là đang sỉ nhục tôi có thể làm gái hồng lâu?”

*Sĩ khả sát bất khả nhục: nghĩa là đối với kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục.

“Tôi không có đem cô trở thành gái hồng lâu.”

“Cho nên anh là đang khen tôi?” Cô tự tin mà cười cười.

“Tôi cũng không có nói cô khuynh quốc khuynh thành.” Anh châm biếm nói.

“Tôi cũng chỉ là làm cái suy luận, ai lại không biết xấu hổ, dám nói mình khuynh quốc khuynh thành. ”Cô lại bắt đầu khiêm nhường. “Có muốn tiện thể giúp anh mua một miếng bánh ngọt? Ăn rất ngon a!”

“Không cần!” Anh từ chối.

“Hương vị của thử Black Forest Mousse này là bậc nhất.”

“Bành Tiểu Mạn, tôi nói rồi——”

“Tôi mời anh!” Cô hướng về phía anh nháy mắt.

Lại một lần không lai chuyển được cô, lại một lần chịu khuất phục ở nơi cô. Không chỉ như vậy, vốn dĩ anh nên chạy đến công ty của Kinh Không thảo luận chút công việc, nhưng giờ phút này anh lại thà rằng mạo hiểm bắt chấp bị trễ, trước tiên đưa cô ấy về công ty, đây cũng không phải là chuyện ngày thường anh phải làm, thế nhưng anh—— làm!

~~~~~

~Đỗ Cẩm không biết mình làm sao có thể y theo ý của Bành Tiểu Mạn, nhất định là cô tuyệt vọng đến thần kinh thất thường, tình trạng lý trí hoàn toàn không có, bằng không làm sao cô có thể mặc âu phục bó sát người, đứng trên giày cao gót nhỏ cao ba tấc, còn uốn ra một đầu tóc quăn “uốn sóng bạc” gì đó, đây là cô sao?

“Tiểu Mạn.....” Cô thân ngâm ra ngoài, rất muốn lập tức đi đổi lại chiếc âu phục làm lộ ra đường cong, tràn đầy gợi cảm của cô, cô không nghĩ qua mình có thể xếp vào loại ba bá chi lâm*, nhưng mà chiếc âu phục này hiệu quả, thật sự làm cho hai vú của cô thoát nhìn vô cùng hùng vĩ.

*Ba bá chi lâm: là chỉ những người phụ nữ có bộ ngực lớn đến mê người, đầy đặn.

“Cô như nữ thần hấp dẫn.” Bành Tiểu Mạn tán tụng nói.

“Tôi muốn đào một cái hang.”

“Trước đây cô không biết vóc người của chính cô tốt bao nhiêu sao?”

“Tôi không muốn nhiều người nhìn chăm chăm nhìn tôi như vậy.” Cô thì thầm, “Cảm giác mình giống như không có mặc quần áo còn muốn !”

“Tôi sắp té xỉu rồi.”

“Đừng không có can đảm như vậy.”

“Trời! Lập Quốc Uy tiến vào.....” Đỗ Cẩm phát hiện toàn thân mình dường như trong nháy mắt máu đều đã xông lên lên tới óc, mặc dù tay chân đều là lạnh như băng, nhưng khuôn mặt lại nóng đến phát bồng.

“Kịch hay sắp lên sàn rồi.”

Nhất định vừa mở vào phòng ăn này là có thể nhìn đến cái bàn ngay lập tức không phải là không có lý do, Bành Tiểu Mạn chính là muốn Lập Quốc Uy phát hiện ra bọn họ. Nghe Đỗ Cẩm nói ba ngày hai bữa anh ta sẽ đến thăm nhà hàng này, món ăn có dư vị anh ta hợp nhất, để cho anh ăn trăm lần không chán.

“Tiểu Mạn, trái tim của tôi sắp nhảy ra ngoài!” Đỗ Cẩm nhin không được hướng về phía cô cầu cứu, không dám nhìn về phía của Lập Quốc Uy.

“Mỉm cười!” Cô ra lệnh.

“Tôi làm không được.....”

“Mỉm cười khêu gợi!”

“Tôi thật muốn.....” Đỗ Cẩm muốn tức khắc vọt tới vách tường.

“Làm cho anh ta hối hận vì đã chủ động nói lời chia tay với cô.”

Một câu nói này làm cho Đỗ Cẩm có dũng khí và tự tin, đột nhiên cô giống như là biến thành một người khác, chẳng những ngẩng đầu ưỡn ngực, còn thẳng lưng, lộ ra một người ngay cả cô cũng không thể tin mình có thể quyến rũ như vậy, nụ cười ngọt ngào hấp dẫn.

Lập Quốc Uy có một khắc không nhận ra, bởi vì cảm thấy ở trước mắt của anh rõ ràng là báu vật cá tính, nhưng đôi mắt kia..... Đôi mắt kia thuộc về đôi mắt của Đỗ Cẩm làm anh không thể nào nhận sai.

“Đỗ Cẩm.....” Anh không tự giác đi về phía nơi cái bàn cô ngồi.

Đỗ Cẩm cố lấy dũng khí quay đầu lại nhìn anh, bởi vì ở dưới mặt bàn, Bành Tiểu Mạn đang dùng chân đá cô, muốn cô trả lời với anh ta.

“Quốc Uy,” cô cố tình dùng thanh âm tương đối trầm thấp mà lại lưỡng bíếng trả lời. “Thật là trùng hợp!”

“Cô.....” Anh biểu hiện một bộ không nói ra lời.

“Tôi giới thiệu với anh.” Đỗ Cẩm càng diễn càng xuôi. “Đây là đồng nghiệp mới của tôi, Bành Tiểu Mạn.”

“Chào anh!” Chỉ liếc mắt quét qua cô một cái, toàn bộ lực chú ý của Lập Quốc Uy là ở trên người của Đỗ Cẩm, anh ngây ngốc nhìn chăm chú vào cô, “Trông cô rất khác!”

“Không hề giống nhau sao?” Bành Tiểu Mạn đang ra hiệu, cô lấy tay vén tóc của mình xuống. “Đổi kiểu tóc, tiện thể cũng đổi lại tâm tình của một người, bởi vì tôi bị vứt bỏ nha!”

Lập Quốc Uy lập tức lúng túng đến không biết làm thế nào nói tiếp.

“Chào hỏi qua rồi, đừng làm cho tôi vất vả.” Đỗ Cẩm chưa bao giờ biết mình có tài năng diễn trò.

“Cô..... Khi nào thì bắt đầu mặc vào loại âu phục này?” Ánh mắt của anh híp lại thành một đường nhỏ, đã không biết mình đang làm cái gì. Anh nên tiêu sái bỏ đi, bởi vì anh đã cùng cô chia tay, hơn nữa còn là anh chủ động đưa ra, nhưng lúc này anh lại muốn làm thật mình.

“Sau khi bị anh vứt bỏ.” Đỗ Cẩm quay về với nụ cười ngọt ngào.

Bành Tiểu Mạn không biết có bao nhiêu hài lòng với biểu hiện của cô, người đàn ông này rất tuần tú, rất tàn khốc, có thể liệt vào hàng ngũ đàn ông trong đàn ông, nhưng rõ ràng ánh mắt của anh ta có chút nông cạn, nhìn không ra thực lực chân chính của Đỗ Cẩm, xứng đáng phải nhận một chút dạy dỗ.

Lập Quốc Uy không muốn tự mình rước lấy nhục, hơn nữa có bạn của cô ở đây, cho nên anh chỉ là ngượng ngùng xoay người bỏ đi.

Chờ anh dần dần mất hẳn khỏi tầm mắt của mình, toàn bộ ngụy trang của Đỗ Cẩm lập tức dỡ xuống, cô cảm thấy thiếu chút nữa thở không nổi.

“Thành công rồi, Đỗ Cẩm!” Bành Tiểu Mạn nhỏ giọng hoan hô.

6. Chương 6

Lộ ra tao nhã, lộ ra xinh đẹp, vì muốn giúp Chương Câu lấy được làm ăn, cho nên Bành Tiểu Mạn chọn chiếc tiểu lễ phục để lộ bộ ngực cùng vai một chút, cũng không quá gợi cảm, nhưng lại có chút hiệu quả,

vốn cho rằng Chương Câu nhìn sẽ hết sức vừa lòng, khen ngợi có tăng, nhưng mà cô lại đánh giá sai rồi, về mặt của anh ta xem ra lạnh hơn so với ngày thường.

“Áo choàng của cô đâu?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Bên trong khách sạn có máy điều hòa hẳn là sẽ không lạnh.”

“Cô không thể mặc đồ công sở sao?”

“Đồ công sở có chút cứng nhắc——”

“Cho nên cô là rất vui lộ ra bờ vai cùng ngực của cô?” Chương Câu chẳng những không cảm thấy cô tận tâm tận lực vì công ty, ngược lại cho rằng cô đang khoe khoang thân hình cùng gợi cảm của mình.

“Chương Câu, rốt cuộc là anh đang xoi mói tật xấu gì của tôi?” Bành Tiểu Mạn tức chỉ có điều, “Nếu như anh không muốn nhìn đến tôi như vậy, tôi có thể lập tức rời đi.”

Chương Câu là muốn bảo cô đi, nhưng đúng lúc này, Chương Tử Cường đã nghênh hướng về phía của bọn họ, hiển nhiên dự trù bọn họ sẽ xuất hiện đến sớm hơn.

“Em họ, Tiểu Mạn!” Anh nhiệt tình chào hỏi, nhưng tầm mắt lại dừng lại ở trên người của Bành Tiểu Mạn.

“Anh biết tôi?” Cô có chút ngạc nhiên.

“Chúng ta đã gặp qua, ở trước thang máy công ty của các người.” Chương Tử Cường thử gợi lên ấn tượng của cô.

“Thang máy nào?” Cô vẫn một đầu mờ mịt.

“Tôi đi tìm tổng giám đốc của các người a.....” Anh cố gắng hết sức muốn đánh thức trí nhớ của cô. “Tôi từ thang máy đi ra, mà cô đang muốn đi vào.”

“Tôi?”

“Chúng ta nhìn thoáng qua với nhau!”

“Tôi không nhớ.”

“Chúng ta rõ ràng bốn mắt giao nhau!”

“Thật xin lỗi.” Cô thật tình xin lỗi.

May mắn thay Chương Câu không phải là một người thích cười, bằng không lúc này nhất định anh sẽ cười khom lưng, bởi vì Bành Tiểu Mạn thực sự là quá đáng yêu, quá thông minh thanh khiết, cư nhiên có thể vừa không đả thương người lại vừa mô được đối phương làm cân bằng trong lúc đó, anh thực sự là quá coi thường cô rồi, cô đích xác là một cô gái có suy nghĩ.

“Tôi nắm được người kia sẽ đến trễ một chút.” Chương Tử Cường lập tức thay đổi chủ đề, để tránh mình xuống đài không được. “Chúng ta vào ngồi trước được rồi.”

“Được!” Chương Câu tùy ý nói, “Tôi không hề gì.”

“Anh lại thúc giục thúc giục ông ta.”

Ngay lúc bọn họ muốn vào ngồi thì một tiếng kêu to niền nổ vang lên ở bên tai của ba người bọn họ.

“Katrina!”

Bành Tiểu Mạn đứng lại, tìm kiếm chỗ phát ra âm thanh, lúc cô nhìn thấy Cát Liệt người cao lớn rần rỏi mà còn đẹp trai thì liền lập tức bỏ lại Chương Câu và Chương Tử Cường, chạy vội về phía anh chàng kia, mà còn vui vẻ cùng anh ta ôm, hôn má lẫn nhau.

Không biết hai tay mình đã nắm thành quả đấm, cũng không biết khuôn mặt mình giờ phút này lạnh thế nào, có lẽ ở năm giây trước Chương Câu có thể vẫn còn chưa lý giải cái gì là phần nợ ghen tuông, nhưng hiện tại, anh đã cảm thụ sâu sắc thấy rõ được cái loại tư vị này rồi.

Chương Tử Cường chỉ cần liếc mắt nhìn phản ứng em họ của mình, anh liền đoán được sơ sơ mình đã bị ba chần động bị knock out, nhưng mà rốt cuộc cái anh chàng đẹp trai ôm Tiểu Mạn kia là ai a?

“Mày có biết không?” Anh lơ mờ hỏi Chương Câu.

“Không biết.” Anh vô cùng lạnh lùng trả lời.

“Dường như bọn họ rất quen thuộc.”

“Liên quan gì đến tôi!”

“Mày không quan tâm ư?”

“Tôi quan tâm dương vật.”

Không nghĩ qua em họ của mình lại dùng lời nói thô tục, thẳng như vậy trả lời, chắc hẳn lúc này nó là khó chịu tới cực điểm, nhìn chàng trai lạnh lùng tàn khốc này dường như dám chắc đã rơi vào lưới tình, chẳng qua là chính mình còn chưa có phát giện mà thôi.

Mà ở phía bên này, Bành Tiểu Mạn rất vui khi thấy Cát Liệt, cái loại cảm xúc tha hương tương ngộ bạn cũ này không khỏi làm người ta hưng phấn.

”Cư nhiên có thể ở chỗ này gặp được em? j em oa oa kêu to.

“Em đến Đài Loan khi nào?”

“Một tháng trước.”

“Tại sao không liên lạc với anh?” Cát Liệt dùng một loại ánh mắt trách cứ nhìn cô. “Rõ ràng là anh đã để lại số điện thoại và địa chỉ ở Đài Bắc cho em, bảo em có cơ hội đến Đài Loan thì nhất định phải tới tìm anh, không phải là em đem số điện thoại và địa chỉ đã cho vứt bỏ rồi chứ?”

“Vứt thì không có vứt, chỉ là lúc em rời đi New York quá vội, căn bản không có mang theo sổ ghi chép của mình.” Cô giải thích.

“Tại sao phải vội như vậy?” Anh quan tâm hỏi.

“Hôm nào sẽ nói cho anh biết!”

“Được, anh cho em tấm danh thiếp ở Đài Loan của anh, em thì đưa dãy số di động của em cho anh lưu.” Anh vừa lấy ra danh thiếp đưa cho cô, vừa lấy bút ghi lại số di động của cô.

“Cát Liệt! Thật vui có thể tình cờ gặp anh!” Trong lòng của Bành Tiểu Mạn dường như tìm được một người anh trai thất lạc nhiều năm.

“Hữu duyên nha!” Nói xong, anh nhìn về phía hai người bạn trai của cô cách đó không xa, vẻ mặt của một người trong số đó có thể đi so cùng với vẻ mặt hung ác của Diêm Vương. “Người nào là bạn trai của em?”

Cô ngay cả quay đầu lại cũng không có đáp: “Hai người đều không phải a!”

“Đều không phải!” Lần này thật là Cát Liệt nhìn không hiểu rồi.

“Thế nào?” Cô vẫn không có quay đầu lại.

“Một người trong đó.....” Anh khẽ nhếch một nụ cười mang theo giễu cợt. “Dường như muốn đem anh cắt thành tám khúc.”

“Anh nói nhất định là tổng giám đốc của tập đoàn Chương Thị, cái tên kia không biết cười, luôn luôn đều là loại biểu cảm này!” Bành Tiểu Mạn lơ đãng. “Nhưng anh ta càng cái loại biểu cảm này, em liền càng thích đùa anh ta!”

“Buộc anh ta?!” Cát Liệt khó có thể tin kinh hô.

“Xem anh ta một ngày cao nhất có thể cười mấy lần.”

“Katrina——” Cát Liệt chỉ gọi tên của cô, nhưng cũng không có dùng lời nói vạch trần chỗ tình hình ánh mắt anh đã nhìn thấy. “Anh xem em nhanh lên đi thôi, anh sẽ liên lạc với em.”

“Nhất định a!”

~~~~~

~Bành Tiểu Mạn biết cái bữa tiệc tối nay này bị phá hủy, mà còn là hoàn toàn triệt để bị phá hủy, một chút vãn hồi dư lại cũng không có.

Đang cùng Chương Câu cùng đi về phía bãi đỗ xe của khách sạn đồng thời, cô đột nhiên dừng bước lại, dường như một bước cô cũng không thể đi lên trước nữa, bởi vì cô có rất nhiều rất nhiều câu hỏi cần phải có người giải đáp.

Chương Câu cũng ngừng lại, anh không hỏi cô vì sao không tiếp tục đi, chỉ dùng một loại ánh mắt sắc nhọn, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn cô, lại muốn hảo hảo đánh cô một trận đau.

“Tại sao?” Cô chỉ có một câu ngắn gọn này.

“ Tại sao của cô là hỏi cái gì?”

“Rõ ràng chúng ta có thể đàm phán thành công cuộc trao đổi này.” Bành Tiểu Mạn gầm nhẹ ra tiếng. “Ông ta mở ra giá cả với anh không có bất kỳ phản ứng gì nhú mày hoặc là cười lạnh, có thể thấy được độ chấp nhận của ông khá cao, chỉ cần bàn lại một chút, nói không chừng rất nhanh là có thể ký hợp đồng rồi.”

“Đương nhiên ông ta sẽ không nhú mày hoặc là cười lạnh, chỉ cần nhìn thấy cô.....” Anh lộ ra ánh mắt chán ghét. “Có thể ngay cả tên của thể hệ tổ phụ của ông - ông cũng đã quên rồi.”

“Chương Câu, anh đang nói cái gì?” Cô lui về phía sau một bước. “Không cần đem người ta nói giống như là một heo ca.”

“Ánh mắt của ông ta rõ ràng là đã nhìn chằm chằm vào ngực của cô!” Anh không che dấu vẻ mặt khinh thường của mình chút nào.

“Tư tưởng của anh thực sự thấp kém.” Cô mắng to.

“Bành Tiểu Mạn, tôi đương nhiên muốn đàm phán thành công chuyện làm ăn, tôi đương nhiên muốn bán đi khu đất này, nhưng——” Anh hung dữ rống lên với cô, “Không phải là dựa vào sắc đẹp!”

“Anh là đang chỉ trích tôi.” Cô tức giận đến đầu tê dại, hai tay có chút run run.

“Cô đang ông ẹo làm dáng!”

“Tôi chỉ là thân thiện.”

“Cô lẳng lơ khoe khoang!”

“Tôi chỉ là lịch sự.”

“Thân thiện, lịch sự cái quỷ gì!” Dù sao cũng đã bắt đầu rồi, anh cũng không có gì kiêng nể. “Bành Tiểu Mạn, nếu như tôi cần gái hồng lâu, tôi sẽ tìm một người chân chính đến, không cần cô nghiệp dư tới đóng vai phụ.”

“Anh nói tôi là gái hồng lâu?” Cô không có động thủ thưởng cho người cái tát, cho nên cô không biết làm như thế nào hướng về phía của anh ta hươ tay của mình ra, bằng không cô thực sẽ cho anh một bạt tai.

“Là cô tự đem mình biến thành gái hồng lâu.”

“Tôi không có!” Cô giậm chân.

“Vậy cô làm gì cười với ông ta đến mức nhiệt tình như vậy? Cô làm gì dùng giọng nói thân mật như vậy trả lời mỗi một cái vấn đề của ông ta? Hơn nữa ông ta muốn mua đất ở Đài Loan, ông ta hỏi cô tình hình ở New York làm cái gì?” Anh biết mình chỉ là đang phát huy đề tài lộn xộn.

“Đây là nói chuyện phiếm với nhau!” Bành Tiểu Mạn tức chỉ là hằm hừ. “Anh luôn luôn bày ra vẻ mặt thối, đương nhiên tôi chỉ có thể nói chuyện phiếm với ông ta.”

“Vậy các người từ từ đi nói chuyện phiếm bí mật đi.” Anh vừa nói xong liền tự mình đi về phía trước.

Ngay sau đó Bành Tiểu Mạn cũng mở ra bước chân, nhưng là đi hướng ngược lại với anh. Lúc này cô thà rằng đi gọi taxi hoặc đi đường cả đêm, cô cũng không cần lên xe của anh, cô sợ mình sẽ tức chết khi ở trong xe của anh ta.

Cảm thấy cô không có đi theo, Chương Câu lập tức quay chân lại đi về phía của cô, cũng chặn lại kéo lấy cánh tay của cô, hung hãn xoay người của cô lại đối mặt với mình.

“Cô ở đây muốn tính cái gì?”

“Tránh ra!”

“Cô đang nóng nảy náo loạn cái gì?”

“Không cần anh lo!”

“Cô là cảm thấy đêm nay còn chưa đủ hồngбет sao?”

“Đầu sỏ gây nên là ai?” Cô chất vấn anh.

“Tốt nhất cô im lặng cho tôi.” Giờ phút này tính nhẫn nại của Chương Câu đã hoàn toàn biến mất, anh cảm thấy ngực có một cổ khó chịu không xuất ra được, phát hiện mình đang đứng ở ranh giới mất khống chế.

“Không phải chứ? Anh muốn lấy kim khâu miệng của tôi lại sao?”

“Tôi có thể sẽ.” Anh cười lạnh với cô. “Một khi tôi lấy được kim và sợi, tôi nhất định sẽ làm như vậy, nếu như lời nói của cô lại tiếp tục nói năng lộn xộn.”

“Tôi nói năng lộn xộn?”

“Cô muốn nói cường từ đoạt lý cũng được!”

“Chương Câu——” Bành Tiểu Mạn đột nhiên cúi gập người xuống cởi giày cao gót trên chân trái của mình, rất dễ dàng nhận thấy cô muốn dùng gót nhỏ giày cao gót hung hăng chính anh.

Hắn là không phải là nhìn không ra ý đồ cùng ý định của cô, cho nên anh nhanh tay lẹ mắt, trước khi giày cao gót của cô còn chưa gõ trên đầu của anh, thì chặn lại cướp đoạt xuống hung khí trong tay cô.

“Tôi không biết cô bạo lực như vậy!”

“Tự anh chuốc lấy phiền nhiễu.”

“Nhưng cô có bản lĩnh đánh tới tôi sao?”

“Trả giày cao gót cho tôi, tôi đánh cho anh xem.”

“Cô không biết tự lượng sức mình.”

“Anh đáng bị như vậy.”

“Ngoan ngoan lên xe cho tôi.”

“Chớ hòng mơ tưởng!”

Thực sự bây giờ không có tâm tình để tranh cãi với cô ấy, anh lại càng không muốn ngày mai lên đầu đề tin tức, vì vậy một tay lướt qua eo của cô, đem cả người cô bế lên.

Thét lên thiếu chút nữa cổ họng của cô lao ra, nhưng cũng theo bản năng cô vươn tay ôm lấy cổ của anh, cô cũng không muốn vì vậy té ngã chấn động não.

“Cầm lấy giày của cô.” Anh lạnh lùng nói.

Cô ngoan ngoan ôm lấy giày của mình từ trong tay của anh, nếu như cô vẫn muốn gõ anh, bây giờ tuyệt đối là cơ hội tốt, bởi vì bây giờ anh hoàn toàn không có phòng bị, là anh hoàn toàn làm ình rơi vào trong tay cô, chỉ cần cô có thể hạ tâm sắc đá.

“Chương Câu.....” Cô nhỏ giọng gọi.

“Không cần nói tiếp!” Anh cảnh cáo cô. “Bằng không.....”

“Bằng không anh sẽ thế nào?” Cô tò mò không thôi.

“Tôi sẽ hôn đến cô nói không thốt nên lời.” Mặt anh không chút thay đổi uy hiếp.

Quả thực cô không nói gì thêm, như sau đó lại có chút hối hận—— không biết nụ hôn của Chương Cầu là có mùi vị gì?

~~~~~

~Xa xa sau khi nhìn thấy Đỗ Cẩm ngừng xe xong đi ra, sau đó tầm mắt liền một đường nhìn cô hướng về phía mình đi tới, Lập Quốc Uy rút nửa điều thuốc đem ném xuống đất, chờ cô đi đến trước mặt.

Đỗ Cẩm mới ngừng xe xong, liền nhìn thấy Lập Quốc Uy chờ đợi ở trước cửa nhà mình. Hôm nay cô mặc một cái quần dài ống thẳng có thể làm tôn lên đường cong, còn mặc một chiếc áo len có đính sợi kim tuyến như ẩn như hiện, tóc thì tùy ý tán lác ở trên vai, làm cho người ta một loại dung tục lại đẹp. Bành Tiểu Mạn từng nhắc nhở cô cho dù trường hợp nào cũng phải mặc có cùng giày, bởi vì cái dạng này mới có thể tùy thời nhắc nhở mình phải ngẩng đầu ưỡn ngực, cho dù là đứng hoặc đi đều phải có đường cong tuyệt đẹp, và cô nghe theo.

Hiện tại cô chợt phát hiện mình đã có thể tự tin đối mặt với sự xuất hiện bất ngờ của Lập Quốc Uy, cô sẽ không cảm thấy bối rối hoặc sợ hãi.

“Cẩm.” Anh lên tiếng.

“Hải!” Cô tùy ý chào hỏi.

Lập Quốc Uy vẫn là khó có thể chấp nhận cô đại chuyển biến 180 độ, anh quen nếp chim nhỏ nép vào người rồi, mọi chuyện người phụ nữ nhỏ kia thuận theo anh, Đỗ Cẩm trước, là một người phụ nữ anh nói một là một, nhưng mà lúc này——

“Làm thêm giờ sao?” Bởi vì đã đợi cô một hồi lâu, cho nên anh mới buột miệng hỏi một câu, anh biết vì hao tổn của công ty Chương Cầu mà công việc trở thành điên cuồng, chỉ kém không có ngủ ở trong phòng làm việc của mình.

“Không, cùng đồng nghiệp đi KTV hát.” Cô nói thật.

“Hát?”

“Đúng vậy a!”

“Nhưng trước đây cô không thích hát.”

“Trước đây tôi là không thích, cảm thấy một đám người cướp đoạt microphone hát có vẻ rất buồn cười, nhưng là sau khi đã đi 2 - 3 lần, tôi cảm thấy rất thú vị, mọi người vô cùng náo nhiệt, rất vui vẻ, thoáng chốc thời gian đã trôi qua rồi, thỉnh thoảng tôi còn không muốn về nhà quá sớm đấy!” Cô nói ra những thay đổi mới của mình.

“Cẩm, đây là nhận xét chân chính hiện tại của cô sao?” Về mặt của anh có chút cứng đờ. “Tôi cũng có thể dẫn cô đi hát.”

“Nhiều người mới vui, tôi——”

“Hai người hát có lạc thú của hai người hát a!” Anh vút cho cô một cái ánh mắt mang theo chút tà tứ.

“Chúng ta chia tay rồi, Lập Quốc Uy, anh đã quên rồi sao?” Đỗ Cẩm nhẹ nhàng nhắc nhở anh. “Tôi nhớ anh cũng rất không thích đi KTV.”

“Cô cũng có thể thích, vậy tôi——”

“Rồi nói sau.” Cô uyển chuyển cự tuyệt.

Không phải là nghe không ra ứng phó của cô, nhưng cái cô gái này rõ ràng đã từng điên cuồng yêu anh, coi anh là trời, là đất, là thân, thậm chí tất cả là của mình, nhưng bây giờ, cô có thể trở nên thay đổi trang nhanh như vậy, thẳng thừng như vậy?

“Anh còn có việc gì sao?” Cô lịch sự hỏi.

“Có ý gì?”

“Tôi muốn đi vào.” Cô quơ quơ cái chìa khóa trong tay.

“Tôi cùng cô đi vào.” Anh chuyện đương nhiên nói.

“Không tốt!” Cô lắc đầu.

“Không tốt?”

“Tôi muốn đi vào nghỉ ngơi, tôi không muốn tiếp đón anh.”

“Cô không cần tiếp đón tôi, tôi cũng không phải khách, nhà cô so với nhà của chính mình tôi còn quen thuộc hơn!” Lập Quốc Uy nói, anh nhấn mạnh giữa bọn họ từng có thân thiết.

“Lập Quốc Uy, anh nói xem chuyện chính là anh quăng tôi trước nhĩ!” Đỗ Cẩm ngọt ngào phản kích. Thì ra mùi vị báo thù là thoải mái như vậy, thì ra vì mình thả ra một hơi cảm giác dễ chịu như vậy, tất cả đau khổ của cô khi đó, tan nát cõi lòng, vào giờ khắc này tất cả đều không thuốc mà khỏi bệnh rồi.

“Cẩm, không cần nhắc lại.” Anh có chút thẹn quá hóa giận.

“Tại sao không đề cập tới? Đây là sự thật a!”

“Lúc đó.....” Anh đột nhiên rất muốn ình hai quyền. “Tôi cũng không có nghĩ đến quá rõ ràng.”

“Tôi thực sự không hiểu,” cô cố ý chọn sơ hở trong lời nói của anh, “Vì sao anh là tùy tùy tiện tiện, tùy tiện khinh suất, chẳng giải thích được đã quyết định chia tay với tôi sao?”

“Đương nhiên không phải.” Anh phát hiện mình tựa hồ không chút lực chống đỡ, trước đây Đỗ Cẩm nói chuyện cũng sẽ không nói trúng tim đen như vậy, cũng sẽ không câu câu đều đâm trúng chỗ yếu của anh như vậy, lúc nào cô cũng ôn hòa nhã nhặn, quan tâm, mà còn hoàn toàn đứng ở lập trường của anh suy nghĩ.

“Vậy bây giờ tính cái gì chứ?” Cô thật bình tĩnh hỏi anh. “Chúng ta chia tay hòa bình như thế rất khó có được, bây giờ rất nhiều tình nhân chia tay đều không phải là làm cho đến máu tươi năm bước, hoặc là như có một mối thù không đội trời chung gì đó, chúng ta xem như là ví dụ điển hình!”

Lập Quốc Uy cười không nổi.

“Anh còn chưa có tìm được đối tượng kế tiếp sao?” Cô quay về với nụ cười ngây thơ, đơn thuần hỏi. “Sau khi chúng ta chia tay.”

“Tôi không có tìm thêm đối tượng nào.” Anh hừ lạnh một cái.

“Không thể nào! Anh luôn luôn không thiếu phụ nữ.”

“Cẩm, tôi không phải là một playboy hoặc là một người đàn ông đói khát tình, tôi không có phụ nữ sẽ không chết cũng không bị sụp đổ.” Anh thật sự rất muốn bắt cô đem vào trong lòng mình, sau đó hảo hảo hôn đủ.

“Vậy là.” cô tỏ vẻ đồng ý.

“Nhưng là tôi hy vọng.....” Câu nói kế tiếp anh lại không nói ra miệng.

“Hy vọng cái gì?”

“Chúng ta.....” Anh thực sự không thể nói trôi chảy. “Cẩm, tôi là nói có thể lúc đó tôi quá.....”

Cô chỉ đánh một cái ngáp thật to. “Lập Quốc Uy, ngày mai tôi còn phải đi làm, tôi thực sự mệt mỏi, nếu như không có chuyện gì quan trọng, anh nên đi thôi, không cần lãng phí thời giờ của tôi.”

“Lãng phí thời giờ của cô?” Anh gầm nhẹ, như là một con sư tử đực bị thương lại chịu nhục. Rốt cuộc bây giờ cô đem anh trở thành cái gì?

“Tôi rất buồn ngủ.”

“Đây là cảm giác thực sự của cô bây giờ sao?” Anh chất vấn. “Ngủ?”

“Vâng” Đỗ Cẩm nhìn thẳng anh. “Tôi còn phát hiện, một người ngủ thì thoải mái hơn so với ngủ cùng với anh, yên ả hơn, cũng dễ dàng đi vào mộng đẹp hơn.”

“Không phải là cô thực sự nghĩ như vậy chứ?”

“Tôi.”

“Cẩm.....”

“Gọi tôi Đỗ Cẩm đi, chúng ta đã không còn là tình nhân rồi.”

~~~~~

~Rõ ràng không cần tự mình đem những văn kiện này đưa đến văn phòng làm việc của Bành Trung Hằng, nhưng là có một lý do Chương Câu không muốn đi đối mặt cũng không muốn thừa nhận, cho nên anh đi tới bộ phận phiếu khoán, đang lúc anh muốn bước đi vào thì lại nghe đến thanh âm của Bành Tiểu Mạn, dường như cô đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi nay tám giờ? Được..... Em biết rõ con đường kia, có thể đi xe điện ngầm. Không cần đến đón em, tôi gặp..... Được rồi, toàn bộ do anh an bài.”

Mà Bành Tiểu Mạn mới vừa kết thúc điện thoại, chân của Chương Câu liền lập tức sải bước tới văn phòng làm việc của Bành Trung Hằng, nhưng Bành Trung Hằng không có ở đây, mà anh cố tình lạnh lùng nhìn cô một cái. Trong mấy ngày này anh và cô trải qua, luôn luôn bị vây ở một loại trạng thái căng thẳng.

“Câu của cô đâu?”

“Đi họp.”

“Mấy thứ này cho ông xem qua trước, sau đó bảo ông làm một phần báo cáo nhanh cho tôi!” Anh giả vờ chưa từng nghe qua, cái gì cũng không biết. “Đêm nay tất cả nhân viên ở tầng lầu này đều phải làm thêm giờ.”

“Không bao gồm tôi chứ?” Bành Tiểu Mạn chỉ chỉ mình.

“Cô không có đi làm ở tầng lầu này sao?” Hai mắt của anh bắn ra một tia tà ác, hơi thở cổ tình.

“Nhưng tôi chỉ là một tiểu muội, không quan trọng phải không?”

“Cô cùng mọi người giống nhau phải ở lại.” Anh cường bách nói.

“Tôi cũng có thể xin nghỉ chứ?”

“Không được!”

“Nhưng là tôi đã có hẹn cùng người khác rồi.” Bành Tiểu Mạn tức giận tới mức giậm chân. “Tại sao anh không tuyên bố sớm một chút? Hơn nữa tôi cũng không có nghe Đỗ Cẩm nhắc qua, xin lỗi! Tôi không thể phối hợp.”

“Cái cuộc hẹn gì quan trọng như vậy?” Chương Câu muốn dò hỏi cô. “Cô nói ra tôi nghe một chút, nói không chừng tôi có thể dàn xếp được.”

“Tôi có hẹn với Cát Liệt, chính là người nói chuyện với tôi đêm đó ở nhà hàng Tây trong khách sạn của anh họ anh.” Cô hoàn toàn không có để tâm thật thà nói.

Anh cũng không có quên nhân vật như thế, lúc đó anh cũng không có đi tra hỏi quan hệ của cô với cái tên kia, nếu bây giờ cô nhắc đến, gặp dịp anh mượn nước đẩy thuyền, hỏi tới cũng danh chính ngôn thuận.

“Anh ta cùng cô có quan hệ gì?” Anh giả vờ nhẹ nhàng băng quơ hỏi.

“Chính là bạn bè quen biết đã lâu a.”

“Chỉ là quen biết?”

“Ừ, còn rất quen thuộc,” Bành Tiểu Mạn không biết rốt cuộc anh muốn nghe câu trả lời nào, “Anh ấy cũng biết cha, và mẹ của tôi, đã từng đến nhà của chúng tôi ở New York, có một năm còn cùng chúng tôi trải qua lễ giáng sinh, thế nào? Tôi nói như vậy đã đủ rõ ràng, mình bạch chưa?”

“Các người..... Có tính bạn bè trai gái hay không?” Anh vẫn hỏi tới cùng, nhưng lời nói vừa mới hỏi xong, anh đã rất muốn đánh mình một quyền.

“Làm ơn, anh hỏi vấn đề có chút hữu ích có được hay không?” Cô nhìn nhìn đồng hồ. “Tôi có thể tan ca sớm hay không? Tôi muốn đi thăm mỹ viện gội đầu, không bằng anh khấu trừ tiền lương của tôi đi.”

“Rõ ràng cô rất để ý cuộc hẹn này?”

“Đã rất lâu rồi tôi và Cát Liệt không có nói chuyện với nhau, uống rượu.”

“Nói chuyện, uống rượu?”

“Tỷ lệ của tôi rất tốt.” Cô tự tăng bốc mình. “Tôi thường cùng Cát Liệt đựng rượu[1] ở New York, xem ai ngã xuống trước, kết quả hầu như chúng tôi cân sức ngang tài, anh ấy không có thắng, tôi cũng không có thua!”

[1]Đựng rượu là so xem ai uống nhiều hơn, lại không sao. Đựng rượu thường là 1 lần uống hết cả ly.

Chương Cầu không biết lúc này anh là nên quay đầu đi ra nơi này, hay là đem cô đánh bất tỉnh trực tiếp cột vào trên ghế, anh thực sự không thể quyết định, hơn nữa anh tuyệt không thích loại cảm giác này.

“Có thể hay không?” Cô cứ nhiên nắm lấy cánh tay của anh làm nũng. “Ngày mai tôi tự động làm thêm giờ bù lại, có thể như thế chứ?”

“Cô thật sự muốn đi như vậy?” Vẻ mặt của anh bắt đầu âm tình bất định.

“Muốn!”

“Nói cái gì cũng phải đi?” Anh vung lắc tay mình khỏi bàn tay nắm chặt của cô.

“Tôi muốn đi!”

“Vậy hãy đi đi.” Anh hừ mũi nói. “Cô nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm sao?” Nói dứt lời, anh nhìn cũng không nhìn cô một cái đi qua từ bên hông cô, sai bước rời khỏi văn phòng làm việc của bộ phận phiếu khoán.

7. Chương 7

Cát Liệt dẫn Bành Tiểu Mạn đến hộp đêm mở mang kiến thức văn hóa Đài Loan, vừa có rượu, lại vừa có thể khiêu vũ, còn có một đám thanh niên tân thời, hẳn là nơi rất thích hợp với cô.

Mà phản ứng của cô cũng thực sự rất Hi, vốn là vẫn cho rằng chỉ có ở New York mới có nơi như thế này, thật không ngờ hộp đêm ở Đài Loan cũng không khác biệt so với New York, từ khi đến Đài Loan tới nay, kể ra thì đêm nay cô thả lỏng nhất, có thể buông thả mình nhất.

Cảm nhận được vui vẻ cùng hưng phấn của cô, cả đêm vẻ mặt của Cát Liệt đều tươi cười, anh kêu một mạch ba chai rượu Brandy dự định đựng rượu với cô, xem cuối cùng là ai đầu hàng trước.

“Katrina, em vội vàng đến Đài Loan nguyên nhân có thể tiết lộ không?” Cát Liệt quan tâm. “Có chỗ nào mà anh có thể giúp được hay không? Em có thể mở lời với anh, miễn là anh làm được.”

“Cha của em bị phản tử khủng bố theo dõi.” Một hơi của cô là nửa ly rượu Brandy.

“Không thể nào?! Chẳng lẽ bọn họ muốn bắt cóc là để đòi tiền chuộc? Nhưng đối tượng này thường đều chọn có liên quan với các công chức chính phủ hoặc là có chính trị, nhưng Edwar là một thương nhân.....”

“Thực ra cha của em là thành viên do thám của CIA.” Cô đã có thể bình tĩnh chấp nhận cái sự thật này.

“CIA?” Nhất thời Cát Liệt cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Đủ sức bắt ngờ chứ?”

“Anh có người bạn tốt là thương nhân môi giới súng đạn, còn CIA thì anh chưa từng tiếp xúc qua.” Âm lượng của anh nhỏ chút. “Nhưng mà bây giờ bọn họ ở nơi nào? Mẹ của em yêu cha em như vậy, nhất định là bà ở cùng một chỗ với ông.”

“Bọn họ ở Mexico.”

“Vậy em đến Đài Loan là đi nương nhờ ai a?”

“Cậu của em.”

“Ngày thường em đều đang bận rộn những gì?” Anh quan tâm hỏi. “Nhất định phải tìm một chút chuyện để làm mới không nhàm chán, không ngại, em có thể đến công ty của anh đi làm, khả năng Anh văn của em là không có vấn đề, em lại thông minh như thế, chỉ cần tìm một người chỉ bảo dạy cho em, tin tưởng không bao lâu, em có thể trở thành nữ cường nhân trên thương trường!”

“Cát Liệt.....” Bởi vì anh có mắt nhìn người biết anh hùng, Bành Tiểu Mạn cảm động đến thiếu chút nữa nước mắt dâng trào. “Chúng ta phải uống cạn ba ly!”

“Tại sao?”

“Anh thật tinh mắt, đây là ly thứ nhất.” Cô giải thích.

“Ly thứ hai đây?”

“Anh có tình yêu.”

“Tình yêu?” Anh không biết cái này cũng có thể trở thành lý do cạn ly.

“Về phần ly thứ ba.....” Ánh mắt của cô mang theo tiếc nuối. “Vì hai chúng ta làm bạn bè cả đời mà cạn, bởi vì là rất rõ ràng chúng ta không thể nào yêu đối phương.”

“Không sai.” Anh hoàn toàn đồng ý.

“Cát Liệt, anh thực sự là một người đàn ông vừa ưu tú lại vừa xuất chúng, mặc dù lớn hơn em mười tuổi, nhưng..... Sức hấp dẫn của anh tràn đầy, hơn nữa lại nhiều tiền, vui tính, mà tại sao em lại không động lòng chứ?” Bành Tiểu Mạn hỏi anh cũng hỏi mình. “Càng thêm kỳ quái!”

“Không kỳ quái, có một số người chính là chỉ thích hợp làm bạn bè, làm thế nào cũng làm tình nhân không được. Huống chi, trong lòng của anh sớm đã có đối tượng rồi.” Cát Liệt chưa từng có giấu diếm được cô cái gì.

“Ở Đài Loan hay là New York?”

“Ở Đài Loan.”

Vậy bây giờ các người chân chính quan hệ mật thiết rồi?” Dường như phản ứng của cô còn kích động hơn so với Cát Liệt. “Cô ấy là làm cái gì? Các người sắp kết hôn rồi sao? Em có thể làm phù dâu hay không?”

“Katrina, chuyện còn chưa có được chắc chắn, người phụ nữ kia còn đang chống cự!” Anh có chút cười khổ thừa nhận.

“Chống cự anh! Cô ấy là người mù à?”

“Katrina, hy vọng là em đang ủng hộ.” Anh dí dỏm nói: “Anh cũng cho rằng cô ấy không nên cự tuyệt anh.”

“Ngày nào đó nhất định phải để cho em gặp mặt cô ấy.”

“Vậy thì có vấn đề gì?” Trước tiên anh cạn một ly. “Katrina, em thì sao? Đàn ông bên cạnh em mắt đều bị mù sao? Rốt cuộc bây giờ em đang bận cái gì?”

“Em đang làm việc cho cậu, không——” cô lập tức chữa lại, “Làm tiểu muội chạy việc vặt cho rất nhiều người, anh có biết tập đoàn Chương Thị không?”

“Ở Đài Loan người nào không biết?”

“Một tháng em chỉ có hai vạn nguyên tiền lương.....” Nhìn thấy hai mắt của anh đột nhiên mở to, cô lập tức nhấn mạnh. “Là Tân Đài Tệ! Thực sự là quá sỉ nhục người, bất quá em cũng không so đo, nói không chừng ngày mai em sẽ trở về New York, chỉ cần chuyện của cha em kết thúc, em lập tức đi ngay.”

“Lập tức?!” Cát Liệt cười. “Không có bất kỳ lưu luyến gì sao?”

“Phải lưu luyến cái gì?”

“Ở đây không có người trong lòng của em sao?”

Cô lập tức nghĩ đến Chương Câu, nhưng mới một giây, cô liền kêu mình chớ ngu ngốc. Có lẽ tên kia đối với cô so với người giúp việc nhà anh ta còn không bằng, chưa bao giờ từng hảo hảo nói chuyện cùng cô, cũng chưa từng chủ động cười với cô, có chính là lời nói lạnh nhạt.

“Cát Liệt, chúng ta không cần nói mấy thứ chuyện mất hứng này.” Một hơi lại cạn một ly, cô uống một cách rất hào hùng.

“Em uống ít chút.”

“Em sẽ không say a!”

“Mỗi lần em đều nói như vậy, anh là sợ cậu của em sẽ bị dọa, cái người này sau khi say em sẽ không ngừng nói chuyện, ca hát, nhảy múa điên cuồng, cũng giống như là yêu tinh gì đó trên người.” Anh cười trêu nói.

“May mà anh không nói quỷ nhập vào người,” Bành Tiểu Mạn tự mình đánh trống lảng. “Bầu không khí đêm nay thật là tốt, em muốn uống vài ly.”

“Có lẽ sau này cậu của em sẽ không cho phép em đi ra ngoài cùng anh.”

“Nếu như biết rõ tình bạn của hai chúng ta, tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

“Vậy em cũng phải ngấm lại ngày mai còn phải đi làm.”

“Đi làm? Lấy ít tiền kia làm những việc vớ vẩn.....” Bành Tiểu Mạn biểu hiện một bộ bất cần. “Việc này em liền hảo hảo say một lần, sau đó ngày mai tự động nghỉ phép, xem ông chủ có thể gây khó dễ em thế nào? Anh ta cũng không thể đến nhà cậu của em kéo em đi làm a?”

“Nghe qua.....” Cát Liệt hiểu ý mỉm cười một cái. “Đường như rất thú vị nha!”

~~~~~

~Chương Câu cũng không có thông báo cho anh họ của anh, liền đến chỗ khách sạn PianoBar, một mình buồn bực bắt đầu uống rượu, vừa nghĩ tới lúc này Bành Tiểu Mạn cũng là đang uống rượu, hơn nữa trong lòng tuyệt đối là cùng anh hoàn toàn khác biệt, thì tâm tình của anh càng thêm buồn bực.

Chương Tử Cường nhận được thông báo của người phục vụ ở quán rượu liền chạy tới, mặc dù thời gian này em họ của anh thỉnh thoảng nửa đêm sẽ tới uống vài ly, nhưng chuyện anh không có thông báo trước đã xuất hiện thì là lần đầu tiên gặp.

“Làm sao vậy?” Từ sao lưng võ xuống bã vai Chương Câu, anh đến ngồi xuống chân ghế cao để trống bên cạnh anh ta.

“Chỉ là muốn đến uống một ly.”

“Tình hình khá hơn chút chưa?” Chương Tử Cường hỏi là về tình trạng hao tổn của tập đoàn Chương Thị. “Gần đây thị trường chứng khoán cũng không tệ.”

“Có lẽ sắp tới tôi phải thu lại một số ngành.”

“Nghĩ rõ ràng rồi?”

“Đau dài không bằng đau ngắn.”

“Vậy thì đi làm đi!” Trước sau anh đều cổ vũ em họ mình, “tình hình sẽ không tệ mãi như vậy, cuộc sống cũng có lên có xuống, không có công ty nào là vĩnh viễn kiếm tiền hoặc là vĩnh viễn thua lỗ.”

“Anh họ, xem ra đêm nay anh đặc biệt thông minh, đặc biệt bất đồng?” Chương Câu nửa trang nửa giả trêu chọc. “Đáng lẽ tâm tình của tôi vốn là rong chơi đến đáy cốc, nhưng là bắt đầu vào giờ khắc này, cả người tôi lại sáng tỏ thông suốt, trời cao biển rộng.”

“Tâm tình của mày vì sao lại rong chơi đến đáy cốc?”

Anh không trả lời, chỉ buồn bực châu đầu uống rượu. Anh có thể nói cái gì với anh họ? Nói đêm nay Bành Tiểu Mạn cùng với một người đàn ông nào đấy đi ra ngoài uống rượu chè chén say sưa, mà anh lại chỉ có thể một mình uống rượu giải sầu, giống như là một người đàn ông khốn khổ, đây không phải là đang tự trước lấy nhục sao?

“Cùng..... Tiểu Mạn có liên quan sao?” Chương Tử Cường can đảm phỏng đoán, tin tưởng tám chín phần mười là đúng.

“Anh họ, anh nhất định phải nhắc đến cô ấy sao?” Chương Câu lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta một cái.

“Chẳng lẽ không có liên quan với cô ấy?”

“Hừm!” Anh trả lời như vậy.

“Em họ a, thật ra thì nếu mày có tình ý với cô ấy, thì mày cứ bày tỏ thái độ đi! Anh rất là tự mình biết mình— biết mình không chút phần thắng nào, cho nên sẽ không bước xuống dòng nước đục.” Đây chính là ưu điểm của anh, chưa bao giờ miễn cưỡng người khác hoặc là hành hạ mình.

“Theo đuổi! Lấy cái gì theo đuổi? Hiện tại tập đoàn Chương Thị——”

“Em họ, sớm muộn gì tập đoàn Chương Thị cũng sẽ trở mình, mày khổ cực như vậy, nỗ lực như vậy để ngăn cơn cơn sóng dữ.....” Chương Tử Cường nghiêm mặt nói: “Không phải Tiểu Mạn là cô gái hám giàu chứ?”

“Không phải đâu.” Anh nhún nhún vai.

“Vậy mày còn cứng rắn chờ chờ cái gì?”

“Cô ấy..... Sớm muộn gì cũng sẽ trở về New York.”

“Nhưng bây giờ cô ấy còn chưa có trở về a!” Anh bắt đầu hoài nghi trong đầu của em họ đã chứa đựng những thứ gì? Đường như bình thường ý nghĩ bị rác rưởi gì đó làm cho tắc lại.

Chương Câu chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh họ của mình.

“Anh đây đổi lại cách nói khác.....” Chương Tử Cường hắng giọng. “Nếu như vì do dự của mày, mà khiến Tiểu Mạn bị người đàn ông khác theo đuổi, mày có thể già tâm can hay không?”

Anh không có bất kỳ biểu hiện thái độ gì, hoặc là có bất kỳ phản ứng gì.

“Muốn khóc cũng không có lợi ích gì.”

“Anh họ, anh cho rằng..... Tôi cùng Tiểu Mạn thích hợp sao?” Rốt cuộc anh cũng dỡ xuống tâm phòng bị mà hỏi.

“Cô ấy có thể làm ày cười.” Anh cho anh ta một vẻ mặt chắc chắn.

“Là những truyện cười trên mạng kia làm tôi cười.”

“Nhưng là ai nói ày nghe?”

Anh sợ run lên, thật ra thì không phải chỉ có truyện cười trên mạng mới làm anh cười, trong lúc chung đụng và nói chuyện cùng với Tiểu Mạn, anh thường không tự chủ được bật cười, thường đột nhiên quên mất kỳ thực mình có rất nhiều rất nhiều chuyện phải phiền muộn, căn bản anh không nên cười, nhưng dù sao cô ấy cũng có thể làm cho anh quên ưu sầu.

“Hơn nữa mày phải đi đâu tìm người vợ xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy như cô ấy?” Chương Tử Cường ghen tị nói.

“Vợ?”

“Em họ, chẳng lẽ mày chỉ muốn vui đùa một chút?”

“Tôi cũng không muốn đùa giỡn bất lý người phụ nữ nào, nhưng bây giờ nói tới vợ.....” có phải anh họ này của anh còn chưa uống đã say hay không? “Có phải là nói quá xa rồi hay không, tôi với cô ấy ngay cả tình trạng cơ bản nhất cũng chưa tiến vào, làm không tốt ngay cả bắt đầu cũng sẽ không có.”

“Cho nên mày cũng không có ham muốn chiếm hữu đối với cô ấy?” Chương Tử Cường nghiêng nghiêng đầu hỏi, một bộ muốn Chương Câu không cần kiên cường, cũng không cần vệt chết mà miệng còn cái bướng.

“Ham muốn chiếm hữu danh từ này rất ngu, người nào đó có thể vĩnh viễn chiếm giữ người nào đó?”

“Mày cũng sẽ không ghen?”

“Tôi còn không biết đám chua là cái mùi vị gì.”

“Nhìn thấy cô ấy cùng người đàn ông khác ở cùng nhau, mày sẽ không tức đến đỏ mắt à?”

“Anh thật là đánh giá cao sức hấp dẫn của cô ấy, lại coi thường định lực của tôi.”

“Em họ, vậy mày thực sáng suốt nha.” Đáy mắt của Chương Tử Cường lộ vẻ giễu cợt. “Chỉ có điều lúc này một mình mày chạy tới uống rượu giải sầu đại biểu cái gì? Cô ấy chỉ là cùng khách hàng của tập đoàn Chương Thị các người nói hơn hai câu, cười hơn hai lần, mày liền chịu không nổi rồi, vậy——”

“Tôi chỉ là đột nhiên muốn uống hai ly,” Chương Câu tức giận. “Nhưng bây giờ tôi lại không muốn uống.”

“Uống ít chút là đúng.” Anh cũng hy vọng em họ không nên dựa vào rượu đến giải sầu nỗi buồn.

“Tôi thà rằng quay về văn phòng làm thêm giờ, còn tốt hơn ở chỗ này nghe anh thao thao bất tuyệt.” Chương Câu làm bộ đưa tay muốn cầm bóp da.

“Tính của anh.” Chương Tử Cường ngăn cản anh ta móc tiền.

“Chút tiền rượu này tôi còn không nhìn ở trong mắt.”

“Cũng bởi vì là chút tiền nhỏ, cho nên không cần khách sáo với anh.” Trong nháy mắt Chương Tử Cường hướng về phía của anh. “Nếu như sau này cô ấy thật sự là em dâu của anh, thì những tiền rượu này anh liền muốn gộp lại để làm hồng bao cho bọn mày.”

“Chương Tử Cường, anh cần phải đi phẫu thuật thay đổi bộ não rồi!”

“Mày mới cần, bởi vì đầu óc người xoay không kịp là mày.” Anh cười ha ha.

~~~~~

~Bành Trung Hằng có chút không được tự nhiên lại lúng ta lúng túng đứng ở trước mặt của tổng giám đốc. Không biết tổng giám đốc vì chuyện gì không thể không tìm Tiểu Mạn? Rõ ràng đã nói cho cậu ta biết Tiểu Mạn xin phép nghỉ rồi.

“Bị ốm?” Chương Câu thản nhiên hỏi, nhìn không ra phản ứng chân thật trong lòng. Rõ ràng hôm qua cô ấy vẫn còn sinh khí dồi dào.”

“Tiểu Mạn không có bị ốm.”

“Vậy tại sao không đến đi làm?”

“Tổng giám đốc tìm Tiểu Mạn.....” Bành Trung Hằng muốn biết có phải cô cháu gái của mình gây họa gì hay không. “Có phải có chuyện gì hay không?”

“Có một số việc cần cô ấy đến xử lý!” Anh không thể không nói như vậy: “Nếu cô ấy không có bị ốm.....”

“Nhưng là thật sự hôm nay nó không thể đến.”

“Nguyên nhân gì?” Chương Câu tra hỏi.

“Nó..... Nó uống rượu một chút cũng không biết!” Bành Trung Hằng nói ra tình hình thực tế, bởi vì ông thật sự tìm không được bất kỳ lý do hoàn hảo nào.

“Ông nói là.....” Anh nghe vậy biến sắc.

“Nó say đến bất tỉnh nhân sự.” Bành Trung Hằng lúng túng nói.

“Bất tỉnh nhân sự?”

“Sáng sớm tôi gọi thế nào gọi nó cũng bất tỉnh, nghĩ rằng vai trò của nó cũng không phải quan trọng, vì thế tự ý giúp nó xin nghỉ hai ngày, tổng giám đốc cậu muốn khấu trừ tiền lương của nó thế nào cũng không quan trọng, nó sẽ không lưu tâm.” Ông chỉ hy vọng có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Chương Câu hoàn toàn không nghĩ tới giờ khắc này tâm tình của mình lại phập phồng lớn như vậy, trong đầu chỉ có một ý niệm..... Đó chính là lập tức kéo cô đến, muốn cô hảo hảo nói rõ ràng.

“Có thể cho tôi địa chỉ nhà của ông không?” Cho dù anh lại tức giận, vẫn là rất có chừng mực hỏi.

“Tổng giám đốc, cậu muốn.....”

“Tôi nên quan tâm nhân viên của tôi một chút.”

“Nhưng Tiểu Mạn nó.....”

“Tôi tin rằng cô ấy nên rời giường rồi, mặt trời đã lên cao, nắng chiếu đến cái mông của cô ấy rồi.” Chương Câu ngụ ý sâu xa cười.

~~~~~

~Bành Tiểu Mạn không biết là người nào tàn nhẫn như vậy, cứ nhiên đem rèm cửa sổ của căn phòng kéo ra, ánh mặt trời chói mắt thiếu chút nữa đã làm mắt của cô bị mù, cô lập tức nắm lấy chăn bông che phủ đầu của mình, nhưng động tác này lại làm cho đầu của cô đau kịch liệt, cả đầu dường như bị người xé làm đôi.

“Mợ, cầu xin mợ kéo lại rèm cửa sổ.....” Cô ở trong chăn than ngậm. “Con sắp chết rồi.....”

“Tiểu Mạn, dậy đi!” Mợ của cô có chút khẩn trương lắc lắc cô. “Có người tới thăm con.”

“Là ai? Santan sao?”

“Không phải Santan.” Người đáp lời là Chương Câu. “Chính là tổng giám đốc của cô mà thôi, Bành Tiểu Mạn.”

Bành Tiểu Mạn không có bất kỳ động tĩnh gì, chỉ khi mình là đang nằm mơ, cho là mình còn chưa có thanh tỉnh, còn đang say rượu, bởi vì Chương Câu không thể nào đến nơi này.

“Tiểu Mạn.....” Mợ của cô nóng lòng sắp choáng váng. “Thức dậy.”

“Mợ, con cần panadol, đầu con đau.....”

“Trước tiên thức dậy đi!”

“Con không dậy nổi.....” Cô ở trong chăn kêu lên, “Đầu của con đau quá, mợ dứt khoát lấy một cây dao phay cho con, để cho con cắt cái đầu, con không muốn sống.....”

Chương Câu biết rõ làm như vậy rất không lễ độ, rất khiếm nhã, nhưng anh đã giận đến cái gì cũng không để ý, càng thêm không quan tâm vợ của cấp dưới sẽ nhìn anh như thế nào, anh tự tay nắm lên cái chăn đắp ở trên người của Bành Tiểu Mạn, sau đó dùng lực vén lên.

Bành Tiểu Mạn lập tức ôm lấy đầu của mình, đồng thời đem mình co lại giống như một con tôm, cô nhắm hai mắt, có chút thống khổ kêu thảm.

“Mợ, mợ đừng nhẫn tâm như vậy.....”

“Tiểu Mạn, không phải là mợ a!” Mợ của cô vô tội khê gọi.

“Mở mắt của cô ra!” Chương Câu rít lên.

“Anh là ai a?” Hiển nhiên cô còn chưa có làm rõ ràng tình huống. “Tôi ở trong địa ngục sao? Anh sẽ không phải là Diêm Vương chứ!”

“Tôi là Chương Câu.”

“Chương Câu?”

“Cái người mà mỗi ngày tôi tính xem là nợ nần cười mấy lần..... Chương Câu!”

Chợt mở mắt, đầu tiên là Bành Tiểu Mạn nhìn thấy mẹ, sau đó nhìn thấy..... Đứng ở bên cạnh mẹ của cô, cao hơn mẹ của cô nữa cái đầu - Chương Câu, anh ta thực sự ở chỗ này, thực sự xuất hiện ở trong phòng của cô.

“Anh.....” Đột nhiên cô nói không ra bất cứ lời nói nào.

“Rất cuộc cô thật là không có suy nghĩ?” Anh không quên đổ dầu vào lửa. “Là muốn panadol hay là dao phay?”

“Tại sao anh lại đến?” Cô có chút nói ngọng hỏi. “Hửn là cậu của tôi có giúp tôi xin nghỉ chứ?”

“Ông đã giúp cô xin nghỉ hai ngày.”

“Vây..... Hai ngày đã qua rồi sao?”

Chương Câu nhìn quần áo nhăn nheo trên người của cô, còn có toàn thân mùi rượu, rõ ràng ngày hôm qua cô vừa về nhà liền nằm xuống ngủ. Càng không biết một cô gái tại sao có thể uống say đến như vậy, cô không sợ bị lợi dụng? Thực sự không có cảm giác sợ bất cứ nguy hiểm gì sao?

“Bành phu nhân, có thể phiền bà giúp Tiểu Mạn đi tắm rửa, để cho bản thân sạch sẽ chút hay không?” Mặc dù anh rất muốn tự mình động thủ, nhưng anh biết hôm nay, giờ phút này là không thích hợp.

“Đương nhiên có thể.” Mẹ của Bành Tiểu Mạn liền nói.

“Chương Câu, anh quản quá nhiều rồi?” Cô kháng nghị. “Tôi không muốn gội đầu, tắm rửa, tôi muốn đi ngủ!”

“Không được, cô không được phép!”

“Đây là nhà cậu của tôi——”

“Nửa tiếng sau tôi chờ ở trên xe bên ngoài nhà cậu của cô, cô còn có 30 phút.”

Nói xong Chương Câu hướng về phía Bành phu nhân gật đầu một cái, sau đó tự mình đi ra căn phòng của cô.

“Anh cho rằng anh là ai hả?” Bành Tiểu Mạn kêu lên, nhưng lại lập tức đổi lấy một trận đau đầu.

“Tiểu Mạn, cậu ta là làm thật.”

“Mẹ.....”

“Không tới 30 phút rồi!” Mẹ của cô còn lo lắng hơn cô. “Thoạt nhìn cậu ta giống như là muốn chuẩn bị đại khai sát giới, con chó đấu với cậu ta, cứu cứu mọi người chúng ta thôi.”

~~~~~

~Sau khi đưa cốc cà phê cho cô, Chương Câu cũng không có bất kỳ động tác nào thêm nữa, anh trầm mặc, vẻ mặt nguội lạnh ngồi ở vị trí cầm lái, không nhìn cô có vẻ như không muốn nói chuyện.

Kỳ thực tắm rửa nước ấm, thay một bộ quần áo sạch sẽ, hơn nữa sau khi ới lên ới xuống, cô cảm thấy mình cuối cùng cũng giống một “người” rồi, hiện tại trên tay còn có một cốc cà phê, cô biết mình gần như có thể trở thành người bình thường rồi.

Khẽ nhấp cà phê vào miệng, “cám ơn.” Cô biết lúc này nên bày tỏ chút gì đó.

“Tóc của cô còn chưa có sấy khô.” Anh trả lời cô một câu hoàn toàn cùng lời của cô không có bất cứ liên quan gì.

“Tôi luôn luôn để cho chúng nó khô tự nhiên.”

“Như thế rất dễ dàng bị cảm, đau đầu.”

“Anh.....” Trong lòng của cô thoáng chốc cảm giác có chút mơ hồ. “Anh đang bày tỏ sự quan tâm của anh sao?”

“Tôi là đang bày tỏ phần nộ của tôi!” Mãi cho đến giờ phút này, Chương Câu mới để cho tâm tình của mình thực sự bộc phát. “Bành Tiểu Mạn, cô là gái quán rượu sao? Cô biết uống rượu như thế là muốn làm cái gì? Cô có tử lượng tốt như vậy, là muốn làm nữ anh hùng của giới rượu sao?”

Cà phê trong tay thiếu chút nữa thì rơi vãi ra ngoài rồi, lớn đến thế này, cô còn chưa bị người mắng đến cầu huyết lâm đầu[1] như vậy, cho nên trong lúc này hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

[1] Cầu huyết lâm đầu: máu chó phun lên đầu người – ý là nói những lời nhục mạ, mắng chửi ghê gớm mà người bị chửi không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

“Cô đã nghe qua chuyện sau khi say rượu không giữ được trình tiết chứ?” Anh lại tiếp tục mắng chửi.

“Cát Liệt anh ấy——”

“Bất kỳ một người đàn ông nào cũng có thể từ một người quân tử biến thành một con sói hung ác, chỉ cần là ở dưới tình huống uống quá nhiều rượu.” Anh càng mắng càng không khống chế được lời nói, một bộ biểu lộ muốn đánh cái mông của cô một trận. “Chẳng lẽ cô không biết uống quá nhiều rượu sẽ rối loạn suy nghĩ của một người bình thường sao?”

“Anh cũng sẽ?” Cô dí dỏm hỏi.

“Bành Tiểu Mạn!” Anh hung hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái.

“Tôi tin tưởng Cát Liệt.”

“Vẫn là cô không nên uống nhiều rượu như vậy.”

“Bầu không khí tốt, tâm tình tốt——”

“Cô vẫn là không biết tôi đang nói cái gì sao?” Không thể kéo cánh tay của cô hoặc là bóp bả vai của cô, bởi vì cà phê trong tay cô sẽ hắt vào trong xe của anh. “Mặc kệ về sau là Cát Liệt hoặc là bất cứ người đàn ông nào, cô cũng không thể phóng túng như vậy.”

“Phóng túng?” Cô lặp lại lời của anh.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi nói không biết kiểm điểm?”

“Không biết kiểm điểm!” Cô thật sự rất muốn, rất muốn đem cà phê còn chưa có uống xong đổ xuống xe của anh, nhưng ngẫm lại xe là vô tội, mình không nên nhỏ mọn như vậy. “Tôi chỉ là cùng bạn tốt uống một chút rượu, cũng không phải là đã làm chuyện đồi phong bại tục gì.”

“Không cho phép cô làm chuyện như vậy nữa!” Anh kiên cường nói.

“Cha tôi cũng không dám ra lệnh cho tôi như thế.”

“Đó là ông dạy con gái không đúng cách.”

“Anh cứ nhiên phê bình cách thức dạy dỗ của cha tôi!”

“Bành Tiểu Mạn, không có bất kỳ một người phụ nữ bình thường, đoan trang, đứng đắn nào lại uống giống như cô vậy, tôi muốn cô hứa với tôi, tuyệt sẽ không lại thất thố như vậy.” Anh biểu lộ một bộ tức giận đến muốn ăn cô.

Cô vốn là muốn cùng anh chiến đấu đến người sống ta chết. Tức giận ai sẽ không? Rõ ràng kêu la ai sẽ không? Nhưng..... Nhưng cô đột nhiên tỉnh táo lại tự hỏi nguyên nhân phản ứng lớn như vậy của anh, nhưng nghĩ như thế nào cũng không có một lý do để anh “nổi giận đùng đùng” như vậy?

“Chương Câu, có phải anh uống lộn thuốc gì rồi phải không?” Cô hỏi một cách nghiêm túc.

Anh đáp lại là ánh mắt nguội lạnh trừng mắt nhìn cô.

“Tôi..... Chẳng qua là một người trợ lý nho nhỏ, trợ lý là cách nói dễ nghe một chút, cùng lắm tôi cũng chỉ là một tiểu muội cao cấp, anh quản tôi nhiều như vậy không phải là quá lãng phí thời gian cùng hơi sức rồi sao?”

“Chỉ cần cô là nhân viên của tôi——”

“Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể không coi cô là nhân viên.”

“Nhưng chỉ cần cô vẫn là.....” Anh phát hiện mình gần như không thể tự bào chữa rồi. “Tôi có thể quản cô!”

Bành Tiểu Mạn không phải là cô gái do dự hoặc là phản ứng chậm nữa nhịp như vậy, cô lộ ra một cái vẻ mặt xảo quyệt, nhìn thẳng hai mắt của anh. “Chương tổng giám đốc, không phải là anh..... Có chút thích tôi chứ?”

Chương Câu không nói, vẫn là cùng cô nhìn nhau.

“Có hay không nha?”

“Không có!”

“Không có?!” Cô không khỏi có chút thất vọng, ủ rũ. “Chương Câu, vậy anh làm những thứ này.....” Cô đề cập chính là anh tới gọi cô rời giường, mua cà phê cho cô, dạy dỗ cô phải làm một người phụ nữ bình thường, đứng đắn, đoan trang, cũng chỉ là cô đang tự mình đa tình?

“Không hợp lý sao?” Cái gì anh cũng không muốn thừa nhận.

“Anh đối với mỗi nhân viên nữ đều như vậy?”

“Mỗi nhân viên nữ của tôi cũng sẽ không giống như cô vậy!”

Đương nhiên cô cũng sẽ cười lạnh, cũng sẽ nổi đóa, nhưng cô chỉ đem cà phê trong tay mình giao đến trong tay của anh, cũng bất kể động tác bất thành linh này có làm cho cà phê rơi vãi ra ngoài hay không.

“Bành Tiểu Mạn.....” Chương Câu gầm lên, bởi vì cà phê đích thật là rơi vãi ra một ít, còn nhỏ giọt đến trên quần tây của anh.

“Cậu của tôi đã giúp tôi xin nghỉ phép rồi, cho nên hôm nay là ngày nghỉ phép của tôi.” Cô cố tình nói ngọt ngào.

“Tôi không có chuẩn nghỉ!”

“Anh sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt này.” Cô trả lời.

“Tiểu Mạn——” Anh đột nhiên thốt ra, nhưng sau đó vẻ mặt của anh liền giận dữ. “Nếu như cô còn muốn có phần công việc này.....”

“Tôi không làm.” Cô kéo cửa xe ra.

“Bành Tiểu Mạn!” Anh gần như ở bờ vực phát điên.

“Xem anh có thể làm gì được tôi?” Cô xuống xe, đồng thời dùng sức đóng sầm cửa xe.

8. Chương 8

Bành Tiểu Mạn thực sự rất có cá tính nói mặc kệ liên mặc kệ, bất kể cậu của cô vừa đấm vừa xoa thế nào, thuyết phục thế nào, cô nói không đi làm chính là không đi.

Ở ngày từ chức thứ ba, Đỗ Cẩm xuất hiện.

“Đi! Dẫn cô đi ăn bánh donuts nổi tiếng nhất Đài Bắc.”

“Đỗ Cẩm, cô là đến làm người thuyết phục à?” Cô thực sự không muốn đi ra ngoài với cô ấy. “Tập đoàn Chương Thị không có tôi cũng sẽ không sụp đổ.”

“Nhưng là có người phát câu đã làm cho người phụ trách của ba bộ phận đưa đơn xin từ chức.” Đỗ Cẩm ám chỉ.

“Ba bộ phận nào?” Cô tò mò hỏi.

“Tôi cho là cô sẽ hỏi là người nào phát câu?”

“Chính là người kia phát câu, cái này còn cần hỏi sao?” Bành Tiểu Mạn không nhin được liếc mắt.

“Cũng đúng!”

Nhưng cô không có làm khó dễ Đỗ Cẩm, huống chi cô cũng muốn ăn bánh donuts nổi tiếng nhất Đài Bắc. Hơn nữa, Đỗ Cẩm không có khoa trương, tiệm này cần xếp hàng vài tiếng đồng hồ mới có thể mua được bánh donuts, quả thật là ăn ngon vô cùng, cô đã ăn ba cái vẫn còn chưa cảm thấy ngán.

“Tiểu Mạn.....” Cô không dám tin nói: “Cô thích ăn đồ ngọt như vậy vì sao lại không mập?”

“Thể chất thôi!”

“Cô không khổ quá được trời ưu ái rồi.” Đỗ Cẩm than thở.

“Đỗ Cẩm, cô mới ăn một cái bánh donuts, miệng không cần ngọt như vậy chứ?” Cô hỏi cô ấy.

“Quay lại đi làm đi.” Đỗ Cẩm đột nhiên nói.

“Tôi không muốn nói cái đề tài này.”

“Từ chức của cô cũng không có hiệu lực.”

“Là chính miệng tôi hướng về phía của Chương Câu lên tiếng nói mặc kệ rồi, như thế còn không có hiệu lực?” Cô cười nhạt. “Vậy cái chức tổng giám đốc của anh ta là duy trì giả à?”

“Anh ta không có phê chuẩn.”

“Tôi mặc kệ anh ta có phê chuẩn hay không phê chuẩn.”

“Cô sẽ không nhận được tiền lương.”

“Nếu như tôi thực sự thiếu hai vạn tiền lương một tháng này,” cô đáp lại với một cái cười lạnh. “Vậy tôi lấy mấy cái túi hàng hiệu đã qua sử dụng đi đến cửa hàng bán cũng không chỉ số tiền này. Đỗ Cẩm, cậu và vợ của tôi rất thương tôi, cô nghĩ rằng tôi thật sự là vì hai vạn nguyên ít ỏi này mà đi làm sao? Vậy không bằng đi MacDonald làm việc cũng lãnh nhiều hơn so với đi làm ở tập đoàn Chương Thị.”

“Cho nên cô ở lại tập đoàn Chương Thị hẳn là rất vui rồi, không phải là cô kết giao rất nhiều bạn tốt sao? Giống như là tôi, Tiểu Mễ, Ariene, Thanh Thanh.....”

“Chúng ta vẫn là bạn tốt nha!”

“Nhưng không thể ngày ngày gặp mặt a.”

“Đỗ Cẩm, tôi sẽ không nán lại ở Đài Loan cả đời, trước sau gì tôi cũng phải về New York, sẽ rời khỏi tập đoàn Chương Thị, thì sớm mấy ngày, trễ mấy ngày lại có gì khác biệt?” Quyết tâm của cô cũng không có lay động, cô thực sự không có ý nghĩ đi làm trở lại.

“Vậy được rồi!” Đỗ Cẩm trả lời với nụ cười bất đắc dĩ. “Tôi không miễn cưỡng cô, oh! Ngày mai hẳn là cô không có việc gì chứ?”

“Rảnh rồi a!”

“Tốt lắm, theo tôi đi tìm việc làm.”

“Tìm việc?!”

“Tổng giám đốc nói.....” Cô không thể không sử dụng thủ đoạn nhỏ, nói một lời nói dối không can gì. “Nếu như không thể thuyết phục cô đi làm trở lại, thì tôi cũng không cần trở về làm thư ký cho anh ta nữa.”

“Không thể nào, Chương Câu không thể nào hèn hạ như vậy!” Bành Tiểu Mạn hét lên. “Anh ta sẽ không tiểu nhân như vậy.”

“Tương lai của tôi.....” Đỗ Cẩm giả vờ than thở.

“Cô còn có Lập Quốc Uy a!” Cô lập tức nhắc nhở cô ấy. “Hiện tại thế nào rồi?”

“Tôi cảm thấy được anh ấy muốn ăn năn hối lỗi,” Đỗ Cẩm có chút xúc động nói. “Chẳng lẽ thay đổi cách trang điểm, ăn mặc gọi cảm chút, thỉnh thoảng khoe khoang một chút phong tình, thực sự có thể thay đổi trái tim của một người đàn ông, chẳng lẽ bên ngoài thực sự quan trọng như vậy, quan trọng đến còn hơn bên trong của một người?”

“Bên ngoài cô nhất định không phải là hội viên hội liên hiệp,” Bành Tiểu Mạn cười sảng sặc. “Bên trong, bên ngoài của người phụ nữ vốn là quan trọng như nhau a.”

“Hiện tại tôi lại không xác định tôi là không thực sự hy vọng Lập Quốc Uy trở về bên cạnh tôi.” Cô mỉm cười.

“Cool, cái này gọi là phụ nữ tự giác.”

“Nói như thế nào?”

“Ai nói chúng ta cần những người đàn ông thối kia?” Cô trừng mắt nhìn. “Đàn ông cũng không có gì tài ba!”

“Tôi đồng ý!” Đỗ Cẩm hô ứng. “Tiểu Mạn, đi làm trở lại a..., công ty không có cô thật không thú vị, tổng giám đốc lại càng đáng sợ hơn trước, lạnh hơn, càng không nhân tính.”

“Đỗ Cẩm, cô cũng thật biết chuyển.”

“Trở lại đi!”

“Vậy rất mất mặt nha!”

“Cô có đủ mặt mũi rồi.” Đỗ Cẩm tươi cười rạng rỡ, bởi vì cô biết rõ Tiểu Mạn sẽ đi làm trở lại. “Tổng giám đốc cũng đã phá hủy thư ký của mình đến cầu xin cô rồi, mặt mũi của cô còn chưa đủ lớn sao?”

“Tôi suy nghĩ một chút.” Bành Tiểu Mạn chẳng ừ hừ gì cả.

“Mặc kệ, chúng ta ngày mai gặp.”

~~~~~

~Vốn không biết cái mùi vị đứng ngồi không yên là gì, nhưng lúc này Chương Câu mới biết đến, mặc dù Đỗ Cẩm nói Bành Tiểu Mạn hẳn là sẽ đi làm trở lại, nhưng chỉ cần không có tận mắt thấy cô đến, một khoảnh khắc của anh thấp thỏm thực sự là không thể nào để xuống.

Bành Tiểu Mạn cầm mấy bản báo cáo, tùy ý gõ hai cái ở cửa văn phòng rộng mở của tổng giám đốc, rõ ràng cô đã nhìn thấy Chương Câu đang nhìn chăm chú vào cô, cũng đã nhìn thấy anh đang nhìn cô khi đó vẻ mặt còn mang chút ý cười, nhưng cô lại coi như là việc không đáng lo, để xuống bản báo cáo liền định hỏi người.

“Tiểu Mạn.” Chương Câu không thể không gọi cô lại.

”Bành Tiểu Mạn dừng lại bước chân, không chút biểu tình nhìn anh, cô lại không có thấy đặc biệt mất hứng, cũng không có đặc biệt cao hứng.

“Cô đi làm trở lại rồi?” Anh vẽ vời vô ích hỏi một câu.

“Bằng không không nhận được tiền lương a.” Cô chưa chút nói.

“Cô nhất định phải bày ra loại mặt này sao?”

“Không phải là anh cũng luôn luôn loại mặt này?”

“Tôi vừa mới.....” Anh nhượng bộ một bước. “Rõ ràng tôi có lộ ra nụ cười với cô,”

“Đợi lát nữa không làm gì, tôi lập tức đi mua xỏ sổ.”

“Tiểu Mạn!” Anh kiểm chế lời nói khéo của cô.

“Thì sao?”

“Tôi.....” Rõ ràng lời mắng chửi người đã đến khoe miệng, nhưng Chương Câu vẫn cứ nuốt xuống. Nếu như lúc này anh lại mắng hoặc là phát cáu với cô lần nữa, chỉ sợ là Thiên Hoàng Lão Tử đi, cũng không thể thuyết phục cô ở lại, cho nên anh phải kiểm chế tâm tình của mình. “Hoan nghênh cô trở lại!”

Bành Tiểu Mạn lập tức lộ ra một vẻ mặt rất cuộc là cô điên rồi? Hay là Chương Câu đột nhiên tinh thần bị phân liệt. Anh cứ nhiên lại nói với cô hoan nghênh trở lại!

“Tôi nghĩ là tôi quá hung dữ rồi.” Anh hạ xuống tư thái thông thả lên tiếng nói ra.

“Anh đang làm tôi sợ sao?” Đột nhiên cô vỗ ngực.

“Uống rượu là không đúng, nhưng phản ứng của tôi, quả thực cũng quá kịch liệt.”

“Không được khẩu phạt tâm xà a!” Bành Tiểu Mạn người này là không mang thù. “Chương Câu, nếu như anh dám lại trêu chọc tôi.....”

Lúc này, Chương Câu mới thực sự buông xuống một khóa tâm bất an. Nghe khẩu khí này của cô, dường như cô lẽ đã chẳng phải tức giận.

“Tiểu Mạn, xem như cô đã là nhân viên chính thức, tiền lương..... Trước tiên tôi điều chỉnh cho cô 5000, qua một thời gian, nếu như cô thực hiện tốt——”

“Anh chờ tôi một chút.....” Đột nhiên cô ngắt ngang lời của anh, một bộ biểu lộ vội vã rời đi.

“Nơi nào phát hỏa rồi hả?” Anh nói đùa nói.

“Tôi sẽ quay lại ngay!” Cô liền xông ra ngoài.

Chương Câu kiên nhẫn chờ. Không biết tại sao? Giờ phút này anh là hoàn toàn bình tĩnh, hoàn toàn hài lòng, chợt trong lúc đó, tất cả thiệt thòi tổn hại của công ty đối với anh mà nói, cũng không còn quá quan trọng, anh có thể vui vẻ, mang theo năng lượng mạnh mẽ qua mỗi một ngày, không cần suốt ngày khuôn mặt lạnh lẽo.

Không lâu sau, Bành Tiểu Mạn lại vọt vào, trên tay cô còn cầm một phần sandwich cùng một ly cà phê.

“Đây là.....” Anh kinh ngạc.

“Bữa trưa sớm của anh.” Cô biết hiện tại đã gần mười giờ, ăn điểm tâm ngại muộn, ăn cơm trưa lại ngại sớm, cho nên gọi là bữa trưa sớm.

“Cô mua dư một phần cho tôi?” Anh khó hiểu.

Bành Tiểu Mạn gật gật đầu.

“Cô đã sớm tính cùng tôi hòa giải?”

“Chúng ta muốn cùng hòa giải cái gì?” Cô hỏi anh. “Giữa chúng ta lại không có thù, hơn nữa..... Vừa đúng tôi mua nhiều phần” như vậy, hưởng hờ con người của tôi không có hẹp hòi như vậy, nếu như anh không muốn ăn, nhiều lắm là tôi đưa cho bác nhân viên tạp vụ, anh không cần miễn cưỡng chính mình a!”

“Đột nhiên tôi rất đói.” Anh thành thật nói.

Cô đem sandwich cùng cà phê đưa cho anh.

“Cám ơn cô!”

“Anh.....” Đột nhiên cô cảm thấy không quen, cô là hy vọng anh thay đổi, nhưng anh thực sự thay đổi thì cá nhân cô lại có chút lúng ta lúng túng. “Như thế rất quái.”

“Quái chỗ nào?”

“Rõ ràng anh không phải là kiểu người mặt mũi hiền lành.”

“Ý của cô là muốn tôi luôn đằng đằng sát khí sao?”

“Chuyện hao tổn.....” Cô cẩn thận thăm dò hỏi.

“Tôi còn đang xử lý.”

“Anh biết cười rồi.....” Bành Tiểu Mạn có chút hoài nghi nói. “Ý của tôi là, cho dù tôi không có nói những câu chuyện cười trên mạng kia?”

“Thời gian cứ phải qua đi, bất kể công ty hao tổn hoặc là kiếm lời, nhìn thấy cô.....” Anh khẽ nhếch lên khóe miệng. “Tôi liền sẽ muốn cười.”

“Không phải là anh đang nói tôi giống như một chuyện cười chứ?” Cô khẽ trừng mắt nhìn mặt của anh. “Cho nên, nhìn thấy tôi anh đã muốn cười.”

“Đương nhiên không phải.” Anh cam đoan.

Cô sẵn lòng tin tưởng anh, sẵn lòng tin tưởng anh thực sự hoặc ít hoặc nhiều bởi vì cô, mà có chút khác biệt, nghĩ tới đây, cô không khỏi đỏ mặt lên.

“Tối thứ bảy có rảnh không?” Anh mở ra gói sandwich.

“Làm chi? Anh muốn mời tôi xem phim hả?” Cô khẽ cười giễu.

“Tiểu Mạn, cô biết thông linh sao?” Anh kinh hô.

“Anh..... Thực sự muốn mời tôi xem phim?” May mà cô không có cận thị, không có đeo kính, bằng không lúc này cô thực sự sẽ rút võ mắt kính. “Không phải anh là một người làm việc điên cuồng sao?”

“Dù sao cũng phải có một bắt đầu.” Chương Câu có điều ngụ ý mà nói.

Bành Tiểu Mạn cúi đầu không nói, nhưng trong lòng lại đang len lén cười.

“Hơn nữa tôi còn muốn nắm chặt thời gian.” Anh cũng mỉm cười.

“Cuối cùng anh cũng thông suốt rồi.” Cuối cùng cô ngẩng đầu cười nói với anh.

~~~~~

~Vừa mới kết thúc cuộc gặp gỡ bạn học thời đại học, Đỗ Cẩm mới đi ra nhà hàng, lập tức bị Lập Quốc Uy ngồi ở bên cửa xe thể thao màu đen dọa cho giật mình.

“Làm sao anh biết——” không thể nào trùng hợp như vậy chứ? Là anh thả thiết bị theo dõi ở trên người của tôi sao?

“Mẹ của cô nói.” Bây giờ anh rất cố gắng lấy lòng người nhà của cô, nhất nhà mẹ của cô.

“Vậy anh đến.....”

“Đương nhiên là đưa cô về nhà a.”

Trước khi chia tay, đương nhiên anh cũng sẽ đưa cô về nhà, nhưng thường thường cô phải nói rõ anh mới có thể làm, nhưng là sau khi chia tay, anh so với trước kia càng chủ động hơn. Lại nghĩ đến tối nay các bạn học ca ngợi, có người nói cô thay da đổi thịt, có người hỏi cô có phải là đi chỉnh hình hay không, cũng có người không tin cô thật sự là Đỗ Cẩm.

Thực sự có khác biệt lớn như vậy?

“Nhưng tôi còn chưa muốn về nhà a!” Cô nói xong liền bước đi về phía trước.

Lập Quốc Uy lập tức đứng dậy, một động tác gọn gàng nhảy ra chỗ tay lái của xe thể thao, sau đó sải hai bước liền theo kịp cô.

“Cô đi đâu?” Anh hỏi tới.

“Đi dạo một chút a!”

“Tôi bồi cô.”

“Nhưng rõ ràng là anh không có hứng thú.” Đỗ Cẩm mỉm cười nhìn bạn trai trước của cô. “Tôi chỉ muốn đi mua vài bộ quần áo.”

“Tôi có thể cùng cô cùng nhau chọn.”

“Trước kia anh cho rằng theo tôi đi dạo phố rất phiền không phải sao?”

“Đỗ Cẩm, không cần thường xuyên đề cập trước đây, đề cập nói hiện tại đi.” Anh nhìn cách ăn mặc tối nay của cô, bên người vẫn là một bộ âu phục cắt xén bó sát người, tóc thì chải thành một búi tóc, lộ ra cái cổ trắng mịn gợi cảm, trước đây anh còn không biết vành tai của cô thoát nhìn đáng yêu như vậy, cô bây giờ, quả thực chính là nữ thần gợi cảm.

Đỗ Cẩm chú ý tới ánh mắt biến hóa của anh ta, cô biết trong lòng của anh đang nghĩ cái gì, đột nhiên trong đầu tự nhiên nảy sinh một trò đùa quái đản.

“Quốc Uy, bây giờ anh..... Có muốn cùng tôi đi thuê phòng hay không?” Cô vừa nói vừa liếm môi dưới của mình.

“Cẩm.....” Giọng nói của anh đột nhiên trở nên khàn khàn.

“Đồng nghiệp của tôi đề cập qua một khách sạn vui vẻ rất tốt.”

“Cô muốn đi?”

“Ừ!” Cô làm nũng lên tiếng đáp lời.

“Nhưng trước đây cô chết cũng không đi đến nơi đó.”

“Con người sẽ thay đổi nha.”

“Đi!” Anh lập tức dắt tay cô. “Tôi biết một nơi thú vị hơn, Cẩm, nếu như trước đây cô có thể thế này..... Phối hợp, làm sao chúng ta có thể lại đi đến nhàm chán, không thú vị, không thể không nông nổi chia tay, cô sớm nên phóng thích chính mình.”

Vẫn mang theo nụ cười như cũ, cô phát hiện mình thực sự trở nên mạnh mẽ rồi, cô phát hiện mình có thể nắm trong tay một chuyện, mà không còn là phụ thuộc vào Lập Quốc Uy, không còn là đồ chơi của anh ta.

“Đợi một chút.....” Cô muốn rút tay của mình về. “Tôi đổi ý rồi.”

“Thay đổi?” Toàn thân của anh sa sầm.

“Tôi thường nghe người ta nói chuyện về sốc xe.....” Vẻ mặt của cô ngây thơ nhìn anh. “Dường như rất kích thích nha!”

“Trước đây tôi cũng hỏi qua cô có chịu làm ở giường xe không, nhưng cô chết cũng không có cái loại dung khí này.” Anh gấp gấp bày tỏ.

“Nghe qua thực sự là trước đây tôi rất vô vị nha?”

“Không sao!” Hiện tại toàn thân của Lập Quốc Uy đều đã nóng hừng hực, dường như có một ngọn lửa đang đốt anh. “Hiện tại cho dù cô muốn ném thử loại phương thức nào, tôi cũng có thể dạy cô.”

“Quốc Uy, anh nhất định là một giáo viên tốt. ” Cô cười ngọt ngào nói.

“Nhìn chung cô giống như một người phụ nữ thành thực.”

“Anh nói là..... Trước đây tôi không thành thực?”

“Không!” Trước đây cô quá bảo thủ, quá truyền thống, ngay từ đầu tôi là bị cô như thế thu hút, bởi vì bây giờ cho dù là đốt đèn lồng, cũng không tìm thấy được người phụ nữ nào giống như cô.” Lập Quốc Uy xông thẳng về phía của cô cười. “Nhưng bây giờ cô thay đổi, để cho cô trở thành một người phụ nữ hoàn mỹ, tôi rất vui mình là duy nhất của cô.”

“Duy nhất?” Cô nheo mắt lại.

“Người đàn ông duy nhất.”

“Anh xác định?!” Cô lại cười.

“Cẩn, lần đầu tiên cô cùng tôi phát sinh quan hệ thì chính là xử nữ, cho nên đương nhiên tôi là người đàn ông duy nhất của cô.” Đột nhiên anh có loại kiêu ngạo cùng tự mãn của người đàn ông.

“Đúng! Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng làm sao anh biết anh sẽ là một người đàn ông cuối cùng của tôi?” Đỗ Cẩn có ý định bắt đầu hành hạ anh.

“Cẩn, cô đang nói cái gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Chúng ta chia tay rồi, đương nhiên tôi có thể có người đàn ông kế tiếp a!” Cô vẫn biểu hiện một vẻ mặt ngây thơ.

“Chúng ta có thể trở lại.” Anh cương quyết nói: “Chia tay thì sao? Sau khi chia tay cũng có thể tái hợp!”

“Nhưng tôi nói muốn cùng anh tái hợp sao?” Cô hỏi.

“Cẩn?”

“Anh thực sự tưởng là tôi muốn cùng anh đi thuê phòng, muốn sóc xe, thử cái trò chơi mới gì đó sao?” Đỗ Cẩn vươn ngón trở lắc lắc trên mặt của cô chính là đang trêu chọc vẻ mặt của anh. “Tôi chỉ là muốn thử xem sức hấp dẫn của mình bây giờ rốt cuộc có bao nhiêu người kinh ngạc.”

“Cẩn, cô đang đùa giỡn tôi?” Mặt của Lập Quốc Uy lạnh lùng.

“Rất khó chịu sao?” Cô cố tình nhìn nhìn nửa người dưới của anh.

“Thật là vô nhân đạo!”

“Tùy tiện dẫm thương trái tim của một người phụ nữ thì nhân đạo sao?”

“Cho nên cô là đang trả thù tôi?” Anh lộ ra một cái vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra. “Cô đang giỡn cợt tôi, sau khi làm cho toàn thân của tôi nóng như lửa, lại dùng một chậu nước lạnh hắt tôi.”

“Anh tự chuốc lấy.” Cô quả quyết nói: “Cái này gọi là báo ứng!”

“Sao bây giờ cô có thể trở nên hờ hững như vậy?”

“Hờ hững?! Vậy anh còn tới quần quýt chặt lấy làm chi?” Cô không lo lắng nào loạn cương cùng anh, dù sao bọn họ cũng đã chia tay rồi.

“Tôi.....” Anh á khẩu không trả lời được.

“Tôi đã không phải là Đỗ Cẩn của trước kia rồi.”

~~~~~

~Cùng nhau xem phim chỉ là một cái bắt đầu, về sau Chương Câu và Bành Tiểu Mạn còn cùng nhau làm rất nhiều việc, như là cùng nhau ăn cơm trong tiệm sách cả 24h đều không đóng cửa, hai người còn cùng nhau tắm ca, cùng nhau thảo luận bộ phận nào nên mở rộng, bộ phận nào lại nên giảm biên chế. Mặc dù Bành Tiểu Mạn còn trẻ, nhưng không ngờ cô có một cách nhìn tổng thể độc đáo.

Trên mặt của Chương Câu không hề mang theo lạnh lùng hà khắc, vẻ mặt căng thẳng, hơn nữa thỉnh thoảng Bành Tiểu Mạn ghé vào lỗ tai anh nói truyện cười trên mạng, mặc dù anh không thể nào ngày ngày đều thường mở miệng cười, nhưng ít nhất anh đã là một người nhã nhặn, giản dị dễ gần, và là một tổng giám đốc thân thiết.

Xem buổi chiếu phim tối, Bành Tiểu Mạn mua cốc kem loại nhãn hiệu thích nhất, Chương Câu vừa lái xe đưa cô về nhà vừa hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được cô cho ăn kem.

“Chương Câu, anh cảm thấy anh là A Nhạc hay là Đại D?” Ban nãy bọn họ xem là phim “Xã Hội Đen” của Hong Kong, đối với bản tính con người và tính cách bên trong của con người lại miêu tả rất sâu sắc, trong một bang phái vẫn còn phải “nói tình người”, vài bên đội ngũ đang người tranh ta đoạt, kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người.

“Tôi là——”

“A Nhạc!” Bành Tiểu Mạn lập tức mĩa mai. “Cái người này là người có đầu óc, có tâm cơ, có thể thành đại sự, cũng vừa tàn nhẫn, vừa độc!”

“Tôi cũng không tàn nhẫn cũng không độc.” Anh lập tức phản bác lại, “Đó là phim, không ai có thể hoàn toàn giống ai.”

“Tôi cảm thấy mình giống Đại D,” Bành Tiểu Mạn nói chính là vai diễn kia của Lương Gia Huy. “Nóng nảy, thẳng thắng, dám vứt bỏ, nhưng.....”

“Không có đầu óc?” Anh chế nhạo.

“Là đơn thuần, đại đột đi tin tưởng bất cứ ai.”

“Vai diễn kia của Nhậm Đạt Hoa rất có biến chuyển, không phải anh tàn nhẫn, mà là ở trong giới xã hội đen, nếu như anh không thể diệt trừ người cản trở anh trước, có ngày anh sẽ bị người giết chết trước.” Chương Câu cười phân tích.

“Nhưng rõ ràng bọn họ ở trước mặt Quan lão gia kết nghĩa thành huynh đệ.”

“Chỉ cần là nảy sinh mối đe dọa đối với mình, huynh đệ thì sao?” Chương Câu nói cách nhìn của mình. “Đáng giết vẫn là phải giết.”

“Bất quá tôi cho là kết cục hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.”

“Sẽ có tập tiếp theo.”

“Chúng ta nhất định phải đi xem.”

“Vậy thì có vấn đề gì.” Chương Câu trả lời một tiếng, dù sao cô muốn chỉ là phải đi xem tập tiếp theo của bộ phim, cũng không phải là muốn một chiếc nhẫn kim cương mười mấy Carat.

“Anh sẽ không cảm thấy xem phim là đang lãng phí thời gian?!” Cô lại đút cho anh ăn một hộp kem, thực ra thì phần lớn đều là cô do ăn.

“Cùng cô xem cũng sẽ không.” Anh cười nhạt nói.

“Chương Câu, miệng của anh không thể nào ngọt như vậy.”

“Cô có muốn tự mình ném thử một chút miệng của tôi có thể ngọt bao nhiêu hay không?” Không tin lời như thế lại từ trong miệng mình nói ra, nhưng khi anh ý thức được mình thật nói ra khỏi miệng thì anh nghĩ nhất định là anh yêu rồi.

“Muốn hôn tôi thì nói thẳng nha!” Bành Tiểu Mạn mỉm cười nhìn anh. “Nhưng dường như bây giờ rất không dễ dàng.”

“Bây giờ?!” Anh giễu cợt. “Tôi đang lái xe.”

“Trước tiên anh có thể dừng xe lại a!”

“Nơi này là trong làn đường xe cao tốc.”

“Cho nên tôi nói bất tiện chứ sao.” Cô có vẻ có chút thất vọng.

“Tiểu Mạn, hiện tại tôi nhìn thấy ở trên mặt của cô chính là thất vọng sao?” Chương Câu bị cô làm cho tâm ngứa một chút. “Nếu mà hôn cô ngay lập tức, tựa hồ thật xin lỗi cô.”

“Hừ! Tôi cũng không phải là hoa si.”

“Nhưng cô hy vọng tôi hôn cô.”

“Chẳng lẽ anh không muốn hôn tôi?” Cô bĩu môi, một khuôn mặt xinh đẹp trở nên có chút mất mát. “Là tôi chỉ theo ý mình sao?”

“Tôi nghĩ, tôi muốn!” Anh luôn miệng nói.

“Đúng thôi! Nên tự mình thừa nhận mới là đàn ông.”

“Sắp đến nhà cậu của cô rồi.”

“Anh muốn hôn ở nhà cậu của tôi?” Bành Tiểu Mạn có chút bị giật mình. “Cho dù anh là cấp trên của ông, nhưng cũng quá.....”

“Tiểu Mạn, chờ xe của tôi chạy đến trước nhà cậu của cô, sau đó tắt máy chờ cô chuẩn bị xong, là tôi có thể ở trên xe hôn cô mà không bị quấy rầy, cô thấy thế nào?” Chương Câu nghiêm túc nói: “Chỉ Cần ..... ba phút nữa là có thể rồi.”

“Tôi sớm đã chuẩn bị xong rồi.” Cô thấp giọng nói.

“Tiểu Mạn, cô không muốn xảy ra tai nạn xe cộ phải không?”

“Đương nhiên không muốn!”

“Vậy đừng khiêu khích tôi nữa.”

“Nào có, tôi chỉ là nói cho anh biết, tôi đã chờ anh hôn tôi rồi,” cô lớn tiếng hô. “Hơn nữa đã chờ rất lâu rồi!”

Chỉ tốn 2 phút, mãnh kiệt hãm phanh xe dừng lại ở trước cửa nhà của Bành Trung Hằng, Chương Câu nhanh chóng lấy đi cốc kem cùng miếng trên tay của cô, tùy tiện để xuống hiện vật ở trên một cái giá đỡ, sau đó thâm tình mà nâng lên khuôn mặt của cô.....

Trước khi nhắm mắt lại, Bành Tiểu Mạn bởi vì chỗ cảnh tượng chính mình đã thấy, mà cả người đột nhiên cứng đờ, hoàn toàn bị đông lại giống như tượng.

“Tiểu Mạn?” Chương Câu không giải thích được biến hóa của cô, không biết làm thế nào chỉ có thể gọi tên của cô.

“Mẹ.....” Cô lẩm bẩm nói.

“Mẹ?” Hiện tại là Tiểu Mạn đang nói cái gì? “Cô nói mẹ cô? Đang ở nơi này?!”

“Bà đến rồi!”

“Cái gì?”

“Bà ở đây!” Cô chỉ chỉ phía trước, cái người phụ nữ đang đứng ở trước cửa nhà cậu của cô. “Mẹ của tôi đến Đài Loan rồi.”

Vốn là hai tay đang nâng khuôn mặt của Bành Tiểu Mạn nhất thời buông xuống. Mẹ của cô xuất hiện tượng trưng điều gì? Giờ phút này Chương Câu đã cười không nổi rồi.

9. Chương 9

“Cậu kia chính là người mà cậu của con nói?” Bành Giai Du ngồi ở trên giường của con gái, sau khi trải qua một hồi nhiệt liệt ôm nhau, làm người mẹ đây là bức thiết muốn biết nhất.

“Vậy cậu nói thế nào?” Cô không có góc đến cho xem lá bài tẩy trước.

“Nó nói con đang cùng ông chủ của nó yêu đương.”

Bành Tiểu Mạn không có đáp lời.

Lúc đó, Chương Câu cũng không có xuống xe; Bởi vì tình hình lúc đó siêu cấp lúng túng, thiếu chút nữa anh ở trước mặt mẹ của cô hôn cô, cho nên anh lựa chọn trốn tránh, hơn nữa mẹ của cô xuất hiện quá đột ngột, anh cùng cô đều không có một chút chuẩn bị tâm lý.

“Có chuyện này sao?” Bà lên nhìn người con trai đó, rất có phẩm chất lãnh đạo, ngoại hình cũng xứng đôi với con gái bảo bối của bà, chẳng qua là, một người ở New York, một người ở Đài Loan, cái loại yêu đương khoảng cách xa này phải làm thế nào để duy trì tiếp nữa?!

“Mẹ.....”

“Có thì thú nhận a.”

“Tại sao đột nhiên mẹ chạy tới Đài Loan?” Đường như cô muốn biết chính là điều này. “Cha.....”

“Nguy cơ đã giải trừ rồi.” Bành Giai Du buồn lòng nói.

“Giải trừ rồi?”

“Những phần tử khủng bố kia đã bị bắt, hơn nữa cha của con cũng quyết định chuyển làm nhân viên văn phòng, không còn vì chính phủ nước Mỹ vào sinh ra tử nữa, cho nên đã không có lo ngại về an toàn.” Bà mặt mày hớn hớn nói, dường như nhặt được về một người chồng.

“Cho nên?” Cô hỏi tiếp.

“Con có thể về nhà rồi.”

“Về nhà.....”

“Về nhà ở New York của con.”

Nếu như đến sớm hơn 2 - 3 tuần, cô sẽ không cân nhắc quá nhiều, thu lại hành lý liền lập tức cùng mẹ quay về New York, nhưng hiện tại.....

“Cha con rất nhớ con.” Bà cười nhìn con gái. “Đáng lẽ ông cũng muốn đến Đài Loan, nhưng ở trong CIA ông còn có chút chuyện phải xử lý, cho nên ông muốn mẹ đến đưa con trở về.”

Bành Tiểu Mạn không lên tiếng. Cô đương nhiên phải trở về, hơn nữa cô là “nhất định phải trở về”.

“Tiểu Mạn, không có vấn đề gì chứ?” Bành Giai Du nhìn nhìn con gái.

“Sẽ có vấn đề gì?” Cô gượng cười.

“Vậy mẹ đặt vé máy bay!”

“Nhất định phải nhanh như vậy sao?” Cô nhin không được bắt đầu tam tâm lưỡng ý* rồi. “Ách, ý của con là nói vậy không còn 2 - 3 ngày, con..... Mẹ, Cát Liệt cùng con không hẹn mà gặp, chúng con cùng đi uống rượu, con uống say bí tỉ, thiếu chút nữa thì.....” Bành Tiểu Mạn bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

(*) Tam tâm lưỡng ý: đứng núi này trông núi nọ, không chuyên tâm.

“Con có thể lớn lên một chút hay không, đừng tùy hứng như vậy nữa, Cát Liệt cũng thiệt là!” Mà Bành Giai Du cũng thực sự bị chuyển sự chú ý. “Lớn hơn con mười tuổi hẳn là lý trí hơn con, hẳn là càng phải vững vàng hiểu biết hơn con, về sau con không được tiếp tục uống như thế nữa.”

“Con..... phải chào từ biệt.”

“Một cuộc điện thoại là được rồi.”

“Còn có..... những đồng nghiệp khác.”

“Tiểu Mạn, con sẽ không nói với mẹ, con không trở về New York chứ?” Thực ra thì Bành Giai Du lo lắng chính là điểm này, mà giờ khắc này bà cũng bắt đầu lo lắng không ngừng.

“Con sẽ trở về.” Cô phiền não không dứt.

Không muốn ép con gái, bà chú ý tới tâm tình bất an cùng khó mà dứt bỏ kia của cô, huống chi chính bà cũng không phải là không có trải qua tuổi trẻ.

“Được rồi, mẹ sẽ đợi thêm vài ngày, tiện thể gặp gỡ bạn bè cũ cùng thân thích.” Làm mẹ rút cuộc lui một bước.

“Mẹ, cảm ơn mẹ!”

“Nếu như con không muốn trở về, mẹ có thể cưỡng ép áp giải con trở về sao?”

“Con sẽ trở về a.”

“Được rồi.”

~~~~~

~Cả ngày Chương Câu đều ở bên ngoài cùng người phụ trách của tập đoàn tài chính khác bàn bạc về công việc mua bán gia sản, anh định bán đi phương diện truyền thông và hăng khoa học kỹ thuật cho phía bên kia, nếu như đàm phán được thành công, ít nhất anh sẽ có 2 - 3 tỷ vào doanh thu, trước mắt mục tiêu quan trọng nhất của anh chính là tiếp tục giảm bớt thiệt hại.

Trở lại phòng làm việc của mình đã gần mười giờ đêm, ngày hôm nay anh vẫn tìm không được cơ hội gọi điện thoại cho Bành Tiểu Mạn, mặc dù anh rất nhớ cô ấy, nhưng là cố ép mình lấy công việc làm trọng. Lúc anh ngồi xuống ổn định, lập tức bấm máy điện thoại ở văn phòng cho Bành Tiểu Mạn, đoán rằng nói không chừng cô vẫn còn ở đây.

Nhưng điện thoại vẫn không có thông, bóng dáng của cô đã xuất hiện tại cửa phòng làm việc của anh, anh lập tức cúp điện thoại.

“Quả nhiên cô ở đây!” Anh hưng phấn nói.

“Có muốn theo tôi đi ăn một chút gì hay không?” Cô thấp giọng hỏi, nhưng là vẻ mặt buồn rầu thê thảm.

“Không có tệ như vậy chứ?” Anh trực giác nói.

“Tôi không biết tâm tình của anh cùng tâm tình của tôi có giống nhau hay không, không biết góc độ nhìn sự việc của anh cùng góc độ nhìn sự việc của tôi có giống nhau hay không?” Cô có vẻ giống như là vẻ đọc nhịu.

“Cô thực sự muốn ăn gì đó sao?” Ý thức được chuyện nghiêm trọng, Chương Câu hỏi thẳng.

“Không muốn!”

“Vậy hà tất phải đi ra ngoài, có chuyện gì có thể nói ở đây là được rồi.”

Vì vậy cô đi vào, nhưng không có đi về phía bàn làm việc của anh, ngược lại đi tới phía trước bức tranh treo ở trong văn phòng làm việc của anh, dường như cô là một nhà giám định và ngắm nghía, giống như là đang chuyên tâm nhìn bức họa kia.

Chương Câu đứng dậy, anh vốn không có quá lo lắng, lúc này cũng bị nhiễm ủ rũ thậm chí là..... tuyệt vọng của cô. Anh đi tới bên cạnh người của cô, cùng cô cùng nhau đứng ở trước bức hình, cùng nhau thưởng thức.

Bành Tiểu Mạn vốn là thờ dài, “New York có rất nhiều phòng trưng bày nghệ thuật cùng viện bảo tàng cỡ nhỏ.”

“Tôi biết, tôi đã từng đến New York không dưới 6 - 7 lần.”

“New York là một thành phố mê người.....” Cô nói thêm.

“Tôi đồng ý.”

“Tôi phải trở về.” Cô nói ra khỏi miệng.

Chương Câu không có nhảy dựng lên, cũng không có phản ứng quá kịch liệt, đây cũng là chuyện trong dự trù, anh cùng cô ấy biết rõ sớm muộn gì cô cũng sẽ trở về New York, chẳng qua là giờ phút này thực sự đến thì anh cùng cô ấy vì sao lại cảm thấy khó chịu như vậy, sầu não như vậy.

“Rất nhanh sao?” Anh qua loa nói.

“Mẹ của tôi không muốn cùng cha của tôi xa nhau quá lâu.” Cô nói, “Tôi phải trở về cùng với mẹ của tôi.”

“Nhất định?”

“Ý của anh là gì?” Cô hỏi lại anh.

“Tôi là nói, cô nhất định phải quay về New York sao?” Anh vuốt vuốt sau gáy của mình, vẻ mặt có vẻ có chút tức giận. “Tính tự chủ của cô không phải là rất mạnh mẽ sao? Cô vốn là luôn muốn làm gì thì làm? Nếu như cô không muốn trở về, tôi tin là cho dù một đội quân đến cũng không mang cô đi được!”

Nói là nói như vậy, nhưng——

“Chương Câu, vậy anh cho rằng tôi làm thế nào nói với mẹ của tôi?” Cô không nhịn được cũng nổi giận, “Tôi ở Đài Loan có công việc tốt, tiền lương là 2,5 vạn , biểu hiện tốt còn có thể sẽ điều chỉnh lương?”

“Không phải tôi muốn cô nói như vậy.” Anh trừng mắt nhìn cô.

“Vậy cô bảo tôi nên nói như thế nào!” Cô hướng về phía của anh thét lên.

“Tiểu Mạn, chẳng lẽ cô không thể nói..... Cô gặp phải một người trong lòng của cô, sau đó.....”

“Sau đó tôi muốn ở lại Đài Loan, tôi muốn bỏ lại mọi thứ ở New York, muốn bỏ lại mẹ của tôi, cha của tôi, ở lại Đài Loan bắt đầu lại từ đầu?” Cô rất bất mãn cách nói của anh.

Chương Câu không nói.

“Anh rất ích kỷ!” Cô khàn giọng gào thét.

“Tiểu Mạn, vậy cô hy vọng tôi làm thế nào?” Anh chịu đựng cổ tức giận sắp bộc phát trong lòng của mình. “Bỏ lại sự nghiệp gia tộc còn đang hao tổn, bỏ lại mấy trăm nhân viên, sau đó đi cùng với cô quay trở về New York, ở nơi nào không ăn qua khói lửa cuộc sống nhân gian?”

“Không ai bảo anh không ăn khói lửa nhân gian!”

“Nếu như tôi thực sự đi New York, vậy coi như là một loại trốn tránh, tôi không thể không chịu trách nhiệm.” Anh không chút thỏa hiệp nào nói.

“Anh có thể đem trụ sở chính thiết lập ở New York.”

“Tại sao cô không thể ở lại Đài Loan?”

“Nhưng New York là..... Nhà của tôi ở nơi đó.”

“Vậy nhà của tôi ở chỗ này.....” Anh cũng gào thét lớn, “Đài Loan.”

Bà Tiểu Mạn không phải là một cô gái tùy hứng, cổ tình gây sự, đương nhiên cô biết rõ anh khó xử. Nhưng là..... Nhưng là có thể vì người yêu của mình làm chút hy sinh không phải là có ý nghĩa sao?

“Chương Câu, tôi là con gái một, cho nên.....”

“Tôi cũng là con một.”

“Nhưng là.....” Cô chính là hy vọng anh có thể nhượng bộ, anh có thể đứng ở góc độ của cô suy nghĩ cho cô.

”Tiểu Mạn, nếu như hai chúng ta thật sự có cảm tình, nếu như cô đối với tôi cảm giác so với thích lại nhiều hơn một chút, thì cô ở lại, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô, cô đừng quên cô còn có cả nhà cậu của cô đang dẫn dắt cô.

“Tôi muốn ở cùng với cha và mẹ của tôi.”

“Cô đã ở chung với họ hai mươi mấy năm rồi.”

“Cho nên bây giờ tôi nên vì anh mà rời khỏi họ?”

“Đây không phải là chuyện sớm hay muộn sao?” Chương Câu bày ra một vẻ mặt vì sao cô khó trị như vậy. “Sớm muộn gì cô cũng phải lập gia đình.”

“Tôi có thể kết hôn với một người đàn ông sống ở New York.” Cô tức giận đến bắt đầu nói xằng nói bậy rồi.

“Nếu như cô nghĩ như vậy.....” Anh khàn khàn thét lên, lại hết sức sĩ diện không chịu nể mặt. “Tôi không biết mình còn có cái gì để nói.”

“Cho nên anh không quan tâm tôi rời khỏi Đài Loan ư?”

“Nếu như cô thực sự muốn rời đi.....” Anh nhún vai. “Tôi không thể ngăn cản ý nguyện của cô.”

“Chương Câu!” Cô muốn K anh một trận.

“Tôi không thể miến cưỡng cô hoặc là ép buộc cô.”

“Được, tôi hiểu ý của anh rồi.” Cô xoay người một cái liền đi.

“Tiểu Mạn, cầu xin cô phải để ý tính một chút, chuyện là có thể..... dần xếp toàn vẹn.” Anh vẫn còn hy vọng.

“Toàn vẹn nhất!”

~~~~~

~Biết Bành Tiểu Mạn sắp quay về New York, phản ứng của Đỗ Cẩn gần giống với Chương Câu. Nếu đã cùng tổng giám đốc đang nói chuyện yêu đương, như thế thì rõ ràng cô có thể ở lại Đài Loan, tại sao không quay về New York thì không thể?

“Đỗ Cẩn, nếu như ngày hôm nay mà bảo cô đi đến..... Ả-rập Xê-út lấy chồng, cô lấy hay không lấy chồng?” Cô tùy tiện làm cái suy luận.

“Nếu như tôi yêu người đàn ông kia, cho dù bảo tôi đến Nội Mông lấy chồng, tôi cũng sẽ không có câu nói thứ hai.” Đỗ Cẩn biểu lộ một bộ tình yêu cao thượng.

“Người nhà của cô a?”

“Cũng không phải là cả đời cũng không gặp mặt.”

“Nhưng là khoảng cách.....”

“Cô vì người nhà mà không cần người đàn ông cô yêu, đây không phải là hơi quá cực đoan?” Cô vừa ăn miếng cá sống vừa nói. Bởi vì bữa ăn này có thể xem như là bữa tiệc chia tay Tiểu Mạn, cho nên Đỗ Cẩn mời cô ấy ăn đồ ăn Nhật cao cấp. “Cha của cô có mẹ của cô, mẹ của cô có cha của cô, vậy cô có cái gì?”

“Tôi có.....” Cô vẫn cứ gắt gỏng một hơi nói: “Tôi có cha và mẹ.”

“Nhưng cuối cùng ai sẽ cùng cô đi hết chặng đường của cuộc sống? Là cha, mẹ của cô, hay là..... người đàn ông yêu cô và cô cũng yêu anh ta?” Đỗ Cẩn cảm tính hỏi.

Bành Tiểu Mạn đột nhiên không nói nên lời. Thật ra thì đạo lý này rất rõ ràng dễ hiểu, lại đơn giản, nhưng cô ấy vừa nói như vậy, dường như là lại có một cỗ sức mạnh mới.

“Tổng giám đốc yêu cô.”

“Anh ta chỉ nghĩ đến bản thân mình.”

“Không, anh ta nghĩ đến rất nhiều người,” Đỗ Cẩn không thể không nói lời công đạo, “Nếu như anh ta chỉ nghĩ đến bản thân mình, vậy đại khái anh ta có thể cùng cô đi định cư ở New York, bất kể bỏ lại cục diện rối rắm ở Đài Loan, nhưng anh ta có ích kỷ như thế sao?” Cô lắc đầu nói. “Anh ta cũng không có.”

“Cô thực sự sẽ nói thay cho anh ta.”

“Đây là sự thật.”

“Tôi thực sự rất mâu thuẫn, bây giờ cha của tôi đang nóng lòng chờ tôi về nhà, tối hôm qua ông đánh ít nhất 5 - 6 cuộc gọi điện thoại quốc tế thúc giục tôi quay về.” Cô vốn cũng thích ăn cá sống, nhưng đêm nay cũng không chút thèm ăn.” Ông luôn luôn coi tôi như là bảo bối, yêu thương như là một công chúa.....”

“Vậy cô trở về New York vài ngày, rồi quay trở lại Đài Loan nữa là được rồi.”

“Trở lại nữa.....”

“Không được sao?”

“Có thể cha và mẹ của tôi sẽ không cho tôi trở lại.”

“Cô lại ngoan ngoãn như vậy sao?”

“Tôi là một người con gái hiếu thảo nha!” Vừa dùng vẻ mặt tự giễu nói xong, đột nhiên vẻ mặt của Bành Tiểu Mạn không thoải mái lắm, bởi vì Đỗ Cẩm vốn là ngồi dựa lưng về phía cửa tiệm, cho nên cô không nhìn thấy người vào. “Đỗ Cẩm, trước đây cô thường cùng Lập Quốc Uy đến nhà hàng ăn kiểu Nhật này sao?”

“Chúng tôi chưa từng đến nhà hàng ăn kiểu Nhật này, nó vừa mới mở hai tháng, là A Mễ giới thiệu, tại sao cô hỏi như vậy?” Cô cũng không có lập tức phản ứng kịp.

“Vậy hiện tại cô cùng Lập Quốc Uy.....”

“Xem như là chính thức chia tay rồi!” Cô cười nói. “Anh ta bị tôi làm cho tức điên, tám phần muốn ăn thịt của tôi, gặm xương của tôi, nhưng mà tôi không quan tâm, bởi vì tôi đã không phải là Đỗ Cẩm của trước kia rồi.”

“Thật sự không quan tâm?”

“Tiểu Mạn, cô muốn nói cái gì?” Cô cau mày hỏi, sau đó đột nhiên hội ý lại. “Anh ta ở đây?”

“Bên trái phía sau cô.”

“Một mình?”

“Là một đôi!”

Luôn luôn bảo mình không nên nhìn, nhưng cô vẫn cứ nhịn không được ngoảnh đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy vậy, lòng cô lập tức tức giận. Rõ ràng đã nói mình và Lập Quốc Uy đã chính thức chia tay rồi, nhưng mà lúc anh ta mang theo một người phụ nữ xinh đẹp, bộ ngực to lại kêu gọi vừa xuất hiện thì cô vẫn là đánh đổ một bình giấm chua.

Nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của cô ấy, Bành Tiểu Mạn không muốn lại thêm dầu thêm giấm. Giữa quan hệ nam nữ thường thường chính là kì lạ như vậy, ở trên tay thì không biết quý trọng, đợi mất đi rồi mới sửa chữa, lại náo loạn khắp nơi.

“Có muốn lánh người hay không?” Cô thân thiết hỏi.

“Nên hỏi chính là chúng ta sao?” Đỗ Cẩm hung hãn nói.

“Chỉ tiếc tôi không phải là đàn ông, bằng không cô và Lập Quốc Uy coi như là thế lực ngang nhau rồi.” Bành Tiểu Mạn thở dài.

“Muốn đàn ông cũng không đơn giản!” Cô giận dỗi nói.

“Chớ làm loạn a!”

“Anh ta cũng có thể làm loạn, vì sao tôi không thể?”

“Đỗ Cẩm, các người đã chia tay rồi, sao cô còn đi quan tâm anh ta loạn hay không chứ?” Hiện tại cho dù anh ta muốn làm 3P cũng không liên quan đến chuyện của cô.” Bành Tiểu Mạn dỗ dành cô. “Ăn đồ a! Đừng lãng phí miếng cá sống.”

“Hừ! Trò chơi này tôi cũng sẽ chơi.” Cô quyết tâm giành lại sĩ diện ình, đòi một cái công đạo.

“Còn nói các người chính thức chia tay!” Bành Tiểu Mạn lại nhìn nhìn Lập Quốc Uy bên kia, thật khéo phát hiện, anh ta cũng đang len lén nhìn về phía cửa bọn họ ở nơi này. “Đứa trẻ ba tuổi a!”

~~~~~

~Đêm đó sau khi cùng Chương Câu nói chuyện qua, Bành Tiểu Mạn vốn không có vào lại tập đoàn Chương Thị, mà Chương Câu nghe được Bành Trung Hằng nói đến thời gian chị gái cùng cô cháu gái của ông rời khỏi Đài Loan, cũng không có cách nào tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa, cầm lấy chìa khóa xe, anh miên man hướng tới phương hướng nhà Bành Trung Hằng.

Bành Giai Du đang bị em dâu mình ngăn cản lại, không có cùng đi ra ngoài làm kỳ đà cản mũi. Nếu vé máy bay cũng đặt rồi, hộ chiếu của con gái cũng ở trên tay của bà, bà thực sự không cần quá buồn lo vô có.

Chương Câu vẫn phiền não không biết nên làm thế nào để giữ lại Bành Tiểu Mạn. Anh đã từng đặt mình trong hoàn cảnh của người khác nghĩ tới, nếu như anh có con gái..... con gái bảo bối của anh đột nhiên muốn cùng một người đàn ông cao chạy xa bay, hoặc là rời đi bên cạnh mình đến nơi cách xa vạn dặm, anh chịu được sao? Anh bằng lòng để con gái tự do sao?

Nhìn đến anh giờ phút này căng thẳng, nghiêm túc, mặt lạnh lùng, hơn nữa anh lại không nói một câu, Bành Tiểu Mạn cảm thấy tất cả mọi thứ dường như lại trở về điểm bắt đầu.

“Tôi đã nói cho anh biết cái địa chỉ trang web truyện cười trên mạng.....” anh im lặng cô trầm tĩnh nói. “Tôi đây hơn hai tháng qua cố gắng..... Dường như là vô ích rồi.”

“Thật muốn đi?”

Cô nhìn đồng hồ. “Không tới một tiếng nữa, cậu của tôi sẽ quay về đón chúng tôi, đưa tôi và mẹ của tôi đi ra sân bay.....”

Chương Câu làm một cái hít thở sâu thật dài.

“Đương nhiên, cậu của tôi là xin phép rồi, ông cũng không phải là trốn công tác a!” Cô nhấn mạnh.

“Thật sự không thể ở lại?” Anh lại dò hỏi.

“Chương Câu, anh cũng không cần làm khó tôi.”

“Vây..... Có kế hoạch khi nào thì trở lại Đài Loan không?” Hai tay của anh chọc vào trong túi quần, tác phong cùng bộ dáng phóng khoáng độ lượng, dường như nội tâm của anh một chút cũng không đau, nhưng thực ra thì.....

“Anh có kế hoạch đi New York sao?” Cô cũng cố tình không cho anh dễ chịu.

“Tạm thời không có.” Anh nói thật.

“Câu trả lời của tôi và anh cũng giống nhau.”

“Sau khi trở về New York, cô sẽ làm gì?” Chương Câu giống như nói chuyện phiếm hỏi. “Cô đã tốt nghiệp đại học rồi, nhưng dường như không có việc làm, ngày thường cô đã làm những gì?”

“Mua sắm, chơi đùa.” Cô tự giễu.

“Chỉ làm những thứ này?” Anh nhìn cô một cái với ánh mắt không đồng ý.

“Chỉ làm những thứ này.” Cô nâng cằm, bất giác có cái gì đó bất thường.

“Vây tại sao không ở lại Đài Loan để giúp tôi?” Anh thay đổi lấy hàm súc yêu cầu cô ở lại. “Cô có đầu óc!”

”Tôi lại có đầu óc rồi? Cô nói xong hừ một tiếng.

“Tôi thích..... có cô ở bên cạnh tôi.”

“Làm ơn, tôi cũng không phải là phụ kiện của anh.”

“Trước đây còn chưa nói thích cô, luôn luôn cảm thấy cô phiền, cho rằng cô không có việc gì thoát qua ở trước mắt của tôi, cảm thấy cô chỉ biết gây chuyện thị phi, đem thư ký thật tốt của tôi biến thành như là một nữ thần gợi cảm, lại uống rượu đánh nhau, tính tình lại ngoan cố.....” Anh cười nói tởm lỗi của cô.

“Chương Câu, tôi không có kém cỏi như vậy chứ?” Cô không có cảm thấy tức giận, mà là buồn bã muốn được ghé vào ngực của anh.

“Nhưng là tôi thích những thứ kém cỏi này của cô!” Nói xong, anh vươn hai tay từ trong túi ra, đem cô nhẹ nhàng kéo vào lòng của mình. “Tiểu Mạn, tôi thực sự không muốn cô đi.”

“Vây anh đi cùng tôi.” Cô kéo kéo áo khoác âu phục của anh. “Chương Câu, nếu như anh không muốn tách khỏi tôi.....”

“Tôi không thể.” Anh thì thầm.

“Cần bản là anh cũng không thích tôi như thế,” Cô bốc đồng đánh vào lồng ngực anh một cái. “Bằng không anh sẽ không để cho tôi đi.”

“Tôi có trách nhiệm.....”

“Có lẽ tôi trở về New York sẽ không quay về Đài Loan nữa.” Cô tức giận nói, “Có lẽ tôi trở lại Đài Loan thì đã là chuyện của 3 - 4 mươi năm sau rồi, khi đó chúng ta cũng đã con cháu thành đàn, chỉ có điều, con của tôi không phải là cùng anh sinh ra, con của anh cũng không phải cùng tôi sinh ra.”

Vừa nghĩ tới cô ấy có thể sinh con cùng người đàn ông khác, tim của anh liền bị nhéo mạnh một cái, nhưng là trước mắt.....

“Tôi sẽ không cùng người phụ nữ khác sinh con.” Anh chỉ có thể nói như vậy.

“Hừ tôi!”

“Tôi nguyện ý đánh cuộc thử.” Chương Câu bình tĩnh nhìn cô. “Cô vừa mới nói chỉ là nói dối.”

“Không ai có thể cam đoan nói dối sẽ không thành,” đột nhiên cô đẩy anh ra. “Chương Câu, anh đi đi, nếu như vận mệnh muốn an bài chúng ta như vậy, vậy tôi chấp nhận, anh cũng thế.”

“Bảo trọng!” Sau khi Chương Câu liếc mắt nhìn cô thật sâu một cái, lên xe của mình thực sự rời đi.

Bành Tiểu Mạn nhìn xe đi mất, không có thất thanh hét lên, cũng không có kêu khóc ôm sòm, chỉ len lén lau nước mắt trên mặt.

Đứng ở phía sau cửa sổ nhìn cảnh này Bành Giai Du và em dâu của mình, hai người phụ nữ cũng thở dài thật sâu.

“Chị,” dạng chia rẽ bọn họ.....”

“Tại sao tên kia lại không bắt chấp tất cả giữ lại Tiểu Mạn chứ?” Bành Giai Du thì thầm.

“Chị..... Tán thành?”

“Vẫn là trước tiên về New York một chuyến,” bà nhàn nhạt nở một nụ cười. “Sẽ yên lặng xem sự tình biến hóa.”

~~~~~

~Nơi khác nhau, bạn trai khác nhau, Lập Quốc Uy không biết khi nào thì Đỗ Cẩm trở thành Hoa Hồ Điệp, khi nào thì trở nên cởi mở như vậy, tiên phong, trước kia thậm chí cô không biết phải làm thế nào nói chuyện với bạn bè của anh, nhưng nhìn xem cô bây giờ.....

Lại cùng người đàn ông liếc mắt đưa tình, mặt mày lại đưa tình với đàn ông, mặc quần áo lại vừa lộ đùi vừa lộ rãnh giữa hai vú, thoa son môi vừa sáng lại vừa tươi, dường như muốn tự quyến rũ đàn ông gây tội, rốt cuộc cô muốn nhận được cái gì trên cơ thể đàn ông?

Hơn nữa lúc nào cũng đúng dịp như vậy, bọn họ luôn sẽ chạm mặt ở một chỗ, dường như hai bên đang ra uy với nhau, một lần, hai lần anh còn có thể nhẫn nại, nhưng là ba lần, bốn lần, năm lần.....

Cho nên lúc trong tai anh vừa truyền đến tiếng cười khanh khách như là của lãng nữ* thì anh nhin không được bỏ lại bạn gái của mình, sau đó vọt tới bàn kia, không nói hai lời mạnh mẽ lôi cô đi.

(*) Lãng nữ: người con gái chơi bởi liêu lỏng.

Đỗ Cẩm một chút cũng không sợ, cô thật không ngờ anh có thể nhẫn nại lâu như vậy, xem ra tu dưỡng của anh là tiến bộ nhiều rồi.

“Trong mắt của anh có pháp luật hay không a?” Cô dùng ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu cố ý nói: “Có thể bạn trai của tôi đã báo cảnh sát rồi.”

“Cục trưởng cục cảnh sát tới cũng như thế.”

“Anh là đang tự cao cái gì?”

“Tôi chỉ là muốn hảo hảo dạy bảo người phụ nữ của tôi!” Anh nói xong liền đưa tay ngăn cản chiếc xe taxi. Nhưng dù sao lúc này cũng không thể khoe tài lái xe của mình, anh còn muốn sống đến nhìn thấy đứa trẻ của anh và Đỗ Cẩm lớn lên.

“Người phụ nữ của anh?”

“Chính là cô!”

“Từ lâu tôi đã không phải là người phụ nữ của anh!” Cô giùng giằng.

“Thật sự là như vậy sao?” Anh vừa đem cô đẩy lên xe taxi vừa nói: “Vây những thứ vô tình gặp gỡ này coi là gì?”

“Ha ha!” Cô trợn mắt một cái. “Anh cho rằng tôi là cố ý xuất hiện ở nơi anh thường xuất hiện?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Lúc này cô không hướng về phía người lái xe taxi cầu cứu, cũng không muốn người lái xe taxi giúp cô báo án, giờ phút này trong mắt của cô chỉ có Lập Quốc Uy, chỉ nghĩ muốn cùng anh chiến đấu một mất một còn. “Chỉ cho anh mang phụ nữ? Chỉ cho anh tới những chỗ này tiêu dùng? Anh là Thiên Hoàng Lão Tử hả?!”

“Tôi thì cho rằng cô là có ý định.”

“Anh bệnh thần kinh!”

“Thế nào? Chịu không nổi nhìn thấy tôi cùng người phụ nữ khác qua lại sao?”

“Là anh chịu không nổi tôi cùng người đàn ông khác qua lại chứ?”

“Đỗ Cẩm, rõ ràng cô là một người phụ nữ đứng đắn, không cần đem mình bôi xấu, làm bẩn!” Anh nghiêm nghị nhìn cô. “Tôi đã khuất phục trước rồi, cũng đã nhiều lần muốn cô trở lại bên cạnh tôi, rất cuộc cô thế nào? Cô lại bày ra một bộ vênh váo đắc ý, thái độ mắt cao hơn đầu!”

“Anh tự làm tự chịu.”

“Được, xem ra chỉ còn một con đường,” dường như anh ăn quả cân quyết tâm. “Chúng ta kết hôn đi!”

“Anh.....” Đỗ Cẩm không biết lãng tử tình trường này lại có thể biết cầu hôn với cô rồi. “Muốn kết hôn với tôi?”

“Có đồng ý hay không nói một câu.” Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

“Đây chính là cầu hôn của anh?!”

“Đúng! Cô đừng nghĩ lại muốn yêu cầu cái khác.”

“Dừng xe!” Đột nhiên cô lớn tiếng hét lên. “Ngài tài xế, nếu như ông không lập tức dừng xe, tôi bảo đảm..... Tôi bảo đảm sẽ nhảy xe cho ông xem.”

Taxi lập tức liền hãm phanh dừng lại.

“Đỗ Cẩm, trước tiên chúng ta về nhà của tôi, nếu cô có những lời khác——” Lập Quốc Uy biểu lộ một bộ nhần nại tới cực điểm.

“Lập Quốc Uy.....” Cô vừa nói vừa mở ra cửa xe bên phía của mình, sau đó quảng lại một câu—— “Anh đi chết đi!”

10. Chương 10

New York

Sau khi trở về New York được một tháng, Bành Tiểu Mạn hoàn toàn biến thành một người khác.

Không còn shopping nữa, không còn là một người chơi đùa party với party nữa, không còn trải qua cuộc sống cả ngày vui đùa giống trước kia nữa, cô bây giờ sẽ đọc, sẽ suy nghĩ, thậm chí thường một mình đứng ở trước ban công ngắm người đến một, hai giờ.

Mặc dù cô không có nói qua muốn đi Đài Loan, nhưng mà đôi vợ chồng Edward và Bành Giai Du này đều biết người của con gái là trở lại, mà trái tim của cô vẫn còn ở lại Đài Loan, công chúa nhỏ của bọn họ thật sự là yêu rồi.....

Edward đi đến ban công, ông nhìn bóng dáng của cô con gái, phát hiện con gái thực sự đã trưởng thành thì loại tình cảm sâu sắc của người cha và con gái làm cho ông tương đối không đành lòng, ông cũng biết con gái của người phương Đông lớn lên không giữ lại được, lưu tới lưu đi lưu thành lý do hận thù.

“Katrina.” Làm cha khê gọi tên con gái.

Bành Tiểu Mạn lập tức quay đầu lại nhìn về phía của cha mình, mặc dù khê lộ ra nụ cười, nhưng là đáy mắt của cô lại phẳng phát nổi buồn mơ hồ không rõ, nói rõ sự miến cưỡng cùng bất đắc dĩ ở trong lòng của cô.

“Hiện tại cửa hàng tinh phẩm ở đường số 5 khó có được đang giảm 20% nha.” Ông biết cô luôn luôn rõ ràng nhất những thứ tin tức này.

“Con không quan tâm.” Cô uể oải trả lời.

“Không phải là trước đó Elle điện báo nói, đêm nay có một party áo ngủ?”

“Con không muốn đi.”

“Vậy cha và mẹ của con dẫn con đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn, có nhà hàng Ấn Độ mới mở đồ ăn không tệ nha!” Ông muốn làm cho con gái vui lòng, để lấy một nét mặt tươi cười của con gái.

“Cha, con không muốn ăn, Sorry!”

“Vậy con muốn làm cái gì?” Ông quan tâm hỏi.

Bành Tiểu Mạn không có lên tiếng. Cô đương nhiên biết mình muốn làm cái gì, nhưng là..... Cô không có dũng khí đi làm.

“Có điện thoại không?” Đột nhiên Edward bất ngờ hỏi con gái, mặc dù con gái cũng không có ngày ngày gần gũi nói qua với ông, nhưng là cái gì ông cũng biết. “Cha là nói..... Điện thoại đến từ Đài Loan?”

“Cha.....” Cô mím môi.

“Thư à?”

“Không có.”

“E-Mail?”

“Chúng ta không nên nói việc này nha.” Hiện tại lúc này là cô tức giận nhất, không thể tha thứ nhất, chuyện tình chịu không nổi nhất, bởi vì Chương Câu lại hoàn toàn không có tin tức, dường như cô chưa từng đi đến Đài Loan, chưa từng dừng chân qua ở cuộc sống của anh ta.

“Katrina, con luôn luôn là một cô gái sẽ trực tiếp đối mặt sự việc, trở về New York cũng một thời gian rồi, con cũng không có quên người đàn ông kia, lòng của con vẫn còn ở tại Đài Bắc.” Edward nói ra sự thật, ông luôn luôn cũng lựa chọn trực tiếp đối mặt.

“Con chỉ là.....” Cô muốn phủ nhận, nhưng vừa nghĩ tới người đứng bên cạnh chính là người thân nhất của mình, yêu nhất, người cha hiểu rõ cô nhất, cô liền lập tức bỏ đi vẻ ngượng. “Anh ta nên liên lạc với con.”

“Tại sao con không liên lạc với cậu ấy trước?” Ông thực sự không thể hiểu.

“Con là con gái.” Cô hùng hồn.

“Thật sự thích một người còn muốn đi phân biệt cái gì con trai, con gái, ai liên lạc trước với đối phương sao?” Edward từng tuổi này, không hiểu vì sao con gái mình lại có loại ý nghĩ cổ hủ này.

“Nói không chừng anh ta thực sự đã quên con.” Bành Tiểu Mạn không có tự tin nói, cô không có nắm chắc trăm phần trăm.

“Chiếu theo logic của con, nếu như cậu ta đã quên con, con cũng nên thuận tiện quên cậu ta a! Như vậy mới công bằng.”

“Nhưng nói không chừng anh ta chỉ là bận rộn.....” Cô lập tức lại nói thay cho Chương Câu, “Anh ta muốn cứu vãn công ty nhà anh ta, anh ta thường bận rộn đến nửa đêm, thậm chí có thể nói là anh ta làm việc điên cuồng gần như lấy công ty làm nhà, căn bản là anh ta không có bất kỳ thời gian riêng tư nào.”

“Con cũng hiểu rõ nha!” Edward cười nói.

“Đương nhiên, ở Đài Loan một thời gian..... Hầu như con đều ở bên cạnh anh ta, anh ta thường xuyên nhìn thấy con.” Cô tự hào nói.

“Cậu ấy yêu con?” Làm cha chỉ muốn biết điều này.

Cô hoàn toàn không có chút do dự gật đầu.

“Con cũng yêu cậu ta?”

Cô vẫn gật đầu như bằm tỏi.

“Katrina, vậy sao con còn đang chờ cái gì?” Edward không tin chỉ số IQ con gái duy nhất của mình thấp như vậy. “Chờ cha hoặc là mẹ giúp con đặt vé máy bay đi Đài Loan sao?”

“Cha.....” Bành Tiểu Mạn không khỏi kinh hãi kêu. “Cha, cha chịu để cho con đi Đài Loan?”

“Lòng của con lại không ở New York.” Ông cười khổ.

Cô lập tức xoay người ôm lấy cha của mình, vừa khóc vừa cười nói: “Cha, I love you!”

“Hôn lễ phải chờ tới khi cha xuất hiện mới có thể tiến hành nha.” Đây là yêu cầu duy nhất của ông.

“Không có nhanh như vậy a!” Cô lau đi nước mắt.

“Dù sao cha cũng nhất định phải tự tay đem con giao cho cậu ta.”

“Cha lại bỏ được?”

“Không bỏ được cũng không được.” Ông sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý. “Nhưng về phương diện khác..... Cha là muốn xác định sau khi cha đem con giao cho cậu ta, con chính là chuyện của nhà cậu ta, về sau con gây họa, con chi tiêu tiền bạc, con gặp phải rắc rối..... Cậu ta đều phải tự mình thu dọn!”

“Cha.....” Cô lớn tiếng kháng nghị, “Con vĩnh viễn cũng là con gái của cha!”

“Đương nhiên.....” Hốc mắt của Edward ẩm ướt, con người sắt đá CIA này giờ phút này cũng nhịn không được rơi nước mắt. “Con vĩnh viễn cũng là con gai bảo bối của ta, nhanh đi Đài Loan đi!”

~~~~~

~Đài Loan

Nhân viên của tập đoàn Chương Thị không biết đã qua bao nhiêu ngày không thoải mái, sau khi người con lai đại mỹ nữ kia bay trở về New York, cái loại cuộc sống nước sôi lửa bỏng này của trước kia lại bắt đầu rồi, thậm chí còn ngày càng trầm trọng hơn.

Ngay cả Đỗ Cẩm cũng nhịn không được muốn phát điên rồi.

“Tôi muốn từ chức.” Đối diện trước mặt của Chương Câu, cô đưa đơn xin từ chức, cô quyết định trải qua cuộc sống hoàn toàn mới, dứt bỏ hết thấy phiền não này.

“Đỗ Cẩm.....” Chương Câu hung hãn trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia cùng bị ma nhập không khác nhau lắm.

“Còn có rất nhiều người phụ trách các bộ phận cũng sẽ theo vào.” Cô thông báo trước.

“Tùy các người.”

“Chúng tôi chịu không nổi rồi.”

“Vậy thì tất cả rút đi, chỉ cần trả lương cao, còn sợ——”

“Còn sợ không ai đi tìm cái chết?” Chương Tử Cường không hề báo trước đi tới, “Em họ, thế này là không giải quyết được vấn đề.”

“Chương Tử Cường, hiện tại tôi không có tâm tình,” cho anh họ một cái ánh mắt sắc bén. “Cho nên nếu như không có chuyện thực sự quan trọng, tốt nhất anh đừng ở chỗ này vướng mắt của tôi.”

“Vướng mắt của mày?”

“Tôi không có rãnh rỗi như anh.”

“Chương Câu!” Chương Tử Cường cũng chịu không nổi muốn phát điên.

Đỗ Cẩm ở một bên nhìn có chút hả hê cười. Không phải chỉ có một mình cô xui xẻo, chỉ cần là được tiếp xúc đến người của Chương Câu, tất cả đều sẽ bị phần còn lại của cơn bão quét đến, hơn nữa bị anh chinh đến thương tích đầy mình, dường như toàn bộ mọi người trên thế giới có lỗi với anh, dường như đều phụ anh.

“Rốt cuộc anh có gì muốn làm sao?” Chương Câu lạnh lùng hỏi.

“Vốn là muốn giới thiệu một đối tượng tốt ày,” Anh bày ra một bộ biểu lộ có ý tốt. “Con gái của lão tổng khoa công nghệ Tần Trí mới từ Châu Úc du học trở về, nghe nói đẹp như tiên nữ, vóc người tựa như Venus, danh tiếng rất tốt, đúng lúc anh cùng cha của cô ấy có chút giao tình.”

“Không cần!” Ngay cả nghe anh cũng nghe không vô.

“Chỉ ít mày gặp mặt cô ấy một chút.”

“Lãng phí thời gian.”

“Nói không chừng mày sẽ quên Tiểu Mạn!”

Vừa nghe đến cái tên này, Đỗ Cẩm chỉ biết mình cần phải tránh mau. Cái tên này tại đây trong mấy ngày tới nay, vốn là danh từ cấm kỵ trong tập đoàn Chương Thị, không người nào dám nhắc đến.

“Chương Tử Cường, anh nói lại lần nữa xem!” Chương Câu nhảy dựng lên, một bộ hân học muốn tìm người liều mạng. “Có gan anh nói lại lần nữa xem!”

“Anh.....” Chương Tử Cường có chút bị sợ hãi.

Đỗ Cẩm lại liếc nhìn hướng về phía anh ta nháy mắt ra hiệu, ám chỉ anh nên hiểu rõ thời thế mới là trang tuần kiệt. Vào lúc này ngàn vạn lần không được làm khó dễ với em họ mình, không! Là làm khó dễ với chính mình, bởi vì với tình trạng tinh thần hiện nay của Chương Câu, anh ta thực sự có khả năng làm thật bất cứ kẻ nào nhắc tới cái tên Bành Tiểu Mạn này.

“Tất cả ra ngoài!” Chương Câu nổi điên. “Các người không biết tôi có bao nhiêu chuyện còn chưa làm xong sao?”

“Anh, anh muốn kể khổ với chú, thím.”

“Tôi..... Dù sao tôi cũng từ chức.”

“Tất cả rút!”

Đỗ Cẩm xoay người muốn tiên phong đi ra khỏi văn phòng này, cái phòng khiến thể xác và tinh thần của mình sắp sụp đổ, nhưng là đột nhiên..... Dường như cô nghe được thanh âm của Thiên Sứ.

“Tiểu Mạn!” Cô toát ra một câu.

“Đỗ Cẩm, cô muốn chết hả?” Về mặt của Chương Tử Cường lập tức kinh hoảng. “Cô vừa mới ám hiệu cho tôi.....”

Lúc này Chương Câu đã muốn từ tầng lầu này đem Đỗ Cẩm ném xuống phía dưới.

“Tôi nghe được tiếng của Tiểu Mạn!” Cô giống như là nghe được âm thanh của thiên nhiên, cả người dường như cũng sống lại, tựa hồ cô có thể giữ lại phần công việc này rồi.

“Cô điên rồi sao?”

“Anh nghe!”

“Không thể nào?” Chương Tử Cường lắng xuống bất động, quả nhiên nghe thấy ở bên ngoài văn phòng có trận âm thanh rử rỉ rừ rì ầm ỹ, mà trong những âm thanh này, phảng phất cũng trộn lẫn giọng nói làm người ta khó mà quên. “Đỗ Cẩm, dường như là thật nha!”

“Tiểu Mạn đã trở lại!” Đỗ Cẩm kêu.

Nhưng là phản ứng của Chương Câu lại là một mặt chết lặng, tựa hồ đối với tin tức này không phản ứng chút nào, không biết là quá hưng phấn, hưng phấn đến quá độ rồi, hay là tim anh đã chết.

“Em họ, Tiểu Mạn đã trở lại.....” Chương Tử Cường vui mừng kêu. “Cô ấy thực sự đã trở lại.”

“Đi ra ngoài!” Chương Câu vẫn là một câu này, nhưng thái độ lại nhã nhặn rất nhiều.

“Cuộc sống khổ của mày sắp kết thúc.” Chương Tử Cường lại bồi thêm một câu.

“Cuộc sống khổ của chúng ta cũng đã kết thúc.” Ngay sau đó Đỗ Cẩm cười nói; “Tôi muốn đi tìm cứu tinh của tôi.”

~~~~~

~Nhưng là Đỗ Cẩm còn chưa có đụng phải Bành Tiểu Mạn, vừa mới bước ra văn phòng của Chương Câu, ngay lập tức liền bị một người kéo vào văn phòng của chính mình, đồng thời còn khóa cửa lại.

Cô biết là Lập Quốc Uy, bởi vì người bình thường không thể nào dễ dàng đi vào cao ốc văn phòng của tập đoàn Chương Thị được, mà anh ta quen với bảo vệ, hướng chỉ cô nghĩ không ra ngoại trừ anh ta ra, còn ai dám kêu ngạo như vậy, cuồng vọng như vậy.

Mà suy đoán của cô quả thực cũng không sai.

Lập Quốc Uy trải qua một phen thiên nhân giao chiến, sau khi từ chối hơn một tháng, mới làm ra hành động cầu xin tha thứ, anh phát hiện mình thật sự không thể không có Đỗ Cẩm.

Nhưng là khi anh nhìn thấy Đỗ Cẩm thì anh lại bị sợ hết hồn.....

Váy dài tới gối, cúc áo sơ mi được cài đến cổ họng, một chút xíu da thịt ở cổ cũng không có lộ ra, trên mặt cũng không xoa son phấn, chỉ trừ một chút son màu hồng nhạt trên môi, tóc cũng buộc thành đuôi ngựa, nhìn cô, tựa như cái lão xử nữ thư kí.

“Đỗ Cẩm.....” Thiếu chút nữa ngay cả tròng mắt của anh cũng rớt ra. Đây cũng là chuyện gì xảy ra?

“Anh tới làm cái gì?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Sao cô.....” Anh chỉ chỉ bộ dáng của cô.

“Tôi chính là bộ dạng này,” cô lại hỏi phục cách ăn mặc ban đầu. “Đây chính là tôi.”

“Nhưng là.....” Anh không thể nào lập tức phản ứng kịp.

“Nếu như anh muốn chính là một nữ thần gợi cảm, một báu vật giống như Marilyn Monroe, vậy anh tìm sai người rồi, tôi là thích mình như vậy, tôi không muốn vì anh hoặc là bất cứ kẻ nào mà thay đổi, bây giờ anh rõ ràng rồi chứ?” Cô tự tin đối mặt với anh.

“Cô không muốn làm người phụ nữ cá tính, xinh đẹp?”

“Đó không phải là con người thật của tôi,” Đỗ Cẩm nhìn thẳng anh. “Tôi chỉ là muốn cho anh một người phụ nữ anh muốn!”

“Nhưng cô có thực lực đó.”

“Anh sẽ không thể yêu tôi thế này sao?” Cô chỉ chỉ mình bây giờ. “Anh không thể nào cùng người phụ nữ như thế trải qua cả đời?”

Lập Quốc Uy dường như từ từ hiểu được Đỗ Cẩm muốn nói cho anh biết gì đó.

Cô đi tới trước mặt của anh, nắm lên một bàn tay của anh, đem bàn tay của anh đặt lên ở trước ngực của mình, lấy ánh mắt dịu dàng và tràn đầy tình cảm nhìn anh.

“Thứ thực sự quan trọng là ở chỗ này.” Cô nhẹ giọng nói.

“Đỗ Cẩm.....” Anh đã hiểu.

“Bề ngoài chỉ là một loại biểu hiện giả dối, ai cũng có thể trở thành mỹ nữ.”

“Tôi không phải chỉ thích mỹ nữ.” Anh giải thích.

“Hơn nữa giữa người với người quan trọng nhất là hiểu rõ lẫn nhau.”

Anh gật đầu tán thành, rốt cuộc hoàn toàn rõ ràng Đỗ Cẩm là đang cho anh một bài học.

“Nếu như anh yêu tôi, anh muốn kết hôn với tôi, như vậy sẽ cùng anh trải qua cả đời chính là, lúc này đứng ở trước mặt của anh, bộ dáng cử chỉ này của tôi đây, về sau tôi sẽ không đem thời gian cùng sinh lực lãng phí ở ăn mặc, ở trang điểm.” Đỗ Cẩm lại nói thẳng cho anh biết. “Anh có thể trở về suy nghĩ một tháng nữa.”

“Không!” Đột nhiên Lập Quốc Uy cũng nắm lên tay của cô, tương tự cũng đem bàn tay của cô áp vào trong tim của mình. “Không Cần suy nghĩ.”

“Quốc Uy.....” Cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang gọi.

“Tôi liền yêu cô như vậy!”

“Không phải là anh nhất thời bị váng đầu.”

“Tôi liền muốn kết hôn với cô thế này!”

“Anh sẽ không nhất thời lại kích động, hoặc là nhất thời xúc động, sau khi qua đi bỗng nhiên cảm thấy vô vị không có gì lạ, nhạt nhẽo không thú vị, lại muốn bỏ sao?” Đỗ Cẩm trước tiên là nói ra phiền não của cô.

“Tôi sẽ không bỏ mẹ của các con tôi.” Lập Quốc Uy nghiêm chỉnh nói với cô. “Hơn nữa tôi làm thế nào cũng không thể cưới một con Hoa Hồ Điệp về nhà.”

“Anh sợ mình chống đỡ không được?”

“Không, là sợ cô không ở yên trong nhà.”

“Tôi mới không ở yên trong nhà.”

“Cho nên cô sẽ không hoài niệm ăn mặc kia phải xinh đẹp, bị đàn ông nhìn lom lom, cuộc sống bị nhận trọng đãi?” Anh cười hỏi cô.

“Tôi một chút cũng không có hoài niệm, cái loại cuộc sống từng có này là đủ rồi.” Cô biểu hiện một cái vẻ mặt hài lòng.

“Đỗ Cẩm.....” Lập Quốc Uy đột nhiên cảm thấy mình sắp dục hỏa phần thân, “Thật lâu..... Hiện tại tôi muốn cởi ra từng cái nút áo sơ mi của cô, tôi muốn phủ biển.....”

“Nơi này là văn phòng!” Đỗ Cẩm đỏ bừng mặt.

“Tôi không quan tâm!” Anh cũng thực sự bắt đầu động thủ rồi.

Chỉ có điều cũng tại lúc này, tiếng đập cửa vang lên trên cửa văn phòng của Đỗ Cẩm.

Đẩy Lập Quốc Uy ra, sửa sang lại dáng vẻ, Đỗ Cẩm lập tức đi đến mở ra cửa văn phòng, cô nghĩ thần người tới là Bành Tiểu Mạn, kết quả đích thực là cô ấy.

“Đỗ Cẩm!” Bành Tiểu Mạn vươn ra hai tay.

“Tiểu Mạn!” Cô liền tiến lên cùng cô làm một cái đại ôm. “New York bay đến Đài Bắc phải bay một tháng sao?”

“Tôi đã mau chóng trở lại rồi.” Cô nhìn đến Lập Quốc Uy thì đầu tiên là giật mình, sau đó lại chú ý tới cách ăn mặc lúc này của Đỗ Cẩm, lập tức hội ý hỏi: “Chuyện tiến hành thế nào rồi?”

“Rất tốt!” Người trả lời là Lập Quốc Uy, anh không quên hướng về phía Bành Tiểu Mạn nháy mắt. “Điều thu phục rồi.”

“Tôi muốn làm phù dâu a!”

“Vậy có vấn đề gì.”

Cô lại nhìn nhìn Đỗ Cẩm. “Chúc mừng cô, tu thành chính quả rồi, hơn nữa vốn là cô đã thắng, người thực sự không thể chỉ dựa vào bên ngoài, vẫn là thứ ở bên trong quan trọng hơn.”

“Này về sau chúng ta tán gẫu tiếp, cô nhanh lên một chút đi tìm tổng giám đốc đi.” Đỗ Cẩm thúc dục cô ấy. “Sắp tai nạn chết người rồi!”

“Không thể nào?”

“Nếu như cô không trở lại.....” Đỗ Cẩm cười khổ. “Nhất định sẽ.”

“Vậy tôi đến cứu vớt mọi người.”

~~~~~

~Chương Tử Cường ở trước mặt Bành Tiểu Mạn làm một cái động tác lau nước mắt, dường như anh đã bị rất nhiều dãi ngộ vô nhân đạo, sau khi chăm chú nhìn em họ mình lại tiếp tục nhìn chăm chăm cô ấy.

“Cuối cùng cô cũng đã phát hiện lương tâm.” Anh mắng.

“Tôi là làm chuyện gì tán tận lương tâm?”

“Cô làm vứt bỏ!”

“Tôi vứt bỏ ai?” Cô nhìn Chương Câu, nói thầm người đàn ông này thế nào giống như một pho tượng, không có bất cứ biểu cảm nào.

“Cái anh chàng kia đã không cười hơn một tháng qua.” Anh chỉ chỉ em họ mình.

“Chương Tử Cường!” Chương Câu đã không thể nhịn được nữa lên tiếng.

“Vậy mà cười qua sao?”

“Tôi nhất định phải cười cho anh xem sao?”

“Được! Chúng ta tùy tiện tìm một nhân viên của tập đoàn Chương Thị vào tra hỏi, nếu như trong khoảng thời gian cô không có ở đây, có bất kỳ một nhân viên nào thấy qua nó cười, Chương Tử Cường tôi đây——” Anh phát ra thề độc. “Nguyện ý cả đời này cũng không gặp mặt bất kỳ người phụ nữ nào nữa.”

”Lúc này Chương Câu chỉ có thể nhìn lom lom anh họ mình.

“Có một đồng người phụ trách các bộ phận đang nổi lên muốn chào từ giả tập đoàn, ngay cả Đỗ Cẩm cũng vừa mới đưa ra đơn xin từ chức, theo tôi được biết, ở Chương Câu ngày đêm không ngừng liêu minh chiến đấu, tập đoàn Chương Thị dường như đã không còn thiết thời tổn hại nghiêm trọng như vậy rồi!” Chương Tử Cường nói một đồng.

“Anh họ, hiện tại không phải là hội cổ đông.”

“Anh chỉ là đang báo cáo tình hình gần đây của mày với Tiểu Mạn.” Anh đương nhiên biết mình là kỳ đà cản mũi, “Cho nên cô biết tầm quan trọng của mình chứ?”

“Đây là anh nói,” Cô nhìn Chương Tử Cường. “Người ta là người trong cuộc cũng không có phát biểu ý kiến.”

“Người trong cuộc chẳng qua là ngượng ngùng khi ở trước mặt anh họ của mình, nói ra cảm nhận thực sự của mình.” Anh cười nhạo nói.

“Vậy anh còn chưa cú?” Chương Câu cười mắng.

“Ha ha! Cười, người này cười!” Anh như là phát hiện kho báu giá trị liên thành gì đó. “Cũng là cô đi, tôi cũng bắt chước cô nói một đồng truyện cười trên mạng cho nó nghe, nhưng là hiệu quả gì cũng không có, tôi đều cười ngất trên mặt đất rồi, tên kia vẫn là lạnh lùng nhìn tôi”

“Về sau tôi nói.”

“Đương nhiên rồi, truyện cười của cô nói nhất định sẽ hay hơn của tôi.”

“Chương Tử Cường——” vào lúc này Chương Câu đã không đoái hoài gì đến tình huynh đệ. “Anh nói xong rồi chứ?”

“Xong rồi.”

“Cửa ở nơi nào.”

“Thấy được.”

“Tạm biệt!” Chương Câu lại lần nữa chỉ chỉ hướng đi.

Đi ngang qua bên người Bành Tiểu Mạn thì Chương Tử Cường cho cô một cái ôm tha thiết. “Cô nên trở về sớm một chút, nếu không trở về..... Người kia thực sự sẽ làm hỏng chính mình!”

“Không phải là tôi đã ở đây rồi sao?” Ngày hôm nay không biết cô đã giải thích nói qua mấy lần như vậy, mỗi người đều cho rằng cô không nên kéo dài lâu như vậy, cô nên sớm trở về đến bên cuộc sống của anh ta.

Khi cảnh tượng náo nhiệt của văn phòng chỉ còn lại có Chương Câu và cô thì bọn họ lại không biết làm thế nào mở miệng.

Cô rất muốn tiến lên cho anh một cái ôm thâm tình, nhưng anh vẫn không có chủ động nói một câu nào với cô, vì vậy làm cô không khỏi có chút do dự. Ngộ nhỡ anh cũng không có hy vọng cô trở về Đài Loan thì.....

“Tôi..... Gần đây ở trên mạng lại thấy được một cái truyện cười buồn cười.” Đây là lời dạo đầu của cô.

“Buồn cười thế nào?” Anh thản nhiên hỏi, đi đến phía của cô.

“Rất buồn cười!”

“Tôi đang nghe.” Anh đứng lại ở trước mặt của cô.

“Tôi..... Đột nhiên quên rồi,” thanh âm của cô có chút khàn khàn. “Ồ trên máy bay thì còn nhớ rõ, nhưng mà vừa xuống máy bay thì.....”

“Quên rồi coi như xong.”

“Tôi sẽ lại lên mạng tìm——”

“Tiểu Mạn.” Anh vươn ra ngón trỏ đặt ở trên môi của cô. “Đến bây giờ cô vẫn còn không làm rõ được toàn bộ tình hình sao? Tôi sẽ cười nguyên nhân là bởi vì cô, không phải truyện cười cô nói, có cô ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không cần những thứ truyện cười trên mạng này.”

Ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông gầy gò không ít này, còn có mắt thâm quầng, thoạt nhìn làm người ta muốn đem anh ôm thật chặt vào trong ngực, giờ phút này trong lòng của Bành Tiểu Mạn vốn là mừng mừng tủi tủi, cảm xúc lẫn lộn.

“Cô sẽ không lại đi chứ?”

“Anh sẽ không lại tìm nhân viên phiên toái lung tung chứ?”

“Yêu cầu của tôi là tương tối cao.”

“Chẳng qua là anh.....” Cô không có phản bác anh. “Chẳng qua là anh rất hy vọng tôi ở bên cạnh anh, là như thế này phải không?”

Anh không có phủ nhận.

“Tại sao không đến New York tìm tôi?” Đột nhiên cô nghĩ đến mà chất vấn anh, “Tự mình bay trở về thế này, thật là không có mặt mũi!”

“Tôi chỉ muốn nhanh chóng giải quyết hao tổn của tập đoàn Chương Thị, chờ thiệt thòi bắt đầu chuyển biến thuận lợi, tôi sẽ đi New York.” Anh nghiêm mặt nói. “Tôi không muốn cô chịu khổ, cô sẽ làm một thiếu phụ nhân.”

“Có anh ở bên cạnh tôi, tôi đi ăn xin cũng cam lòng.”

“Thiệt hay giả?” Chương Câu cả kinh. “Nếu như sớm biết rằng cô yêu tôi như vậy, ngày thứ hai sau khi cô rời đi, tôi liền bay đi New York tìm cô rồi!”

“Cho nên..... Anh thực sự không thể thiếu tôi?!” Cô đắc ý không thôi. “Tôi nắm chắc tổng giám đốc phu nhân rồi.”

“Rất nhiều làm ăn còn phải dựa vào cô mới có thể thành.” Anh không tiếc rẻ nâng cô.

“Anh không sợ tôi lại ổng ẹo làm dáng?”

“Chỉ cần cô là người phụ nữ của Chương Câu tôi, cho dù cô ổng ẹo làm dáng, đối phương cũng không có phúc hưởng thụ nha.” Anh tràn đầy ham muốn lấy hai tay vòng ở eo của cô, “Cô vĩnh viễn là của tôi đấy!”

“Vâng, tổng giám đốc!”

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-ngao-dua-tinh>